

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 21

Dimecres, 24 de juliol de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 18, tercera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996
(Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (Tram. 200-00007/05) (Continuació.)

- Esmena del G. Socialista (núm. 268)
- Torn a favor:* Sr. Gil i Agné, juntament amb les esmenes núms. 279 i 289. 1217
- Torn en contra:* Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1218
- Esmena del G. Socialista (núm. 269)
- El Sr. Carnicer i Valls la dona per defensada.* 1218
- Esmena del G. Socialista (núm. 270)
- Debatuda abans (esmena núm. 94).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 271)
- Debatuda abans (esmena núm. 113).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 272)
- Debatuda abans (esmena núm. 136).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 273)
- Debatuda abans (esmena núm. 39).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 274 a 276)
- Debatuda abans (esmena núm. 95).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 277)
- Torn a favor:* Sr. Guitart i Domènech. 1219
- Torn en contra:* Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1219
- Esmena del G. Socialista (núm. 278)
- Torn a favor:* Sr. Manuel Nadal i Farreras, juntament amb les esmenes núms. 281, 282, 284, 285, 288 i 291. 1219
- Torn en contra:* Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1221
- Esmena del G. Socialista (núm. 279)
- Debatuda abans (esmena núm. 268).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 280)
- Torn a favor:* Sr. Ganyet i Solé. 1222
- Torn en contra:* Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1222
- Esmenes del G. Socialista (núms. 281 i 282)
- Debatudes abans (esmena núm. 278).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 283)
- Debatuda abans (esmena núm. 28).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 284 i 285)
- Debatudes abans (esmena núm. 278).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 286 i 287)
- Debatudes abans (esmena núm. 28).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 288)
- Debatuda abans (esmena núm. 278).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 289)
- Debatuda abans (esmena núm. 268).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 290)
- Torn a favor:* Sr. Clofent i Rosique. 1222
- Torn en contra:* Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1223
- Esmena del G. Socialista (núm. 291)
- Debatuda abans (esmena núm. 278).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 292, 293, 294, 295, 296, 297 i 298)
- Debatudes abans (esmena núm. 110).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 299)
- Debatuda abans (esmena núm. 94).*
- Esmena del G. Socialista (núm. 300)
- Debatuda abans (esmena núm. 63).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 301, 302 i 303)
- Debatudes abans (esmena núm. 110).*
- Esmenes del G. Socialista (núms. 304, 305 i 306)

<i>Debatudes abans (esmena núm. 165).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 307)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 54).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 308)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 77).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 309)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 55).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 310)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 311, 312 i 313)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 45).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 314)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 315)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 316)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núms. 8 i 323.	1223
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1224
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 317)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 73).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 318)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 109).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 319 a 322)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 69).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 323)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 316).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 324)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 73).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 325 i 326)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 82).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 327)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 93).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 328 i 329)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 91).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 330 i 331)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 93).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 332)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 73).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 333)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 55).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 334, 335 i 336)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 109).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 337 i 338)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 107).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 339 i 340)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 93).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 341, 342, 344 i 345)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carod-Rovira.	1225
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1226
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 346)	
<i>El Sr. Carod-Rovira la dóna per defensada.</i>	1226
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 347)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 348)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 107).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 349, 350 i 351)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 352)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 26).</i>	
DEPARTAMENT DE PRESIDÈNCIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 353, a la totalitat)	

<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot, juntament amb les esmenes núms. 355, 359, 361 i 366. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 363.	1227
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 354, a la totalitat)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carod-Rovira, juntament amb les esmenes núms. 360, 362 i 364.	1230
PATRONAT DE LA MUNTANYA DE MONTSERRAT	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 355, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 353).</i>	
INSTITUT CATALÀ DE LA DONA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 356, a la totalitat)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran.	1232
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 357, a la totalitat)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls, juntament amb les esmenes núms. 368, 370, 372 i 374.	1234
— Esmena del G. Socialista (núm. 358, a la totalitat)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Duch i Plana.	1237
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).	1239
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per al·lusions.</i>	1241
INSTITUT CATALÀ DE LA MEDITERRÀNIA D'ESTUDIS I COOPERACIÓ	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 359, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 353).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 360, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 354).</i>	
ESCOLA D'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA DE CATALUNYA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 361, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 353).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 362, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 354).</i>	
CENTRE INFORMÀTIC DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 363, a la totalitat)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 353).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 364, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 354).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 365, a la totalitat)	
<i>Decaiguda.</i>	
AGÈNCIA DE PATROCINI I MECENATGE, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 366, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 353).</i>	
ENS PÚBLIC CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 367, a la totalitat)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet, juntament amb les esmenes núms. 369, 371 i 373.	1242
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 368, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 357).</i>	
TELEVISIÓ DE CATALUNYA, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 369, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 367).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 370, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 357).</i>	
CATALUNYA RÀDIO, SRRG, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 371, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 367).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 372, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 357).</i>	
PRINCIPAL D'EDICIONS, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 373, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 367).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 374, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 357).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	1244
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 277, 278 i 316.</i>	1248
<i>Votació de les esmenes transaccionals:</i> aprovades per unanimitat.	1249
<i>Votació de les esmenes núms. 256 a 308:</i> rebutjades per 52 vots a favor, 59 en contra	

i 9 abstencions.	1249
<i>Votació de les esmenes núms. 337 a 352: rebutjades per 52 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.</i>	1249
<i>Votació de les esmenes núms. 4 a 8, 9 i 309 a 336: rebutjades per 52 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.</i>	1249
— Text del Dictamen	
<i>Votació de les disposicions finals primera, segona i tercera: aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.</i>	1249
<i>El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) anuncia la retirada de les esmenes núms. 355, 361, 366 i 373.</i>	1249
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC) anuncia la retirada de les esmenes núms. 362, 364 i 374.</i>	1249
<i>Votació de les esmenes núms. 353, 354, 359, 360, 367, 368, 369, 370, 371 i 372: rebutjades per 23 vots a favor, 68 en contra i 29 abstencions.</i>	1250
<i>Votació de les esmenes núms. 356, 357 i 358: rebutjades per 52 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.</i>	1250
DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 375, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 378, 380 i 382.</i>	1250
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 376, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà, juntament amb l'esmena núm. 381.</i>	1253
— Esmena del G. Socialista (núm. 377, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.</i>	1254
ESCOLA DE POLICIA DE CATALUNYA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 378, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 375).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 379, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Carod-Rovira. Tot seguit, n'anuncia la retirada.</i>	1256
INSTITUT CATALÀ DE SEGURETAT VIÀRIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 380, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 375).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 381, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 376).</i>	
ENTITAT AUTÒNOMA DE JOCS I APOSTES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 382, a la totalitat)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 375).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 383, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.</i>	1257
— Esmena del G. Socialista (núm. 384, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Bustos i Garrido.</i>	1258
<i>Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU).</i>	1259
<i>El Sr. Bustos i Garrido (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 384.</i>	1260
<i>El Sr. Bosch i Garcia (ERC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 383.</i>	1260
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 382.</i>	1261
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per al·lusions.</i>	1261
<i>Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza i March (CiU).</i>	1261
<i>Votació de les esmenes núms. 375 a 377: rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.</i>	1264
<i>Votació de les esmenes núms. 380 i 381: rebutjades per 23 vots a favor, 68 en contra i 28 abstencions.</i>	1264

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda.

DEPARTAMENT D'ECONOMIA I FINANCES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 385, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núms. 389 i 391.</i>	1264
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 386, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca, juntament amb les esmenes núms. 390 i 392.</i>	1267
— Esmena del G. Socialista (núm. 387, a la totalitat)	
<i>Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.</i>	1271
<i>Torn en contra conjunt: Sr. Aligué i Escudé (CiU).</i>	1273
INSTITUT D'ESTADÍSTICA DE CATALUNYA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 388, a la totalitat)	
<i>Retirada.</i>	

INSTITUT CATALÀ DE CRÈDIT AGRARI

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 389, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 385).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 390, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 386).

INSTITUT CATALÀ DE FINANCES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 391, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 385).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 392, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 386).

Torn en contra conjunt: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

1274

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 393, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón, juntament amb l'esmena núm. 396.

1277

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 394, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls, juntament amb l'esmena núm. 397.

1279

— Esmena del G. Socialista (núm. 395, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler, juntament amb l'esmena núm. 398.

1281

INSTITUT CATALÀ DE NOVES PROFESSIONS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 396, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 393).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 397, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 394).

— Esmena del G. Socialista (núm. 398, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 395).

Torn en contra conjunt: Sr. Jané i Bel (CiU).

1283

Votació de les esmenes núms. 385, 386 i 387: rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

1286

Votació de les esmenes núms. 389 a 392: rebutjades per 20 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

1286

Votació de les esmenes núms. 393 a 398: rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

1286

DEPARTAMENT DE CULTURA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 399, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot, juntament amb l'esmena núm. 404. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 402, 408 i 409

1286

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 400, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira.

1289

— Esmena del G. Socialista (núm. 401, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta, juntament amb l'esmena núm. 405.

1291

INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 402, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 399).

INSTITUT D'EDUCACIÓ FÍSICA DE CATALUNYA

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 403, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 83).

ORGANITZACIÓ D'ESPECTACLES I FESTES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 404, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 399).

— Esmena del G. Socialista (núm. 405, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 401).

INSTITUT CATALÀ DE SERVEIS A LA JOVENTUT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 405, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo, juntament amb l'esmena núm. 411.

1293

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 407, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 83).

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA, SA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 408, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 399).

CENTRE D'ALT RENDIMENT ESPORTIU (CAR)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 409, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 399).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 410, a la totalitat) <i>Retirada abans (esmena núm. 83).</i>	
TURISME JUVENIL DE CATALUNYA, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 411, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 406).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 412, a la totalitat) <i>Retirada abans (esmena núm. 83).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Salvatella i Suñer (CiU).	1294
<i>Torn en contra:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).	1296
<i>Torn en contra:</i> Sra. Borràs i Solé (CiU).	1297
DEPARTAMENT DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 413, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran, juntament amb les esmenes núms. 416, 419, 420, 421, 423, 424, 425, 426, 427, 428 i 429.	1299
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 414, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll, juntament amb les esmenes núms. 417 i 430.	1303
— Esmena del G. Socialista (núm. 415, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol, juntament amb les esmenes núms. 418, 422 i 431.	1305
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Fernàndez i Burgui (CiU).	1307
SERVEI CATALÀ DE LA SALUT	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 416, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 417, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 414).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 418, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 415).</i>	
INSTITUT DE DIAGNÒSTIC PER LA IMATGE	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 419, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
ENERGÈTICA D'INSTAL·LACIONS SANITÀRIES, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 420, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
GESTIÓ DE SERVEIS SANITARIS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 421, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 422, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 415).</i>	
INSTITUT D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 423, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
GESTIÓ I PRESTACIÓ DE SERVEIS DE SALUT	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 424, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
SISTEMA D'EMERGÈNCIES MÈDIQUES, SA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 425, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
AGÈNCIA D'AVALUACIÓ DE TECNOLOGIA MÈDICA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 426, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
INSTITUT CATALÀ D'ONCOLOGIA	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 427, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
SS DE REFERÈNCIA - CENTRE DE TRANSFUSIÓ I BANC DE TEIXITS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 428, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
INSTITUT CATALÀ DE LA SALUT - SEGURETAT SOCIAL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 429, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 413).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 430, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 414).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 431, a la totalitat) <i>Debatuda abans (esmena núm. 415).</i>	

1216

<i>Votació de les esmenes núms. 399 a 401: rebutjades per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.</i>	1310
<i>Votació de les esmenes núms. 404 i 405: rebutjades per 38 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.</i>	1310
<i>Votació de l'esmena núm 411: rebutjada per 21 vots a favor, 55 en contra i 30 abstencions.</i>	1310
<i>Votació de les esmenes núms. 413 a 428 i 429 a 431: rebutjades per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.</i>	1311
<i>Votació de les esmenes núms 421 i 422: rebutjades per 39 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.</i>	1311
<i>Votació de les esmenes núms. 419, 420 i 423 a 428: rebutjades per 9 vots a favor, 66 en contra i 42 abstencions.</i>	1311

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Senyors diputats, senyores diputades, reprenem la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996
(Continuació)

Comencem amb les esmenes d'addició de noves disposicions addicionals. La número 268: té la paraula per defensar-la, pel Grup Socialista, el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agné

Senyor president, si se'm permet acumular la número 268, 279 i 289...

El president

Endavant.

El Sr. Gil i Agné

Illustres diputats, il·lustre diputada, al llarg d'aquests dos dies he escoltat, penso, amb bastanta atenció la majoria de les intervencions de molts de vostès, i ho he fet amb molt d'interès, perquè m'agrada molt escoltar les persones, i avui tinc la satisfacció de, breument –perquè això és breument–, també donar el meu punt de vista sobre tres aspectes, que jo resumiria simplement en un, que és el desenvolupament de les terres de l'Ebre. Mirin vostès, quan un mateix tema se va repetint, en este cas al Parlament, penso que hi han dos sortides contradictòries: una és la d'avorrir els il·lustres diputats i diputades, la qual cosa, si passa, doncs, és per culpa o imputable únicament al que parla, o bé acaba interessant els mateixos diputats i diputades, i això seria un «tanto» molt a favor d'aquests mateixos. Jo m'inclino, evidentment, pel segon.

Ràpidament, emmarco el desenvolupament de les terres de l'Ebre en un marc, jo diria, poc esperançador. El 10% de Catalunya està en aquelles terres, amb un 2,5% de la seva població. En aquest últim padró municipal he pogut constatar que aquelles terres queden o baixen, especialment los pobles de l'interior –saben que està fent-se en aquests últims dies–, l'envelliment galopant d'aquelles terres de la població és tremend, sobretot a les comarques de la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, i

després me resulta difícil entendre com el Pla territorial de Catalunya diu que per a l'any 2026 la població d'aquell territori serà de 260.000 persones –que, per cert, no deixa de ser curiós que ens movem en zeros, dos i sisos, únicament aquestes xifres. Actualment som 150.000 habitants. Per tant, això és preocupant.

Bé, si parlés qualsevol ciutadà o ciutadana d'aquelles terres, diria que els eixos bàsics del desenvolupament passen per quatre punts essencials: un, agricultura més especialitzada –encara que avui dia comença bastant a ser especialitzada: tenim l'arròs, tenim els cítrics, tenim l'oli i tenim el vi–; cal potser una comercialització més racional, més acurada; una industrialització..., que jo haig de reconèixer que les poblacions d'aquelles terres hem fet..., jo penso que hem fet una equivocació de voler col·locar al costat de cada població un polígon industrial –això no es pot sostenir; és impossible que les indústries vagin a tots els pobles, hauríem de reconduir el tema, i penso que la Generalitat en això té una mica de culpa, de no forçar aquest tipus d'actuació–; el turisme, i després, també, una cosa especial d'aquelles terres, que és l'aqüicultura, la pesca d'aquells ports de mar. Però jo no voldria entretenir-me en això i concretar dos aspectes més principals: un és la navegabilitat del riu Ebre.

Mirin, s'està dient que, a part del projecte turístic de Port Aventura, la navegabilitat del riu Ebre és un dels aspectes més importants, turístics, de la Catalunya actual. La Generalitat s'hi ha abocat, és veritat, i també la Diputació de Tarragona hi ha collaborat, però portem un cert retard. I jo en aquest punt no acuso tant la Generalitat –en el sentit que ho està fent; són diners públics, el que s'està aportant allí–, sinó que no deixi de vigilar aquest aspecte i que propiciï al més ràpid possible la fusió del Consorci de la Navegabilitat dins de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, que d'això ja en parlàvem en una propera sessió.

Després me voldria entretindre una mica més en l'última esmena, o en una de les tres esmenes, que és els regadius a les terres de l'Ebre. Jo sí que amb això vull denunciar, amb paraules educades però fortes, que és un insult, és un insult a la gent d'aquelles terres, que a les portes de l'any 2000 haguessin de parlar, a les terres de l'Ebre, de regadius de les terres de l'Ebre. Jo voldria fer una mica una comparació: penso que seria una cosa tan absurda com si haguéssim de parlar avui dia, encara, de construir autopistes, donat el nombrós número de vehicles que circulen per les carreteres o, per exemple, que encara s'haguessin d'adequar les platges del litoral nostre perquè hi ha una demanda de banyistes.

Mirin, si –diguem-ho així– la mare naturalesa ha volgut que el riu més important de la Península acariciï al llarg de 118 quilòmetres dins del territori català, des de Riba-roja fins al delta, i totes aquestes terres resseques ho són perquè la mà de l'home últimament no ha instal·lat la política de regadius, i, en canvi, caldria recordar que els dos canals que reguen aquelles terres, el de la dreta i el de l'esquerra de l'Ebre, són de l'any 1870 i 1908 respectivament, què ha passat en aquest segle, o almenys en estos trenta, vint, deu anys últims? Lo que ha passat és que la gent ha hagut de fer centenars i cen-

1218

tenars de pous perquè les aigües del riu Ebre no reguen milers d'hectàrees.

Per tant, jo diria –i ara és preocupant, perquè se torna a parlar de transvasaments–, jo diria que, concretant-me més en un canal, i que vostès n'hauran sentit parlar, el canal Xerta - riu Sènia –un canal..., trenta-quatre quilòmetres construïts, que allí està morint-se de riure, que hi ha hagut un treball de possibilitar el seu funcionament demanant que hi hagi una concessió d'aigües a la Hidrogràfica de l'Ebre, i després la Generalitat faci un projecte de regadius–, estem exactament iguals. I a mi em dol enormement la resposta que he tingut de la Conselleria de Política Territorial a una pregunta que vaig fer per escrit sobre previsions sobre la continuació de les obres del canal Xerta - riu Sènia. Quan se'm diu –acabo en seguida, senyor president–, quan se'm diu: «Tanmateix, el que és cert és que, malgrat els anys transcorreguts des del moment referit» –és l'any 1990, que vam demanar la concessió a Saragossa–, «en què es va sol·licitar la concessió, no s'han donat senyals objectius d'un veritable interès per part del territori, de la qual cosa n'és un exponent el fet que no s'hagi exercit pels mateixos regants cap mena de pressió sobre la Confederació...» Jo penso que si hem d'esperar que els pagesos –que últimament ho hem vist en altres indrets de Catalunya– hagin de manifestar-se de formes que potser no sempre mos agraden, hem d'esperar que a aquelles terres ho facin així, malament anirem. I, acabant, una frase que d'alguna manera resumeix tot això: «Un territori sense aigua no té possibilitats de ser un territori pròsper; tanmateix, un territori que tingui aigua no és garantia per a la seva prosperitat.»

Gràcies, senyor president; il·lustres diputades i diputats.

El president

Per al torn en contra, el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup comparteix òbviament la preocupació que ha expressat el senyor Gil per la situació socioeconòmica d'unes determinades comarques del nostre país, i fins i tot podríem assumir una part, una bona part, de les consideracions que ell ha fet. Ara, aquí el tema és un text concret d'unes esmenes determinades a la Llei de pressupostos i, per tant, em limitaré a comentar això.

Pel que fa a l'esmena 268, el que es demana és la fusió del Consorci per a la Navegabilitat del Riu Ebre i l'Institut del Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i diu que el Govern ho ha de promoure, que es produeixi aquesta fusió. Bé, aquest és un tema paral·lel al que va sortir ahir, en el sentit que una fusió es fa si ho volen les administracions o les entitats afectades; no ho podem imposar a través de la via pressupostària. I més, curiosament, en aquest cas, perquè suposo que és perquè el text s'ha ajustat a una pauta que m'imagino que devia establir el senyor Martí Carnicer, coordinador del Grup Socialista, que comença dient que això, aquesta promoció de la fusió, ho ha de fer dins de les previsions pressupostàries. No veiem relació entre les previsions pressupostàries i una actuació de promoció d'una fusió.

L'esmena 279 és també tema de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i demana que el Govern doti econòmicament aquest Institut per posar en marxa un determinat programa. El senyor Gil sap perfectament..., coneix la problemàtica de l'Institut i la seva actuació; per tant, l'únic que faré és recordar que l'Institut ja ha elaborat la diagnosi territorial que permetrà elaborar un programa d'actuacions on es definiran els objectius i les línies estratègiques per instrumentar uns subprogrames de caràcter sectorial. Aquest programa d'actuacions serà elaborat paral·lelament a la redacció del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre.

I finalment, l'esmena 289 se'm fa, en part, una mica difícil de respondre perquè l'illustre diputat del Grup Socialista ja ha explicat el seu desencís o el seu rebuig a una resposta que ha rebut del Departament. Òbviament, comprendrà que el nostre Grup procura estar coordinat amb l'actuació del Govern i una de les argumentacions que se m'ha donat és precisament aquest text. Per tant, no li repetiré la qüestió que des de l'any 90 no s'ha mostrat interès per pressionar. Potser, senyor Gil, el problema és que la Conselleria, o almenys el Grup Parlamentari segur, no entenem que la pressió passi per la mobilització al carrer, sinó per la reiteració, per la persistència en unes peticions, perquè sembla ser –almenys això és el que em comunica el Departament– que els potencials beneficiaris d'aquest canal no han fet cap petició o no han insistit de cara a la confederació hidrogràfica perquè, en definitiva, el problema rau, o almenys el problema inicial rau aquí: que la posada en regadiu d'aquests terrenys dominats per aquest canal no té concessió, en aquests moments no hi ha concessió administrativa. Per tant, no podem, nosaltres, emprendre, el Govern pel seu compte com a acció executiva, ni nosaltres dotar-ho pressupostàriament, aquesta activitat; hem d'esperar que sigui aprovada la concessió per la Confederació Hidrogràfica. Un cop aprovada, aleshores serà el moment en què el Govern haurà de sospesar les diferents possibilitats d'execució perquè pel que sembla tècnicament hi ha diversos camins.

Per aquests motius, senyor president, arribat el moment de la votació, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes tres esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 269, del Grup Socialista; per presentar l'esmena...

El Sr. Carnicer i Valls

Senyor president, la 269, segons les meves notes, havia estat defensada.

El president

Havia estat defensada; moltes gràcies. Doncs, la 277, del mateix Grup.

El Sr. Carnicer i Valls

El senyor Guitart, senyor president.

El president

Senyor Guitart?

El Sr. Guitart i Domènech

Molt breument, senyor president, des de l'escó. Sembla de sentit comú que no es facin esmenes de números, quantitatives, a la Conselleria de Justícia, un cop s'han produït recentment els traspassos d'aquesta administració a la Generalitat de Catalunya. Per tant, el que demanem en aquesta esmena és que es faci un estudi ràpid, al més ràpid possible, per conèixer quines són les necessitats materials i personals de l'Administració de justícia per tal que es millori el servei. Justament ahir llegíem als diaris com la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya reconeixia que hi han unes certes mancances a l'hora de cobrir vacants que dificulten la pràctica normal i àgil de l'Administració de justícia. Demanem que aquest estudi es faci en tres mesos i que, per tant, sigui entregat al Parlament per tal que puguem conèixer quines són aquestes necessitats i quantificar-les per al proper exercici pressupostari.

Gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula...

El Sr. Escudé i Pladellors

Sí, gràcies, senyor president. No serà ben bé un torn en contra, ja que entenem que la petició que fa el Grup Socialista, per mitjà del senyor Guitart, doncs és una petició enraonada en el sentit que, realment, aquest traspàs és molt important, ha tingut una certa dosi de conflictivitat i podríem dir que el Departament de Justícia tot just ara comença a analitzar quina és la situació. Aleshores, nosaltres entenem que és positiu que el Govern de la Generalitat elabori un informe sobre la situació actual de tota aquesta qüestió.

Ara —com deia— és un tema d'una complexitat considerable, afecta, doncs, diversos milers de funcionaris, uns sèrie de serveis, etcètera, i aleshores entendríem, o entenem, que un termini com marca l'esmena 277 és molt, molt curt, és molt breu, només tres mesos. I per això, doncs, li faré arribar, senyor president, ara mateix una proposta d'esmena transaccional en el sentit d'acceptar el text amb l'única modificació que aquest termini de tres mesos sigui de sis mesos. I arribat el seu moment, el senyor Guitart ens dirà si considera apropiada aquesta proposta transaccional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Si ens fa arribar l'esmena transaccional i si el senyor Guitart es vol pronunciar sobre la seva acceptació, n'haurem avançat la tramitació.

El Sr. Guitart i Domènech

Avançar, senyor president, *virtus in medio*, amb molt de gust.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. L'esmena 278.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Defensaré, si li sembla bé, les esmenes 278, 281, 282, 284, 285, 288 i 291. Gairebé totes aquestes esmenes fan referència a temes de planificació territorial, desenvolupament territorial, reequilibrament territorial i infraestructures lligades a aquest reequilibrament territorial. En primer lloc, el Grup Socialista el que demana és que es doti de recursos financers la Conselleria de Política Territorial per tal que iniciï el procés de desenvolupament i de redacció dels plans territorials parcials. Vostès saben que hem elaborat i hem aprovat un pla territorial general de Catalunya que preveia que Catalunya quedava dividida en sis àrees territorials, sis àrees funcionals territorials, i que cada una d'aquestes àrees territorials havia de tenir el seu pla territorial parcial. D'aquests plans territorials parcials només n'hi ha dos en aquests moments en fase de redacció i d'elaboració, que són el Pla metropolità, el de la Regió I, i el pla de les terres de l'Ebre, que correspon, doncs, a l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre que ens aquests moments explicava el diputat senyor Marià Gil. Cal que el planejament territorial de Catalunya sigui un planejament global de les sis àrees que hi ha a Catalunya; per tant, no solament de dues àrees específiques, sinó de les quatre restants que encara no han iniciat el seu planejament. També caldria que aquest planejament fos més respectuós amb els interessos de les administracions locals perquè ens trobem en aquests moments que en el tema del planejament metropolità hi ha un conflicte d'interessos entre els interessos locals i els del Govern de la Generalitat; no hi ha prou consens com seria desitjable.

Bé, nosaltres pensem, per tant, que cal tirar endavant aquest planejament i cal que es compleixi el que deia la Llei d'aprovació del Pla territorial general de Catalunya: que es tinguin en compte les sis àrees funcionals territorials. Ens trobem que aquesta setmana ha estat presentat, per exemple, davant de diverses administracions el que han de ser els estatuts i la llei de creació de l'autoritat única del transport a Catalunya. I ens trobem que amb aquesta Llei de l'autoritat única del transport a la Regió I s'exclouen dues comarques d'aquesta regió: ni el Garraf, ni l'Alt Penedès hi són incorporats; no es compleixen les mateixes lleis que elaborem en aquest Parlament, que obliguen que qualsevol desenvolupament sectorial tingui presents les sis àrees funcionals territorials. Per tant, nosaltres demanem que es doti de recursos perquè s'iniciïn els processos d'elaboració d'aquests plans territorials parcials; i alhora entenem que el planejament territorial parcial ha de tenir una certa prevalença també en el moment que se'n està discutint la creació de l'autoritat única del transport, se'n presenta un projecte de llei que diu que la llei sectorial, la Llei d'elaboració del Pla sectorial de transports prevaldrà sobre les lleis territorials. No ho entenem, no s'entén això, diguem. Per tant, dotin de recursos per al planejament territorial parcial.

En segon lloc, nosaltres creiem que cal que el Govern de la Generalitat tingui un tractament específic per a

aquelles zones més desfavorides econòmicament i que necessiten un tracte d'ajut per poder recuperar una activitat econòmica suficient, molt especialment el que nosaltres anomenem les comarques d'obligada reactivació, que és una nomenclatura similar a la que utilitza la Conselleria d'Agricultura en els seus plans de desenvolupament. Creiem que hi ha tres comarques, que són el Priorat, la Terra Alta i la Conca de Barberà, que necessiten un tractament específic per part del Govern, l'elaboració d'un pla i la dotació d'un pla de reactivació d'aquestes comarques. Altres anys demanàvem una dotació específica de, em penso que eren, 2.000 milions de pessetes; aquest any no demanem una dotació específica, demanem aquesta prioritat per part del Govern.

També una altra esmena el que reclama és que, fruit del planejament territorial i de la voluntat d'ordenació territorial del Govern de la Generalitat, es creen unes entitats en l'àmbit metropolità; per exemple, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus; entitats que no estan dotades suficientment des del punt de vista econòmic. Nosaltres demanem que es doti amb els recursos suficients aquestes entitats perquè puguin tirar endavant la seva activitat.

Quan parlem de l'esmena a la totalitat del Departament de Política Territorial també parlarem d'altres qüestions; per exemple, que les comarques de muntanya, que també són unes comarques que necessiten un tractament específic i que el tenen per part del Govern, doncs, tenen uns plans de muntanya aprovats pel Govern i que d'alguna manera en ser aprovats pel Govern són compromisos que el Govern té amb aquestes comarques de dotació pressupostària anualitzada. Nosaltres reclamem que aquest compromís que pren el Govern quan aprova un pla de muntanya que diu: «L'any 96 farem aquestes inversions», es vegi reflectit en aquests pressupostos, cosa que no veiem actualment. Ja en parlarem més endavant.

També el Grup Socialista demana que hi hagi unes determinades infraestructures i una determinada política de preus d'aquestes infraestructures que permeti un cert reequilibrament territorial. Ens referim en aquests moments, per exemple, a la qüestió del peatge de les autopistes i dels túnels. El peatge a les autopistes i els túnels penalitza aquells territoris que tenen aquests peatges i molt especialment a nosaltres ens sembla que en aquests moments hi ha un àmbit territorial, que és l'àmbit metropolità, que té una concentració de peatges que provoca unes disfuncions en la mobilitat de la població en aquest àmbit. El fet, per exemple, que les rondes siguin gratuïtes o els laterals de la B-30 siguin gratuïts fa, doncs, que tinguin molta més utilització les rondes i els laterals de la B-30 que no pas la part central. Nosaltres pensem que a Catalunya hem de parlar d'una política global de peatges; nosaltres la proposem, aquesta política global de peatges, que la basem en tres principis.

Primer, nosaltres creiem que s'hauria de tendir a la supressió dels peatges en l'àmbit metropolità; una possibilitat seria la d'establir una vinyeta de pagament, una addició per exemple a l'impost de circulació de vehicles en l'àmbit metropolità. En l'àmbit metropolità en

aquests moments el peatge provoca disfuncions de la circulació que cal corregir i –repetim– seria molt important eliminar aquest peatge en l'àmbit metropolità.

Segon, una política d'harmonització de peatges en el conjunt de Catalunya. No pot ser que hi hagi peatges a preus elevats i peatges a preus reduïts en funció de quines siguin les concessionàries; caldria anar a una harmonització d'aquestes peatges en funció –ho repetixo– de peatges més tous, més barats. Ara això no es pot fer sense unes compensacions a les empreses concessionàries. Nosaltres el que demanem és que s'estableixi una negociació entre el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat i les empreses concessionàries i es busquin les fórmules que facin assimilable per part d'aquestes empreses la reducció dels peatges sense que això els suposi una minva d'ingressos. Cal, per tant, establir una taula de negociació per fer aquesta política de peatges globals que planteja el Grup Socialista. També caldria que aquest peatges contemplassin molt específicament una rebaixa en els túnels.

Una altra de les esmenes que defensa el Grup Socialista és la de donar compliment a una de les normatives de la Llei de carreteres que determina que el Govern de la Generalitat ha de tenir unes actuacions concretes en aquelles zones que podem qualificar de punts negres, on hi ha més sinistres, on hi ha més accidents. Segur que em dirà vostè que hi ha un pla que planteja aquestes qüestions, però és un pla que aquest pla de l'any de la gent gran, l'any de la gent jove..., però que no es concreta en actuacions en els punts concrets on hi ha els conflictes, on hi ha els accidents. Nosaltres demanem que hi hagin unes dotacions pressupostàries per treballar en aquests punts –ho repetixo– on hi ha més sinistralitat; no solament detectar on són, sinó actuar per corregir els problemes.

Els altres dos temes que nosaltres plantejem són, ens sembla, de vital importància. El Grup Socialista comparteix amb el Govern i amb la majoria de Convergència i Unió que en l'àmbit de les conques internes de Catalunya hi ha un dèficit hidràulic, que cal resoldre aquest dèficit hidràulic, i entenem que hi ha diverses solucions possibles: hi ha solucions de transvasaments interns de Catalunya, de transvasaments externs a Catalunya, transvasaments que vinguin fins i tot de la conca del Roine. Hi podria haver altres solucions, i nosaltres voldríem veure reflectit en aquest pressupost que el Govern de la Generalitat té unes dotacions per a realitzar els estudis comparatius de les diverses solucions que podem tenir per a l'aportació, per a la solució dels problemes de subministrament hidràulic a les conques internes de Catalunya. El Grup Socialista ho ha dit: hi ha un dèficit, s'ha de solucionar; busquem la solució més barata, la més assimilable des del punt de vista polític i des del punt de vista social. Si hi ha zones del territori que no estan disposades a assumir transvasaments, busquem altres solucions que siguin socialment acceptables; estudiem-les totes i vegem quina és millor. Però, per fer això cal recursos per començar a fer aquests estudis de solucionar el dèficit hídric de les conques internes de Catalunya.

I finalment, hi ha una qüestió, que a nosaltres ens sembla també important, que és hem aprovat unes lleis, la

Llei de l'any 93, la Llei 6/93, reguladora de residus, que preveia unes obligacions per als municipis, amb les quals nosaltres estem d'acord que es tinguin, de reciclatge, de minimització dels residus, de valorització d'aquests residus, de recollida selectiva, etcètera, i d'unes infraestructures per fer aquest tipus d'actuació. Però el Govern de la Generalitat es comprometia, al mateix temps que en la Llei que fem en aquest Parlament donàvem unes obligacions als municipis, el Govern de la Generalitat es comprometia a donar-los uns recursos, recursos que vindrien a través de la dotació i creació, que la Llei contemplava, d'un fons de gestió dels residus municipals a Catalunya.

Vostès tenen una preocupació, i ahir van votar unes esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, favorables al tema de gestió de residus: la planta de biogàs..., i també van aprovar aquesta *coletilla* que diu: «Ajudarem els ajuntaments en els programes de minimització, de reciclatge, valorització, tractament i recollida selectiva». Però no n'hi ha prou amb el desig, sinó que, això, s'ha de concretar amb recursos. La Llei els obliga a crear el fons de gestió de residus des de l'any 93, per tant, fa quatre anys que tenim aquesta Llei; no han creat el fons de gestió de residus, no compleixen la seva Llei. Si us plau, dotin aquest fons i el creïn, que la Llei els hi obliga.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Escudé, per al torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Esmena 278, el tema d'elaboració de plans territorials: hi ha partida, òbviament, se n'han fet i se'n fan. Fa un moment, sí, efectivament, fa un moment en parlava amb el senyor Gil –vostè hi ha fet referència, i té raó–, dos, però, és clar, és que em sembla, senyor Nadal, que en aquest cas concret el problema més o molt més enllà que uns recursos econòmics, és el tema dels recursos humans. Un pla d'aquest tipus necessita la constitució d'un equip pluridisciplinari; em sembla que no és realista crear uns macroequips per fer alhora tots els plans, val més fer-ho de forma successiva, tal com es fa.

Per altra banda, no hi insistiré excessivament, perquè encara que vostè, verbalment, ha dit el que ha dit, és clar, el que ha escrit parla no d'«elaboració dels plans», sinó d'«elaboració de plans», o sigui, que és una mica aquella famosa qüestió d'aquella Resolució 242 de les Nacions Unides, sobre Palestina, que el text anglès diu una cosa i el text francès en diu una altra. Si vostè parla de «plans», hi estem d'acord i, com li dic, hi ha partida suficient. Per tant, no veiem necessitat d'incorporar aquesta esmena.

Esmena 281. És clar, la resposta, vostè, en certa manera, m'ha donat una pista. La resposta és dir: «Escolti, no existeixen comarques que hagin estat classificades d'obligada reactivació.» És clar, vostè diu: «Bé, és que això hauria de ser com allò que fa el Departament d'Agricultura amb unes determinades finalitats.» Molt

bé, però, és clar, als efectes d'aquesta previsió genèrica, no hi és; és necessari, per tant, un desenvolupament normatiu previ, abans d'una redacció d'un pla d'aquestes característiques. I vostè ens ha dit: «Som generosos, perquè altres anys posàvem quantitats, i aquest any, fixi-s'hi, ho fem en blanc.» Oh, naturalment: vostè no ho fa..., evidentment, vostè, que és molt espavilat, no ho fa per motius de generositat pressupostària, ho fa perquè sap perfectament que, d'acord amb la normativa que es ve aplicant sobre la tramitació de disposicions addicionals, si hagués posat una quantitat, aquest tema l'hauríem discutit igualment, però l'hauríem discutit en comissió fa quinze dies, i no avui en el Ple. Malgrat això, la presència em sembla que no és gaire més nombrosa avui que el dia que ho fèiem en comissió.

L'esmena 282 diu que el Govern de la Generalitat «establirà els mecanismes necessaris que assegurin el finançament d'una determinada organització»: l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics. Escolti'm, vostè sap perfectament que aquesta Entitat té set formes diferents de finançament que són independents de les aportacions de la Generalitat i de l'Estat i que aquestes set modalitats –perquè hi ha un ric ventall de possibilitats de finançament– estan previstes i regulades a la Llei número 7 del 87; per tant, entenem que això ja s'ha complert amb escreix fa anys.

Esmena 284. Bé, aquesta és una esmena que m'agrada que la defensi vostè, perquè ahir recordo que ens vam tirar una mica els plats pel cap en aquesta qüestió, i jo li deia: «Escolti, no s'oposi a tot això a què vostè s'oposa en aquestes esmenes, perquè precisament és intentar donar compliment a aquest desig que tots tenim de fer peatges més tous.» És clar, i la cosa va per aquí, ja li ho vaig explicar. És clar, vostè ha explicat una possible solució d'establir una taxa, una arracada en una vinyeta, és clar: és que no seria una taxa, seria un impost. Però és que em temo molt que –suposant que fos viable, que s'hauria d'estudiar a fons– si aquesta proposta l'hagués fet el Govern de la Generalitat, vostès saltarien immediatament cridant a la insolidaritat, perquè, en definitiva, si volem ser una mica demagògics, diríem: «Escolti, aquí, el que estem fent és que els pobres, que no passen pels túnels, paguin pels rics que ara pagaven i s'estalviaran de pagar o pagaran igual que els pobres.» Però, bé, en definitiva, la mecànica que ara com ara segueix el Departament, com sap vostè perfectament, és buscar sistemes de reduir la càrrega financera dels concessionaris d'autopistes i de túnels, de forma que es pugui reduir el peatge; això, a part del tema de l'IVA, que, com sabem tots, és un tema que es discuteix en altres àmbits.

Vostè sap que la concessió de cada una d'aquestes autopistes té uns requisits jurídics, som un Estat de dret, no podem, alegrement, abolir... Hi ha un estudi que arriba a la conclusió que, perquè cap d'aquests peatges de cap de les autopistes i túnels superés un topall de deu pessetes per quilòmetre, caldria recollir 24.000 milions de pessetes. Per tant, és un tema molt important. A part això, a part el tema monetari, com també hem dit en diverses ocasions al llarg d'aquests darrers debats presupostaris dels anys escolats, hi ha un problema de manca de competències sobre una sèrie d'autopistes, i

1222

la corresponsabilitat financera entre autopistes tampoc existeix. Aleshores, aquí s'hauria de fer un *pool* d'autopistes... Tot això és molt problemàtic, però, bé, en definitiva, aquesta és la situació que vostè coneix perfectament.

Pel que fa a l'esmena 288, és clar, que la Generalitat incorpori partides pressupostàries per efectuar els estudis necessaris per a les diferents solucions dels dèficits hídrics, aquesta partida d'estudis està prevista, hi és, i s'està utilitzant i s'utilitzarà; vostè sap que hi ha diverses iniciatives que fins i tot s'han considerat agosarades i imaginatives sobre el tema de donar satisfacció, fins i tot internacional –almenys dintre de la Comunitat–, per donar sortida a aquests apuntats, i a curt termini o a termini mitjà, existents i reals dèficits hídrics.

I pel que fa a l'esmena 291, bé, vostè ja ho ha dit, aquest Fons de gestió de residus està creat per llei, en el Projecte de llei de pressupost hi és com a partida ampliable, la qual cosa permetrà ampliar els fons del capítol 7 amb ingressos finalistes que es puguin arribar a instrumentar. Per tant, tampoc entenem necessari recollir aquesta cautela addicional d'una disposició addicional.

Per tant, senyor president, arribat el seu moment, votarem negativament aquestes sis esmenes que acaba de defensar el senyor Nadal.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 290, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Moltes gràcies, senyor president, des de l'escó. Hi ha poques coses que recordi amb claredat de la meua etapa de batxiller, però m'ha quedat, de la lliçó dels sil·logismes, aquella regla mnemotècnica, llista evocadora d'estranyes ressonàncies: «bàrbara, celaren, darii, fèrio», que continuava amb «camestres, baroco, cèsare, festina», i encara, com sap el senyor Escudé, anava molt més enllà. Segur que he contribuït a refrescar la memòria de ses senyories.

Si no vaig errat, un exemple, no bàrbar, sinó de «bàrbara», és a dir, d'encadenament de proposicions universals positives, podria ser el següent: «Tota àrea de muntanya de característiques homogènies està necessitada d'una política específica; tota política específica de muntanya està necessitada d'un òrgan *ad hoc*, si ho volen, un institut que promogui i coordini accions adequades; per tant, tota àrea de muntanya de característiques homogènies» –en aquest cas l'alt Pirineu– «necessita un institut que, a semblança del de l'Ebre» –del qual ha parlat, molt bé, per cert, el diputat senyor Marià Gil– «podria anomenar-se Institut de Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu.» Fins aquí el sil·logisme, que sembla irrefutable, com semblarà també elemental i irrefutable a les senyores i els senyors diputats que un institut no pot existir ni funcionar sense dotació econòmica, sense consignació pressupostària. És, doncs, per exercici lògic, per coherència amb els corrents científics europeus, que postulen polítiques

específiques per a àrees de muntanya amb problemàtiques específiques, per congruència amb l'encertada creació, al seu moment, per part de la Generalitat, de l'Institut per a les terres de l'Ebre, que disposa, com és natural, de la corresponent consignació pressupostària, i, si m'ho permeten, com un modest o modestíssim homenatge del Parlament als pares de la filosofia occidental, que els demano, en nom del Grup Socialista, el vot favorable de l'esmena que estem substanciant.

Moltes gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Si el senyor Ganyet considera pares de la filosofia occidental els escolàstics que van establir aquestes regles mnemotècniques de la lògica tradicional, bé, hi hauria molt a discutir. Jo crec que, a part de les regles mnemotècniques i la lògica, aquí jo crec que hi ha hagut un petit embolic entre l'esmena 280 –que és la que vostè ha estat defensant– i la 290, de què parlava del president del Parlament. El que passa és que l'esmena, actualment, 280, a nivell d'informe de Ponència, era la 290. Bé, ens hem entès, que vostè realment parlava d'aquest Institut de Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu. Ara, aplicant la lògica, pura i dura, és clar, com podem parlar...? Bé, és el tema aquell del nominalisme, del *flatus vocis*, tot el tema del nominalisme medieval, perquè, és clar, n'hi ha prou, per donar un títol, de dir: «Posem per escrit l'Institut de Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu, dotem-lo econòmicament...»? Vostè sap perfectament, senyor Ganyet, i hi va haver no fa gaire temps, i m'ho recordava el meu company, el senyor Gavín, un debat sobre aquesta qüestió, i no se'n va acceptar la creació. Vol dir que, ara com ara, aquest institut no existeix. Per tant, en pura lògica, tant formal, com tradicional, com wittgensteiniana, o com vulguin, avui seria un despropòsit total que dotéssim de recursos pressupostaris un fantasma, una entitat inexistente, i per tant, i només per aquest motiu, nosaltres no donarem suport a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ara sí, l'esmena 290, del Grup Socialista, que veig que defensarà des de l'escó el diputat senyor Pep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Escudé, jo calculava que aquest any ja no caldria una esmena d'aquestes característiques, perquè crèiem, per sort de tots plegats, que la feina feta al Parlament, també per tots plegats, havia reeixit en el moment que es va aprovar el Pla de rieres. Recentment, en una compareixença del director general, ens vam interessar per saber com estava aquest Pla, tota vegada que està portant molt de retard respecte al previst, i motiva l'esmena el fet que la resposta del director fos de dir: «No hi han

diners». Escolti'm, hem de presentar l'esmena perquè no és cert que no hi hagin diners. Si de cas, no n'hi deuen haver per al Pla de rieres, que ja està aprovat, i n'hi han per a altres coses que, sense negar que també fan falta, el que sí que és cert és que prioritàriament no hi eren, en el moment que el Govern va assumir el compromís de fer el Pla de rieres.

Entestar-nos a presentar la necessitat d'aquest Pla de rieres no és un tema de caprici; aquests darrers anys s'han fet unes autopistes noves en el Maresme, que vénen a agreujar el problema que ja teníem amb les riuades; l'exemple són les darreres riuades de l'any passat, que, en el tall que provoca en el territori l'autopista A-19, fa que s'augmenti de forma considerable, ja que conflueixen les aigües amb molt pocs punts de pas, conflueixi l'embestida de l'aigua i, per tant, el risc, no només de danys materials que es produeixen, sinó de danys humans, és cada vegada més accentuat, acompanyat també que aquestes carreteres estan augmentant –com així tot ho fa veure– el creixement demogràfic de la zona; per tant, hi ha expulsió de pagesos de la part baixa del litoral cap a dalt, va creixent el sostre edificable d'hivernacles, creix per la banda de dalt, també, l'habitatge. Per tant, cada vegada el sostre edificat és més alt, i acompanyat, també, del tema de la confluència que fan les rieres i els rials a l'autopista, augmenta el cabal. No és possible que ens digui, el director, que no hi han diners. Se'ns va dir al seu dia: «Escolta, com que n'hi han pocs, ho allargarem en el temps». Aquest «allargar-se en el temps» fa que no es faci, perquè sí que és cert que se n'estan fent unes, que té el compromís de fer el Govern de l'Estat, però el que sí que és cert és que hi ha un conveni firmat en què es fixen unes dates. Les dates a què s'havia compromès el Govern de la Generalitat en les actuacions que li eren pròpies s'estan exhauint i no es veu en aquests moments que s'hi actui. Hi han rieres que tenen en el seu recorregut una zona molt important de travessar zona urbana, concretament les de Canet, les de Cabrera i les de Caldetes, que no es veu a venir quan es podran realitzar, i són rieres que poden provocar molts problemes a les persones. Aquestes són les raons, senyor Escudé, senyores i senyors diputats, que fa que crec que el Parlament han de venir a resoldre, ja el Parlament, el dèficit que el Govern ha provocat en no dotar de forma suficient aquest Pla de rieres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per a un torn en contra, el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, manifestar la meua admiració per la intervenció del senyor Clofent, perquè sap, sabia ell perfectament que estava encotillat pel text mutilat de l'esmena, i per això tota l'estona ha anat parlant de rieres, i jo he pensat: deu parlar de les rieres del Palau, de la riera de les Arenes, de Terrassa, i ell i jo sabem que no, que parlava de les rieres del Maresme, i només al final, en citar alguns noms i l'autopista, hem tingut un petit tast de per allà on anava l'esmena.

Bé, senyor Clofent, vostè sap perfectament que aquest Pla de protecció té una gran magnitud, no es pot executar en un any. Vostè diu: «Em pensava que ja no havia de parlar més», oh, n'haurem de parlar alguns anys, m'imagino, i em temo, encara. És un pla que s'aplica progressivament, que el Govern de la Generalitat, en la part que li pertoca, normalment passa per davant, anticipa més que no pas el Govern de l'Estat; que en aquell moment, si no ho recordo malament, hi ha una dotació de 200 milions, i que, concretament, i ara que la Comissió, la mesa de la Comissió no em pot frenar, li diré que en aquestes rieres que vostè i jo sabem quines són enguany es farà una actuació a la riera de les Fonts, a Montgat; al torrent de Meniu, a Cabrera de Mar, i també al torrent de l'Ase, a Teià. Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Esmena 316, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: per defensar-la, té la paraula el senyor Boada, el diputat senyor Boada. Em dirà si acumula...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Sí, acumularia, amb la 316, la 323 i la 8.

El president

Molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, aquestes tres esmenes fan referència a la necessitat de planificació territorial de Catalunya, amb l'objectiu de reequilibrar territorialment el país mitjançant l'atenció prioritària i coordinada dels diferents departaments a les comarques deprimides, a què faria referència l'esmena número 8. Cal dir que hi ha un error tècnic en la redacció d'aquesta esmena número 8: quan parla de l'acord en «el futur pla territorial», no és el «futur» sinó que és el «present». Bé, d'errors, en fa tothom.

Bé, tornant al fil del debat, el que voldríem dir nosaltres és que d'aquest pressupost no es desprèn que hi hagi cap tipus de coordinació ni atenció prioritària a les comarques deprimides. Al contrari, pensem nosaltres que continua havent-hi un percentatge molt elevat d'inversions a l'àrea metropolitana de Barcelona i la franja litoral, cosa que provoca..., que és el peix que es mossega la cua. Certament que és el lloc on hi ha més població, però també d'aquesta manera no s'ajuda a aquest reequilibri territorial, que tothom se n'omple la boca, però que en aquest cas el Govern no compleix.

I a més a més ja sabem la resposta, no? El Govern diu: «Ja s'inverteixen molts més diners per habitant a les comarques deprimides que a les altres.» Sí, és cert, però aquesta variable no serveix, ja que és normal que s'inverteixi més per habitant a la Garrotxa, per exemple, que té 50.000 habitants, que no pas al Vallès Occidental, que en té 700.000. Si fem la divisió, evidentment,

1224

sempre donarà la sensació que per habitant se n'inverteix molt més en aquestes comarques amb menys població que no pas en les altres.

Nosaltres pensem que cal aplicar altres variables i no només la renda per habitant. Nosaltres hem proposat aquí, en aquesta cambra, altres vegades, que cal aplicar variables que tinguin en compte la particularitat del territori o comarca. Per exemple, el nivell de renda, l'evolució demogràfica... En aquest cas, es dona una situació de despoblament o d'estancament en moltes comarques, per la qual cosa cal aplicar polítiques específiques d'inversió, d'inversió industrial, d'infraestructures, etcètera, per superar-ho.

Una altra variable seria tenir en compte la superfície comarcal. No cal aplicar homogeniament polítiques al Pla de l'Estany, que és una comarca territorialment petita, o a la Segarra, que és molt més gran. I una altra variable que creiem que és important és tenir en compte els espais a protegir en aquella comarca, que també és un element a tenir en compte.

I l'aplicació de totes aquestes variables creiem nosaltres que l'ha de coordinar la Direcció General de Planificació i Acció Territorial —és una direcció general que existeix en el Departament de Política Territorial—, i la realitat és que aquesta Direcció General el que ha fet és reduir el pressupost en un 40%, i fins i tot l'única actuació que feia en aquest sentit, subvencionar els consells de muntanya, s'ha reduït en 400 milions. No solament això, que s'han reduït les accions a les comarques deprimides, sinó que a més a més també s'han reduït, i en alguns casos eliminat, les subvencions a empreses privades situades en comarques deprimides. Al mateix temps, també, el Pla de reestructuració de cooperatives agràries ha patit una retallada del 50%. Aquest Pla era important, ja que anava destinat a mantenir la pagesia, un sector important, en aquest cas en el territori per mantenir aquest equilibri de què nosaltres parlàvem.

Així és com pensem nosaltres que planifica, malgrat que digui que sí que ho fa, el Govern de Convergència i Unió, sense concretar plans per així, creiem nosaltres, poder aprovar més còmodament el que més els convinguí a curt termini: abandonar l'elaboració de línies estratègiques i primant —ho hem dit mil vegades i continuem mantenint-ho— l'interès partidari per sobre el col·lectiu.

Per això nosaltres proposàvem, també a l'esmena 330, que s'elaborin ja d'una manera immediata els plans territorials parcials pendents, per seguir així una bona eina de reequilibri territorial. És cert, i ja s'ha dit aquí, que ja està elaborat el de la regió I i que s'està fent el de les comarques de l'Ebre, però també cal dir que s'estan fent, des del nostre punt de vista, malament; malament en el sentit que no hi ha participació municipal, no es permet aquesta participació municipal —en alguna comissió política, no pas en les comissions tècniques—, i a més a més pensem nosaltres que amb serioses contradiccions pel que fa al de la regió metropolitana. Entre el que diu el Pla i el seu redactor, el senyor Serratosa, i el que planteja el director general d'Urbanisme, el senyor Solans, que en alguns casos és total-

ment contradictori, si no ja ho veurem més clarament quan es presenti, si és que es presenta després de vacances aquest Pla de la regió. Per això cal que es desenvolupin aquests plans parcials, tots, amb una important participació de les corporacions locals i la gent del territori, per arribar a un veritable equilibri territorial, tenint en compte els paràmetres, també, del desenvolupament sostenible.

I per últim la 323: crec que no hi haurà cap problema perquè sigui acceptada pel Grup que dona suport al Govern, ja que demana que el Govern porti a terme una acció que pot fer per llei, que la llei li permet fer i que, a més a més, li diu que l'ha de fer, que és la de delegar a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre la gestió i l'execució de projectes i accions que puguin contribuir a la consecució dels objectius de l'Institut. Aquest Institut en aquests moments fa tres anys que està creat, és del tot inoperant i cal activar-lo. Depèn de vostès que l'activin, que el dotin econòmicament, perquè així de veritat ens creurem que vostès també pensen que cal equilibrar territorialment el país.

Gràcies.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Esmena 316: l'argumentació que òbviament li haig de fer al senyor Boada és la mateixa que he fet fa un moment o molt poca estona al senyor Nadal a l'esmena 278, amb l'agreujant —i ara el senyor Nadal ha subratllat la paraula «totes»—..., realment, lingüísticament no hi ha res a dir, perquè en aquesta esmena sí que no hi ha l'ambigüitat semàntica o lingüística que deia abans, perquè efectivament diu: «els recursos necessaris per a la realització dels plans territorials parcials pendents d'elaboració», per tant aquí afecten a tots. Aleshores, encara agafa amb més força l'argumentació que jo feia al senyor Nadal: entenem que és un disbarat fer un gran equip d'experts en tota la sèrie de disciplines que tenen relació amb un pla d'aquest tipus per fer de cop tots els plans pendents. Per tant, doncs, hi insisteixo, ja no és qüestió directament econòmica, perquè hi ha partida existent, sinó el fet de crear aquí una gran baluerna, que un cop estiguin fets sobtadament tots aquests plans, què se'n fa, de tots aquests professionals?

Esmena 323: aquesta és una esmena tradicional del senyor Gimeno, i cada any li hem explicat el mateix al senyor Gimeno, i el senyor Gimeno no es deixa convèncer o té un amor tan gran per aquesta entitat, que nosaltres compartim, per les terres de l'Ebre i tot això, que no ens accepta la nostra argumentació. Però l'argumentació, senyor Boada, m'haurà d'acceptar que, almenys formalment, si més no, pot ser correcta. Perquè, és clar, nosaltres diem: per què ha de delegar el Govern una cosa que ja en té la competència l'Institut? Perquè, és clar, si vostè repassa la Llei 12/93, del 4 de novembre, i la Llei 4/96, de 2 d'abril, sobre l'Institut, especifiquen quina és la missió d'aquest Institut, i hi ha tot

una reguitzell de competències: lletra a) elaborar, avaluar, executar, impulsar plans de promoció, col·laborar en el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre; b) assessorar, realitzar estudis, treballs tècnics; c) fomentar la projecció de les comarques; e) adoptar mesures d'impuls i fer el seguiment; f) potenciar i impulsar..., una sèrie de coses. Per tant, entenem que no cal delegar una cosa que ja té com a competència pròpia.

Esmena número 8: hi ha un error; realment, vostè diu: «Tothom és subjecte a error», evidentment, i jo el primer, i per tant no és per aquí que ens hi oposarem, com vostè pot suposar. Aquesta esmena 8 forma part d'aquest conjunt d'articles, uns addicionals, que vostès pretenen o pretenien incloure en el capítol primer, del títol primer del Projecte de Llei. Nosaltres ja vam explicar del dret i del revés per què no hi estem d'acord, amb la filosofia d'aquest equilibri. Precisament, el Pla territorial pretén això; ara, ja ho diu el Pla, i aleshores ens sembla —hi insisteixo— una vegada més, el Pla dirà el que diu, però el pressupost també diu el que diu. Hi ha unes partides concretes, unes partides que són ampliables, unes altres que no, hi ha uns programes fixats i establerts en el text articulat, etcètera. Per tant, no té cap utilitat real que aquest principi, diguem-ne, filosòfic, en el sentit més noble de la paraula —per evitar ser criticat per l'ús de l'expressió «filosòfic»—, d'incorporar-ho en un text articulat que no donaria a res especial i que només crearia problemes als senyors intervenors, que haurien de dir: bé, això, exactament, què vol dir?

Per aquests motius, senyor president, el nostre Grup en el seu moment votarà en contra d'aquestes tres esmenes que ha defensat suara el senyor Boada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Li toca el torn ara a l'esmena 324, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. (*Remor de veus.*) Perdó, la 330. (*Pausa.*) D'acord, estan fetes? (*Pausa.*) D'acord. Pel Grup d'Esquerra Republicana, l'esmena número 341. Té la paraula el diputat senyor Carod, i amb aquestes haurem acabat totes les esmenes addicionals.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. La 341 i, amb el seu permís, àdhuc, nogensmenys, pel cap baix —que diria el senyor Escudé—, la 342, 43, 44 i 45. Són cinc esmenes que formen part, exactament, del mateix paquet, un paquet que pretén, que té com a objectiu el fet d'aconseguir que dintre del marc dels crèdits pressupostaris el Govern es proposi de dotar d'una manera adequada un seguit d'àmbits que fan referència tots ells a allò que hem anomenat les indústries de la cultura, les indústries de la cultura que aquests darrers anys han iniciat en alguns aspectes un cert procés d'abandonament, de fugida, fonamentalment, de la capital, de Barcelona; queden lluny aquells temps en què Barcelona era un referent cinematogràfic i era un referent també audiovisual. Queden lluny també aquells temps en què Barcelona tenia un paper primordial en l'àmbit de l'edi-

ció i també és obvi que tot allò que es refereix a la indústria discogràfica ha conegut un retrocés notable.

La Unió Europea aquests darrers mesos, i probablement aquests darrers dos anys, s'ha vist també immersa en un debat i amb unes mesures concretes per tal de protegir el que se'n deia l'especificitat cultural, reaccionaven davant d'aquesta conveniència de mantenir l'especificitat cultural, enfront del que era el gran pes de la cultura anglosaxona, la mateixa cultura francesa, i òbviament, si una cultura com la francesa ha de reaccionar davant d'aquest pes tan potent és obvi que una cultura més modesta, des del punt de vista demogràfic, com la nostra s'ha de dotar dels elements necessaris com perquè la cultura, la creació de la cultura nacional, a través de tots els seus àmbits, pugui subsistir, si més no, en condicions de dignitat i d'una certa proximitat a la normalitat de cultures d'un àmbit demogràfic també restringit, com és la nostra, com puguin ser cultures com la danesa o com la sueca.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat iniciatives diverses aquests darrers temps, una que encara no s'ha pogut concretar, com era la voluntat que la mateixa Associació de Productors Cinematogràfics i Audiovisuals pogués comparèixer al Parlament per exposar la situació del sector. Hi va haver finalment un compromís del Grup que dona suport al Govern, o en tot cas d'un dels dos grups que dona suport al Govern —si més no, del que li dona suport de manera més directa, per precisar-ho encara més—, en el sentit que el conseller de Cultura vindria a exposar-nos la situació del sector a la Comissió de Política Cultural: confiem que el canvi de titular en el Departament no afecti aquesta decisió i, per tant, ho puguem conèixer.

Pel que fa referència al tema de la premsa, és conegut que, de les 350 publicacions que hi ha de mitjana en un quiosc normal a Catalunya, només tres o quatre són publicacions que estan escrites en la llengua que estem utilitzant en aquest debat de pressupostos al Parlament de Catalunya: per tant és, òbviament, l'exponent d'una anormalitat cultural. Hi ha distintes situacions per a la premsa en català, la majoria de les quals no funcionen..., no van per la via del quiosc, sinó per la via de la subscripció: també l'exponent, doncs, que els canals de distribució no són els habituals en una premsa de circulació regular.

I, pel que fa referència a l'àmbit de la cançó en català, crec que un simple esment del que va ser la intervenció en la Comissió de Política Cultural, d'allò que ens van dir els representants de l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana, doncs, una lectura atenta del que allà va ser expressat en el transcurs d'aquella Comissió, ja ens donaria la raó en el sentit que hauríem de fer un pas endavant, en la mesura que les dotacions pressupostàries d'enguany en l'àmbit de les indústries de la cultura vénen caracteritzades per una indigència francament notable i, òbviament, l'objectiu seria que, dins del marc d'aquests crèdits pressupostaris, el Govern pogués promoure la dotació adequada. Però com que, òbviament, tenint en compte que qui respondrà en nom del Grup de Convergència i Unió serà el senyor Escudé i que, per tant, a allò que farà referència no és tant al contingut polític de l'esmena,

sinó al contingut lèxic –i més particularment, segons com es miri, sintàctic–, i ens demanarà que què romançós vol dir això de «dotació adequada», abans que ell ens digui que «com que la dotació adequada no té xifra...», li diem que deixem la xifra a la bona voluntat del Govern, amb el qual ell tan íntimament i de manera directa està relacionat: només que sigui superior a la situació d'ara, doncs, ja hauríem fet aquell pas que Marx, a qui vostè també citava ahir, en deia «passar del no-res a la misèria». Sempre és, malgrat tot, un pas endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El Marx que vostè citava també era Groucho...

Bé, vostès, senyores i senyors diputats, saben perfectament que en moltes ocasions jo he manifestat la meua admiració per l'actuació del senyor Martí Carnicer, perquè... (*Veus de fons.*) Sí, el senyor Martí Carnicer és molt humil i no admet l'afalagament que intento, però ja veurà per on va la cosa. El senyor Martí Carnicer és un científic, és un home cerebral, fred, numèric, és un científic de la comptabilitat i del control pressupostari; el senyor Carod-Rovira –ara sí; això ha sigut la introducció, senyor Martí Carnicer–, el senyor Carod-Rovira també és un científic, i és un científic d'un altre camp, el científic lingüístic, però, a més a més, el senyor Carod-Rovira és un artista, i és un artista de la paraula. Perquè, a través d'aquestes esmenes –i ell, més o menys, i com que ja ho veia a venir, per això ja ha dit: «Ah, la bona voluntat, posin el que vulguin»–, el senyor Carod-Rovira ha creat una realitat virtual pressupostària. Perquè, és clar, el senyor Martí Carnicer, com deia –i ara tornem un moment al senyor Martí Carnicer–, va fer l'invent dels crèdits ampliables, i això superava la barrera del debat en comissió, de les partides, de l'estat de despeses..., perfecte; doncs el senyor Carod-Rovira ho ha superat, perquè ha creat un concepte inexistent enlloc del món, que és la promoció de la dotació suficient i entengui-ho vostè com vulgui.

Què és la «promoció de la dotació suficient»? Això és un crèdit ampliable, és una transferència de crèdit, és la vareta màgica, és la bóta de Sant Ferriol? No ho sap ningú. Bé, aleshores, des del nivell humil i limitat de la meua intervenció –a nivells pressupostaris, evidentment, perquè jo voldria recordar que estem fent un debat pressupostari, encara que a vegades, els uns i els altres, i jo potser també, sembla que parlem d'altres coses i no del debat pressupostar–, jo, l'únic que puc dir... Miri, esmena... Per començar, amb el senyor Dalmau vam fer un debat –ja no sé si ahir al matí o a la tarda, o abans-d'ahir– sobre aquestes matèries de tipus cultural; ara, el senyor Dalmau, seguint els bons criteris del senyor Martí Carnicer, ho feia com a disposició..., perdó, com a crèdits ampliables. Vostè ha fet aquest invent: en definitiva, «dotació suficient». Ja sap

quina és la resposta, ja sap quina és la situació: en un pressupost de contenció, hi ha unes declaracions de principis en l'exposició de motius que diu que hi han unes partides, hi ha unes actuacions que són prioritàries i altres que no ho poden ser i, el tema cultural, estem tots d'acord que és dels departaments que han experimentat una restricció més considerable. Ara, partides adequades? Dintre d'aquest marc, nosaltres entenem que són adequades les partides que hi ha.

Esmena 341. Ja existeix: el concepte 07.03.471.01, sobre el tema de la promoció i suport de la indústria cinematogràfica.

Esmena 342, la premsa en català. Ja està previst: hi ha dues partides –no una: dues–, la 07.03.471.03, la 07.03.481.05.

Esmena 343. Exactament el mateix: per al suport a la indústria discogràfica hi ha una partida, que és la 07.03.471.01; per altra banda, es fa publicitat als mitjans de comunicació per promoure la comercialització dels fons discogràfics existents.

Esmena 344. El mateix al suport a la cançó en català... Aquí no es fa aquella distinció, si era cantada en català o no en català, com alguna iniciativa parlamentària que ha fet per algun altre camí el senyor Carod-Rovira, però, bé, en definitiva, sigui quina sigui la modalitat, hi ha tres partides –no una: tres–, la 07.03.461.01, la 07.03.471.01 i la 07.03.481.02.

Finalment, esmena 345, exactament el mateix. Per al suport a l'edició en català, hi ha una partida –amb la dotació discutible que vostè vulgui, però en aquest marc de contenció pressupostària no hi pot haver més del que hi ha–, i és la partida 07.03.471.03.

Per tant, senyor president, arribat el moment de la votació, ens oposarem a aquest conjunt de cinc esmenes que acaba de defensar el senyor Carod-Rovira.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Abans d'iniciar el debat de l'estat de despeses, tinc un dubte sobre una esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és la número 346. No sé si és una esmena que encara està viva o ja va ser defensada pel diputat senyor Bargalló. Ho pregunto al portaveu d'Esquerra Republicana perquè, si hagués estat ja defensada, hauríem acabat el capítol, i les meves notes són una mica confuses en aquest sentit. El senyor Carod...

El Sr. Carod-Rovira

Tinc la sensació, senyor president, que no està defensada, però amb l'entusiasme que caracteritza el nostre Grup, la donem absolutament per defensada, just a partir d'aquest moment.

I, si algun diari no informa malament, crec que avui, o en una data molt propera a avui, és l'aniversari del senyor Escudé... Ho tinc ben entès, senyor Escudé? Doncs, en nom del nostre Grup, li desitgem que durant molts anys pugui assistir a aquest debat de pressupostos, naturalment, no sempre –aquest seria el nostre de-

sig— com a persona que parla en nom del Grup que dóna suport al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Carod. Em sumo a la felicitació, sense cap altre desig que la felicitació i res més, com correspon a la presidència. (*Rialles.*)

Iniciarem ara l'estat de despeses, començant per l'esmena 353, que és una esmena a la totalitat de tot el Departament de Presidència. Per defensar aquesta esmena a la totalitat, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Bé, senyor president, per dir que el nostre Grup acumularia les esmenes 353, que, com vostè ha dit molt bé, és l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència; la 355, que fa referència al Patronat de la Muntanya de Montserrat; la 356 —que defensarà la senyora Imma Mayol—, a l'Institut Català de la Dona; la 359, Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació; la 361, Escola d'Administració Pública de Catalunya —retirem l'esmena 363, al Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya—; la 366, que és Agència de Patrocini i Mecenatge, Societat Anònima; la 367, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; la 369, a Televisió de Catalunya, SA; la 371, Catalunya Ràdio, i la 373, Principal d'Edicions. Les referides a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, les defensarà el diputat del nostre Grup senyor Jordi Guillot.

El president

Vostè ara fa solament...?

El Sr. Riera i Gassiot

No, jo en aquests moments les faré totes, llevat de la 356...

El president

La 356, que la farà la senyora Imma Mayol, i el grup final.

El Sr. Riera i Gassiot

I les 67, 69 i 71, que farà el senyor Guillot.

El president

D'acord.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el sentit global de la nostra esmena a la totalitat del Departament de Presidència, i d'un seguit d'empreses que en depenen, és que no compleix amb la seva estructura actual, a parer nostre, allò que proclama. En efecte, si llegeixen la memòria annexa als Pres-

supostos trobaran un desideratú polític, justament quan se'ns parla de coordinació interdepartamental, que faríem del tot nostre. Cito textualment: «Posar en marxa la política de modernització de l'Administració, orientada a aconseguir una cultura de responsabilitat, d'austeritat en l'ús dels recursos i millora de la qualitat en la prestació de serveis». Estaríem totalment d'acord en aquest objectiu del Departament de Presidència, assenyalat per la memòria. Nosaltres ho havíem formulat en uns altres termes, però, com veuran, del tot paral·lels. Dèiem: «Si bé pertoca al Govern determinar la seva organització interna, creiem que és del tot legítim que el Parlament exposi al Govern les seves raons i analitzi si les mesures governamentals aporten eficàcia, transparència, simplificació administrativa, estalvi, optimització de recursos.»

Ens va sorprendre, tant en la presentació dels Pressupostos per part de l'honorable Macià Alavedra com en el debat posterior en comissió, que el representant del Govern, o els diputats i diputades que li donen suport, no fessin autocrítica o un sincer *mea culpa* pel que suposava que en exercicis anteriors les partides destinades a publicitat, propaganda, protocol, estudis, etcètera, fossin considerades *indispensables* per al funcionament del Govern. Jo he anat recollint els qualificatius que es donava a aquestes partides en les respostes, any rere any, a la nostra proposta de reducció, o quan en el debat en Comissió les consideràvem com a baixes possibles per a d'altres altes proposades: la més benigne de les qualificacions era que això impediria que funcionés el Govern, és a dir, eren indispensables. És clar, ja vaig comentar en comissió que —ja que avui s'ha citat els escolàstics— «*ab esse, ad posse, valet illatio*». És a dir, si realment eren indispensables, com és que aquest any no són indispensables? O és que ens trobem davant d'una declaració de dir «el Govern farà fallida», perquè treu aquelles partides considerades fins ara imprescindibles, indispensables. M'he entretingut, amb el suport dels nostres tècnics, a fer un estudi de què hauria suposat l'estalvi en els Pressupostos dels anys 94, 95 i 96 si s'hagués aplicat aquesta retallada que s'aplica enguany. Els asseguro que és interessant: es poden fer hipòtesis diferents; en tot cas, com que el senyor Codina, que és qui em respondrà..., amb molt de gust després li regalaré les xifres, perquè vegi les propostes, perquè, evidentment, es pot fer tenint en compte el valor actual en pessetes reals, es pot fer tenint en compte la inflació, no tenint-la en compte, etcètera, i es pot fer per a tots els pressupostos de la Generalitat o només per al Departament de Presidència. Només per al Departament de Presidència, el 1994, hauríem estalviat 129 milions; el 1995, 182 milions; el 1996, 281 milions, etcètera. I per al total dels Pressupostos de la Generalitat, el 94, 1.412 milions; el 95, 2.491 milions; el 96, 1.513 milions. Que Déu n'hi do, com a quantitats estalviables.

Si he afirmat que és competència del Govern redistribuir responsabilitats —i això que quedi ben clar, sempre ho hem dit així— és també competència de l'oposició opinar sobre l'organigrama que el Govern proposa. En aquest sentit, Iniciativa per Catalunya - Els Verds considera positiu que hagi estat nomenat un conseller de la Presidència. Ho vam dir així al seu dia i ho reitem avui.

Dos: considerem assenyat que la política esportiva passi al Departament de Cultura. Hi ha opinions diferents, però, com ahir se'ns deia, comparant administracions de rang similar, en moltes d'aquestes –Baden-Württemberg, se citava ahir–, també, esports, la política esportiva, va més o menys junta amb la política cultural. No estem d'acord, en canvi, amb el pas de la política de joventut a Cultura, perquè entenem que la de joventut, prioritària en el que seria la nostra acció de govern, ha de ser interdepartamental, per plantejar problemes tan diversos com el de l'habitatge per als joves, la política de beques, el fracàs escolar, l'accés al mercat de treball, l'associacionisme juvenil, i tenia sentit, per tant, que depengués de Presidència, on hi ha un organisme d'Afers Interdepartamentals.

Considerem que Universitats i Recerca ha de formar part d'Ensenyament, per tal de coordinar des d'un únic centre de poder administratiu l'aplicació de la reforma educativa –després m'hi referiré específicament, a aquesta qüestió. Entenem que l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i de Cooperació ha de quedar adscrit al Departament de Cultura, com també hem dit altres vegades i com explicaré després. Entenem que Normalització Lingüística, en canvi, sí que hauria de dependre de Presidència. Crec que el Govern també ho creu així. Per exemple, a la memòria, al programa 12.57, de la Direcció General de Serveis d'Informàtica, es parla d'una comissió interdepartamental assessora de promoció de la normalització lingüística al sector de la informàtica, és a dir, sovint ens trobem amb aquesta necessitat de coordinar la política lingüística per a tots els departaments. Per cert, i de passada –perquè és una perla de la memòria–, a la pàgina 42, parlant d'afers interdepartamentals, se'ns diu que una de les coses que s'han de portar a terme és: «Bona coordinació entre els departaments per reduir la conflictivitat interdepartamental». Ignoràvem aquesta conflictivitat i, en tot cas, si necessiten un home bo per tractar de reduir-la, comptin amb els nostres serveis de franc, per tractar de reduir aquesta conflictivitat. (*Remor de veus.*)

Un dels eixos que justifiquen moltes de les prioritats polítiques de l'actual Govern de la Generalitat és el foment de la identitat catalana. Jo els recomano la lectura atenta de la memòria, perquè veuran la quantitat de vegades que arriba a aparèixer, o que surt, que apareix aquesta prioritat. Jo he tractat de prioritzar, de teoritzar en altres papers extraparlamentaris d'aquesta obsessió. Els asseguro que em preocupa. I en un govern amb tants experts en medicina, no seria bo que tractessin d'elaborar un diagnòstic sobre aquesta obsessió? Que potser han perdut la identitat catalana i la volen recuperar, que potser el pacte amb el PP els ha posat en crisi les bases d'aquesta identitat... (*Remor de veus.*) En nom d'aquesta identitat *recuperanda* –i els auguro, no pateixin, que recuperable–, prioritzen viatges –dic llocs en què apareix la paraula «identitat»–, publicitat institucional, accions d'estímul, que compartiríem en el seu caràcter positiu, quan se'ns diu que s'han de fomentar «els signes de la identitat catalana» i, concretament, els dos exemples personals que es posen, un és Sant Jordi i l'altre Àngel Guimerà, tots dos nascuts fora de Catalunya –un a Capadòcia, l'altre a Tenerife– (*remor de veus*), integrats en la simbologia catalana posterior, que

suposo que és una indicació de la voluntat del Govern d'integrar els nascuts fora de Catalunya a la vida catalana, la qual cosa em sembla molt positiva. (*Remor de veus.*)

Prioritzen –ho repeteixo– viatges, publicitat institucional, accions d'estímul, que compartiríem en el seu aspecte positiu, per exemple, també nosaltres volem més lligams amb els països del nord d'Europa i amb el Canadà, o amb els casals catalans d'arreu del món, però no tot allò que oblidem: és catalana la identitat de la majoria dels veïns del barri on visc? Pregunto. És catalana la identitat que reivindiquen les associacions gitanes de Catalunya?, amb les quals tinc l'honor de col·laborar estretament. És curiós, però no hi ha cap esment, en canvi, a aquest tipus de proposta d'identitat catalana a la memòria. (*Remor de veus.*)

I justament aquí una referència als viatges presidencials: per reforçar i per escampar aquesta identitat catalana, que sembla patrimoni personal i excloent d'uns quants privilegiats, es justifiquen els viatges del president. Nosaltres, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no en neguem ni la validesa ni el sentit, però recordem el que ja havien recordat altres diputats, tant del nostre Grup com d'altres grups parlamentaris: que el Parlament en conegui la programació, el seguici, el cost i els resultats d'aquests viatges.

Ben aviat, en una publicació no gaire habitual, apareixerà un relat, fet per unes persones vinculades a una universitat holandesa –en concret, d'Amsterdam–, de tot el que va passar en un viatge del president, justament, a Amsterdam. I jo crec que quan es vegi aquest relat es veurà fins a quin punt la voluntat d'estalvi no sempre presideix les actuacions exteriors del Govern català. No semblaria molt més diàfan que altres representants de la Generalitat de Catalunya, per exemple, els alcaldes –que també són Govern de la Generalitat–, acompanyessin el molt honorable senyor president en els seus periples? Així ho va manifestar en certs moments l'alcalde Pasqual Maragall. Crec que té tota la raó. Altres alcaldes aquí presents i d'altres que no són presents serien un seguici excel·lent per explicar el conjunt del que és la representació institucional catalana en aquests viatges. És una proposta, i ho repeteixo, també feta des de la més bona voluntat. M'estic referint, amb tot això, al programa 11.21, apartat 4, que parla de l'organització de viatges i atencions protocol·làries, a la Presidència de la Generalitat, entre les comeses del Departament.

Aquest tema de la representativitat queda més clar encara quan hem de parlar del Patronat Català Pro Europa. La memòria el defineix així: «El Patronat Català Pro Europa és un consorci creat per la Generalitat de Catalunya. És presidit pel president de la Generalitat i aplega institucions representatives del món econòmic, acadèmic i local de Catalunya.» Ho repeteixo: econòmic, acadèmic i local de Catalunya. L'actual organigrama del Patronat Català Pro Europa en garanteix la representativitat, el pluralisme, l'accés de tots els grups polítics a la seva visió pràctica de com projectar Catalunya a Europa? O apareix, com ha dit una persona altament autoritzada en afers europeus, com un *lobby* pagat per tots a favor d'uns quants empresaris

propers als interessos que pugui representar un sector del Govern de la Generalitat? (*Remor de veus.*)

Pel que fa a l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació, amb el qual estudio, conferencio i coopero –vull deixar-ho ben clar–, deixàrem de votar-hi en contra si passés a formar part de Cultura i no reduplicués, així, feines pròpies del Consorci per a la Promoció Exterior de la Cultura Catalana, per exemple, i ens permetés estalviar una important partida de personal, amb reduplicació de funcions. Per exemple, és un institut que té un servei de premsa propi i autònom. Si es fixen en la partida, al capítol primer, d'aquest Institut, un pensa, home!, o que és un institut molt ben intencionat, però malgrat tot modest, sembla que hi ha una partida de capítol 1 absolutament exagerada... –quan parlem de Cultura en tornarem a parlar. Tot i que ens la va anunciar en el seu discurs d'investidura el candidat Pujol, no ens queda clar encara –i hem tractat de mirar-ho– quina és la funció de l'Agència de Patrocini i Mecenatge i a què responen, per exemple, els 53 milions per a serveis professionals independents. Si el senyor Codina ens ho aclareix, estem disposats a retirar l'esmena, en aquest punt, a l'Agència de Patrocini i Mecenatge.

Tampoc acabem d'entendre el Principal d'Edicions, Societat Anònima. Espero que el senyor Romà Cuyàs, que sembla ser que s'incorpora a la Conselleria de Cultura, quan ell era el responsable dels editors catalans va ser el primer que va començar a denunciar el caràcter, la voluntat editora del Govern de la Generalitat. Espero, per tant, que ara ell sigui el qui ens doni més arguments. I recordarà molt bé el senyor Domènec Sesmilo –en aquests moments no hi és– que quan ens va visitar el senyor Gonçal Ponton a un seguit de diputats, ens va parlar també i ens va dir: «Si us plau, deixeu que els editors editin. Ja que creieu tant en la societat civil, feu que aquesta fe pugui ser compartida.»

La nostra oposició al Patronat de la Muntanya de Montserrat en aquest cas ve per raons suposo que ben diferents de les esperades, i és que em sembla que l'aportació de les diputacions és massa petita. Per què? Hi ha una aportació de 14 milions i una miqueta més –i «calderilla»– de la Diputació de Barcelona, i 7 milions de les altres diputacions. I ja que existeixen les diputacions, i mentre existeixin, que serveixin per a donar honor i glòria al Patronat de la Muntanya de Montserrat. Entenem molt bé que seria, en aquest cas, una proposta absolutament de racionalització.

I pel que fa a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, amb un capítol primer de 248 milions, amb un capítol segon, naturalment, de formació, de 140 milions, amb una partida 02.32.226.09, que diu: «Formació català - idiomes», no sé si perquè no es considera el català idioma o es considera el català i altres idiomes..., etcètera, de 49 milions, en aquest cas, si en la resposta, també, el senyor Codina ens explica exactament els destinataris d'aquesta Escola d'Administració Pública, que ha canviat també d'ubicació, etcètera, també estàrem disposats a retirar-la.

I aleshores, dir que no encetaré el debat sobre un dels temes més importants que queda ara actualment al

Departament de Presidència, que és Universitats i Recerca, perquè si ja hem dit que nosaltres creuríem que hauria de dependre d'Ensenyament, en aquests moments depèn de qui depèn. No encetaré el debat sobre política universitària. Hem sol·licitat la compareixença de l'alt comissionat per a Universitats i Recerca per a parlar de finançament universitari, i alhora tenim l'esperança de continuar visitant les universitats catalanes una per una, com hem fet des de la Comissió de Política Cultural o com estem fent des de la Comissió de Política Cultural, per poder fer un seguiment parlamentari més acurat del que significa la universitat. Sí que voldria, tot amb tot, fer referència a tres qüestions amb caràcter telegràfic. Primera qüestió, el que ja he dit, l'adscripció de la política universitària a Ensenyament, no únicament, com ja va dir el senyor Novella, per qüestions d'estalvi –i altres diputats d'altres grups–, sinó també per raons de coherència pedagògica. Com que pertanyo al collectiu català de més de set mil pares de família que ara, aquest mes de juliol, han comprovat què vol dir que els seus fills –en aquest cas, filles– hagin aprovat la selectivitat, i abans el COU, però amb nota insuficient per poder accedir a cap de les carreres universitàries sol·licitades, entenc que el debat sobre l'orientació universitària des del batxillerat, la millora qualitativa en les alternatives a favor d'una bona formació professional superior aclariria moltes coses. És a dir, en aquest cas recordo encara la compareixença de l'honorable senyor Laporte, quan ell era encara comissionat d'Universitats, que vam dir: «Oh!, és clar, és que el problema és que no hi ha, des del batxillerat, una bona informació sobre què vol dir després el pas a la universitat.» I vam dir: «Oh!, i per què han separat una cosa de l'altra, si el que volien era vehicular una bona informació?» La segona postilla: La importància que hi hagi estudiants d'universitat –i, això, ho volem refermar–, contra una certa tendència a creure que n'hi ha massa. Faríem nostres les exposicions, en aquest punt, del doctor Jaume Pagès, rector de la Universitat Politècnica de Catalunya, i també els seus comentaris en compareixença a la Comissió de Política Cultural, sobre l'oferta de carreres tecnicocientífiques, és a dir, estem absolutament d'acord amb la necessitat d'una política universitària, creiem molt important que aquesta política depengui del Govern de la Generalitat, creiem més important encara que les competències de recerca passin cada vegada més a dependre del Govern de la Generalitat –ho hem dit sempre així, i en aquest cas compartim el parer del Govern–, perquè creiem que és absolutament fonamental que hi hagi una vida universitària. Ens preocupa, en canvi –tercera postilla–, la situació laboral dels becaris i investigadors, i és un tema que, en tot cas, ja el plantejarem en la nostra acció parlamentària de tardor i, si s'escau, d'hivern, de primavera i d'estiu, el curs 96-97.

Atès, però, que ens trobem en un debat parlamentari i que tractem d'explicar el perquè de la nostra esmena a la totalitat al Departament de Presidència, deixo per al seu comentari i resposta, en relació amb la qüestió de la universitat, vuit preguntes, suposo que de resposta ben senzilla per a vostès, que han estudiat l'estructura bàsica d'aquests pressupostos. Quin és el global de càrrega financera que han de pagar les universitats

1230

aquest any, degut al sistema de finançament del Pla plurianual d'inversions, i quin és el volum de deute en crèdits que tenen les universitats? La segona pregunta és: amb una reducció del 25% en inversions i pagament de càrregues financeres, podran les universitats atendre el servei del deute i afrontar les inversions ja compromeses? La tercera pregunta seria: com afrontaran les universitats la quantitat corresponent a inversions del Pla plurianual aprovat l'any passat, per un import global de 60.000 milions de pessetes? La quarta: a la programació universitària de noves titulacions, aprovada pel Consell Interuniversitari de Catalunya, quines titulacions i recursos estan previstos per a aquest any?

La cinquena: com afrontarà el Govern de la Generalitat el pagament de l'import de matrícula per a les famílies amb tres fills que des de l'any passat tenen matrícula gratuïta per aquella esmena que el Grup de Convergència i Unió va defensar en el Congrés dels Diputats a favor de les famílies nombroses? Sis: farà el mateix que la Comunitat de Madrid, que ja ha avançat els diners, tot esperant que el Govern de l'Estat els restitueixi a les universitats? Set: té previst el Govern de la Generalitat el finançament directe o indirecte a les universitats privades en funcionament, en inversions, en recerca, en publicacions? Finalment, vuitena: transferirà el Govern de l'Estat la gestió i l'import de les beques a la Generalitat? Hi ha calendari per a la transferència?

Crec que això és tot, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, si m'ho permet, el torn en contra, com que hi ha diverses esmenes d'altres grups –d'Esquerra Republicana, concretament– i que són coincidents en molts dels aspectes que ha anat referint el senyor Riera, ho faríem al final, amb el benentès que el nostre Grup, senyor president, tot el que és Presidència ho farem en dues intervencions; el que fa referència a l'Institut Català de la Dona, respondrà la diputada Panyella, i la resta del Departament, empreses i tot el que hi hagi dintre de Presidència, ho faré jo mateix, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Correspon, per tant, ara el torn de l'esmena a la totalitat del Departament al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per substanciar aquesta intervenció té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís faríem el conjunt d'esmenes del Departament de Presidència en dos blocs: un primer bloc, el faria jo mateix, i comprendria l'esmena 354, la 60, la 62 i la 64, i després sa senyoria l'illustre diputat Josep Bargalló faria la 357, 68, 70, 72 i 74, com diria Pere Quart: «Ei!, si pot ser...»

El president

Bargalló, eh? D'acord.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, senyor president. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les crítiques habituals dels grups de l'oposició en aquesta cambra, i això de l'oposició és un estat d'ànim que va canviant segons els anys en cada debat de pressupostos, que canvia de protagonistes, afecten sobretot el caràcter de megadepartament atribuït al Departament de Presidència. És aquest Departament un departament complex, embrollat, una macroestructura o –com deia algú en un to potser més literari– una rica diversitat d'organismes. En els pressupostos d'enguany hi ha una remarcable novetat institucional, que no s'especifica en els pressupostos, però que té una concreció política pública evident, que és el fet que la Conselleria de Presidència té un conseller, que sabem, doncs, identificar qui és el titular de l'aplicació d'aquests pressupostos, amb una xifra no negligible de 100.000 milions de pessetes.

Durant anys, la veritat és que no hem sabut quin era el nom d'aquest baró de Maldà, creador d'aquest calaix de sastre que ha estat tan sovint el Departament de Presidència, perquè hi havia una mica de tot i força, com a les cases bones d'abans; ara, sí. I ja no tenim, doncs, un interlocutor anònim, situat a la dimensió desconeguda o que, actuant des de la clandestinitat del càrrec, tenia com a nom de guerra el nom de Pujol, com se sospitava. Hi ha, finalment, un conseller a qui poder interpellar obertament i això és un pas endavant. No se sap cap on endavant, però endavant.

És un departament amb direccions generals, amb secretaries, amb instituts, amb centres, amb comissionats, inclosos en una variada mostra institucional, que ha perdut àrees en joventut i en esports, que han estat traspassades a Cultura, com si en el cas de joventut els problemes dels joves fossin només problemes estrictament culturals, malgrat la norma precedent que, per nosaltres, és pràcticament definitiu que el Govern d'Islàndia tingui incorporat joventut en el Departament de Cultura, afirmació que ens ha deixat, pràcticament, sense arguments i que ha disminuït enormement la nostra capacitat de reacció política.

Un departament que manté Universitats i Recerca al marge del Departament responsable de l'Administració educativa i que, en canvi, no integra la política lingüística, malgrat la petició de diversos grups favorables a donar un caràcter no estrictament cultural a l'idioma, sinó, sobretot, social, d'ús plural per a totes les funcions i, doncs, un caràcter pluri i supradepartamental perquè els afecta tots. Aquest Departament té, finalment, l'aparell mediàtic de l'«autobombo», que és allò que en altres èpoques, quan segurament érem més joves, en diem l'*agit-prop*. És un departament que potser té certes funcions i àmbits que no hauria de tenir, i que no integra, en canvi, competències i organismes que hauria d'integrar, com acabem de veure. L'organigrama governamental, però, depèn del Govern i el Govern té, doncs, tot el dret del món d'equivocar-se.

El Departament de la Presidència és, per la magnitud no de la tragèdia, sinó de l'envitricollat entramat intern, una mena de maremàgnum de la plaça de Sant Jaume, i ho és, sobretot, per l'enorme boira baixa que s'hi concentra; és a dir, per l'escassa o nulla claredat que acompanya la concreció d'algunes partides. Ja sé que la paraula «xiringuito», així, és un barbarisme, però la seva aplicació institucional és una barbaritat, cosa que encara és, a efectes pràctics, pitjor. Perquè, per què el Govern no especifica un any i un altre quins són aquests centres relacionats amb la Presidència? Quin nom tenen aquests centres? Quina percepció de diner públic específic els correspon a cada un d'ells? A què es dediquen? A quina mena de lleialtats corresponen? Quins capparens en són banderers? Per què mai cap membre del Govern no s'ha dignat venir a aquesta cambra, a la Comissió corresponent, i fer-nos saber en què es guanyaven la vida els responsables d'aquests centres i en què s'ocupaven? Com és possible que en uns pressupostos restrictius, austers —diu algú—, aquests grups anònims, autodenominats centres relacionats amb la Presidència, passin de 62 milions el 95 a 103 el 96, en les circumstàncies actuals? 103 milions per fer què? Per reunir-se, analitzar, reflexionar, seminaritzar i simposiar en privat i a l'obaga sempre els mateixos i al final no treure res en clar i impedir que la resta de mortals no puguem beneficiar-nos de les reflexions llurs, perquè de la majoria d'estudis encarregats i trobades païdes no se'n publica res? (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*)

Seguint el noble camí obert l'any passat pel Grup Popular en la seva exposició pressupostària: són aquests centres un conjunt d'organismes que tenen com a única funció servir de plataforma als interessos partidistes de Convergència i Unió? Si el Partit Popular ho diu, ells que s'hi troben a prop, deuen saber-ne els motius. I no serem pas nosaltres qui els desmentirem. Té sentit dotar amb 103 milions de pessetes uns centres que no se sap a què es dediquen, dotar-los, doncs, amb 43 milions més sobre els 60 que ja tenien, quan el centenar llarg de centres i casals catalans escampats arreu del món porten tres anys seguits sense bellugar-se dels 60 milions, aturats en una xifra del tot insuficient per donar cobertura només a alguns aspectes de la seva activitat i funció representativa regular? Creiem que no, i menys encara quan, per unanimitat, hem aprovat en aquesta cambra la presa en consideració d'una proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior que, quan arribi a adquirir el rang definitiu de llei, haurà d'utilitzar unes dotacions pressupostàries molt superiors a les actuals. Dotacions que, tant ara com ja fa molts anys, són del tot irrisòries comparades amb el miler de milions de pessetes que la Xunta dedicava ja fa molt de temps a la comunitat gallega de l'exterior; irrisòries comparades amb Euskadi, irrisòries comparades amb Extremadura i irrisòries comparades amb pràcticament tothom.

El Govern de Catalunya no ha portat al passat ni porta, encara ara, en el present..., no presta l'atenció política, econòmica, cultural i institucional que els catalans i les catalanes de l'exterior es mereixen. I no ho fa, deixem-ho clar, no pas per responsabilitats atribuïdes als titulars d'aquesta àrea, sinó per la indigència de re-

ursos humans i materials que hi destina. És clar que el comissionat d'Exteriors no són només els casals, també és l'agència de viatges presidencial.

I ens agradaria tenir la certesa que els 639 milions de la partida van destinats a fer possible una veritable política exterior catalana, feta amb criteris de rigor polític i serietat institucional i no pas a complicar la vida col·lectiva al poble del Quebec, posem per cas, traspasant-li l'ambigüitat, la impotència i les contradiccions permanents que caracteritzen en el tema nacional «el sí però no» permanent del president i els seus partits. Esperem que la Comissió d'Actuacions Exteriors, constituïda recentment en aquesta cambra, de la sàvia mà de la seva presidència, a partir de l'acció del senyor Higini Clotas, tindrà el goig en el futur de poder fer un seguiment més acurat d'aquests itineraris molt honorables, i també l'oportunitat de conèixer en comissió l'explicació oficial dels objectius dels viatges més destacats, els costos, l'avaluació posterior dels resultats de la visita, circumstància aquesta que seria tota una novetat i que contribuiria també a potenciar la funció d'aquest Parlament ara un xic anorèctica.

Pel que fa referència al tema del 0,7, el nostre company de Grup, el diputat Xavier Bosch, ja s'hi va referir en el seu moment; en tot cas, només voldríem fer constar aquí que en l'esperit de la nostra esmena que feia referència a aquest tema, és evident que estava fet en la línia d'estudiar, d'intentar, de promoure, que no era altra, si el nostre estil era equivocat, que és el que ens insinuava en el seu moment el senyor Escudé, que seguir la línia, fins i tot gairebé literal, d'aquell document a què al seu moment es va comprometre l'aleshores secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, gairebé fins i tot amb les mateixes paraules.

Un altre dels àmbits inclosos a Presidència, no a Ensenyament, és l'àmbit universitari. I aquí cal convenir que, malgrat l'aprovació per aquesta cambra d'una resolució per racionalitzar el finançament universitari, la racionalitat no ha estat incorporada encara a aquests pressupostos. La Generalitat destina un total de 68.000 milions al seu comissionat d'Universitats en aquests pressupostos, i tot i l'impacte inicial de la xifra, un estudi de les Caixes d'Estalvi Confederades demostra que aquests darrers anys, en relació amb els recursos públics destinats a les universitats públiques, pel que fa al producte interior brut de cada territori, Catalunya es troba claríssimament per sota de la mitjana: per sota del País Basc, tant la comunitat autònoma basca com Navarra, però també per sota del territori MEC, que no és pas cap mala paraula sinó que vol dir territori del Ministeri d'Educació i Ciència, per sota de la mitjana de tot l'Estat espanyol i per sota dels recursos públics que destinen a les seves universitats, en relació amb el seu PIB, també Andalusia i Canàries, per més sorprenent que pugui semblar, ja que ningú no els situava com a potència universitària.

L'educació superior no és una prioritat real per al Govern català, com ens ho demostren aquestes dades, ni ho és, des del punt de vista universitari, l'equilibri territorial pel que fa a un tractament des de la Generalitat que no discrimini les universitats perifèriques. En aquest sentit, bo i comprenent la inversió inicial im-

prescindible, és evident que l'atenció preferencial dedicada a la Universitat Pompeu Fabra es considera discriminatòria per a les altres universitats: una comparació, per exemple, entre aquesta universitat i la Universitat Rovira i Virgili demostra com s'ha invertit, per alumne, just el doble a la universitat amb nom de filòleg que aquella que duu el nom d'historiador i polític, malgrat que aquesta té el doble d'alumnes que l'anterior i, en canvi, és l'única que hi ha en el seu territori, a diferència de la primera, que cohabita amb altres tres universitats públiques en el mateix àmbit geogràfic.

En aquest context paradoxal o contradictori no ens ho sembla menys el fet de tenir en un mateix departament dos organismes dedicats bàsicament a un objectiu idèntic, com són la recerca, per una banda, i la CIRIT, per l'altra. En aquest Departament podem observar també com novament el territori, a partir de l'Administració local, torna a ser un damnificat d'aquests pressupostos en relació amb els de l'any passat. Les transferències han disminuït en aquest apartat un 71,3% en total; més específicament un 40% en les transferències corrents i un 99%, cas pràctic, de transferències de capital.

Per posar exemples concrets: el Consell General d'Aran, un element on podem palesar com nosaltres afrontem un fet diferencial, el Consell General d'Aran veu reduïda a 9 milions la transferència corrent de 23 milions de l'any anterior, o veu passar de 8,5 milions a 1.700.000 la transferència de capital. En el cas de la CIRIT, la transferència corrent de la CIRIT a les corporacions locals minva d'11 milions a 4,5 escassos. Males notícies, doncs, per a l'horitzó d'una Catalunya equilibrada.

I ens queda l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació. Què podem dir de nou que no ho hàgim dit ja abans sobre aquest tema? Moltes de les activitats de l'Institut podrien ser fetes per altres organigrames de l'Administració catalana ja existents, sense necessitat d'aquest i sense qüestionar-ne en molts casos ni l'interès ni la utilitat d'allò que fa o edita, però 236 milions de pressupost inicial en les actuals circumstàncies són, de sortida, molts milions, sobretot si pensem que d'aquesta xifra global tan sols 25 milions es dediquen a les activitats pròpies, característiques i específiques d'un institut d'estudis –per més mediterrani que sigui–, és a dir, l'estudi: 5 milions i mig per a estudis i treballs tècnics i quatre vegades més, 20 milions, per a reunions i conferències. Els 200 milions i escaig restants són per anar fent, per mantenir l'estructura de l'Institut, les remuneracions de les vint-i-una persones laborals fixes i el lloguer del local, entre d'altres. Per cert, què se n'ha fet de l'anunci de fa un any i mig, segons el qual l'Institut a hores d'ara ja hauria d'haver estat instal·lat en el Convent dels Àngels?

Ens parlava ja fa temps el senyor Codina del ressò internacional innegable aconseguit pel Premi Internacional Catalunya i ens en prometia, com a prova irrefutable d'aquest ressò, un esplèndid, voluminós i documentat dossier de premsa relatiu al ressò internacional del premi. El dossier no ens ha arribat encara, no ha arribat encara a bon port, potser perquè en comptes d'emprendre la ruta mediterrània –com en bona lògica correspondria– deu estar navegant, encara ara, qui sap per

quin oceà, o probablement ens arribarà per Internet. Potser no cal sortir a fora per saber l'impacte del Premi, ja que probablement a dintre tindríem també dades d'interès. Per exemple –i repeteixo la pregunta del primer any–, senyor Francesc Codina: fóra bo de saber quantes de ses senyories aquí presents –i els que no hi són, però hi seran a les dotze, a l'hora de votar– serien capaces d'escriure en un nom el darrer premi de la persona que ha estat llorejada amb el Premi Internacional Catalunya. Tinc la sensació que les sorpreses arribarien i que potser ens estalviaria el dossier de premsa internacional. (*Remor de veus.*)

No insistirem en el de sempre, en una certa percepció arrelada no només nostra, que l'Institut s'acosta més a una fundació o una entitat de caràcter privat que no pas a una eina d'estudi important de què el Govern s'ha dotat –senyor Codina *dixit*, en frase de l'any passat–, és una percepció que ja supera àmbits molt concrets i determinats. Que tampoc la volem frivolitzar dient que es tracta d'estudiar el Mediterrani sota l'ombra dels ametllers en flor. No és exactament això, parlem segurament d'altres coses.

Potser –i els demanem que estudiïn la idea– no deu ser forassenyat de pensar en una mena de representació dels grups parlamentaris en algun òrgan consultiu o de l'índole que fos en aquest Institut, cosa que li permetria de diversificar institucionalment el perfil d'aquest organisme. Sigui dit això, des de compartir –com hem apuntat abans– que activitats i edicions d'algunes obres determinades les hem considerades d'interès i les hem considerades d'utilitat. Li agrairíem que estudiessin aquesta proposta de cara al futur, i només en el cas que, òbviament, de la seva intervenció es desprengués un canvi de rumb notable en aquesta Mediterrània objecte del nostre estudi i de la nostra cooperació, el nostre Grup reconsideraria la seva esmena a la totalitat.

Donem per defensades, doncs, aquestes dues esmenes, i també la relativa a l'Escola d'Administració Pública, expressant aquella voluntat de poder avançar cap a un model d'administració significativament diferent d'aquell que havíem tingut fins ara, i també del Centre Informàtic de la Generalitat.

I quan el senyor president ho consideri oportú, la resta d'esmenes, com abans li apuntava, serien defensades –a aquest mateix Departament– pel diputat senyor Bargalló.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Carod-Rovira. Correspon el torn ara a l'esmena 356, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: la defensarà la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la nostra esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona parteix d'una primera constatació, que des que aquesta diputada n'és, i abans segur que també ho feien, que és que és molt difícil analitzar un programa d'intervenció, teòricament per a la promoció de les dones, per a l'equiparació –una paraula que a mi no

m'agrada—, per la igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones del Govern de la Generalitat a través del pressupost de l'Institut Català de la Dona.

Aquest debat amb el senyor Codina, l'hem tingut durant anys, ell m'ha donat en bona part la raó, que el que s'hauria de fer és que aquí tinguéssim un pressupost de programa d'intervenció. No pot ser que nosaltres fem un debat sobre aquesta proposta política per nosaltres tan important i que estiguem debatent un pressupost d'un Institut Català de la Dona que té 400 milions de pessetes o 300 —aquest any l'han rebaixat en 100 milions— i que no puguem conèixer veritablement quin pressupost té el segon Pla que el Govern de la Generalitat teòricament està practicant. És a dir, analitzem una política a partir d'una petítíssima part d'aquesta política, que és un pressupost de l'Institut Català de la Dona.

Aquest és un fet que nosaltres volem posar sobre la taula, perquè considerem que situa el Parlament i els grups parlamentaris en una mala posició per fer aquest debat. Ja així ho dèiem també quan parlàvem de polítiques de joventut. No ens agrada, no estem d'acord a fer un debat sobre les polítiques d'igualtat d'oportunitats amb base en un pressupost d'una petita part del que serien aquestes polítiques.

Dit això, nosaltres l'any passat plantejàvem —i en aquest cas seré redundant també, perquè estem encara debatent el segon Pla d'igualtat d'oportunitats— que nosaltres tenim una crítica a fer a aquest Pla: pensem que el model que hi ha darrere aquest Pla, nosaltres no el compartim globalment; podem estar d'acord amb algunes de les actuacions que es fan —només faltaria—, però globalment hi ha una qüestió de fons que no compartim, i és que per nosaltres una actuació d'aquestes característiques ha de tenir un component rupturista, un component de canvi de model social. No pot ser que fem un Pla d'actuació que sigui fonamentalment —i permeti'm la simplificació, que el temps obliga— actuacions adreçades a les dones per tal que tinguin més instruments per incorporar-se a la societat existent, tal com està, és a dir, anem a afavorir únicament la incorporació al món del treball, al món de l'educació, en una societat que no ens contempla, en definitiva, i un altre conjunt de propostes que van adreçades a la societat perquè toleri millor aquesta incorporació.

Nosaltres pensem que això és insuficient, que cal una revisió d'aquests plantejaments que faci que l'altra part de la societat, en aquest cas els homes, tinguin també canvis de comportaments que d'alguna forma facilitin que aquesta promoció o aquesta política d'igualtat d'oportunitats comporti canvis de vida també en els seus models. Nosaltres sempre diem que les dones ens hem anat carregant de tot, és a dir, hem anat incorporant-nos a molts àmbits socials i no ens hem descarregat de res, i que, en canvi, l'altra part de la societat, en aquest cas els homes, han anat tolerant o vivint —cadascú com pot— aquest canvi, aquesta incorporació de les dones al món social i en canvi no han fet el mateix canvi ells, per exemple, d'incorporar-se al que és el món privat, al que és el món de les tasques que s'anomenen reproductives, i que tampoc han fet el seu esforç per reconèixer el que sens dubte és la seva pròpia parcialitat. Jo entenc que des d'una posició dominant, en què

s'identifica el seu pensament, les seves maneres de viure i la seva forma d'entendre el món com l'universal, reconèixer una parcialitat i reconèixer que hi ha un altre sexe que té una subjectivitat i que té una forma d'entendre la vida, una forma de pensar, és una cosa difícil. Però una acció de Govern que vulgui fer front a aquesta situació ha de posar mesures de funcionament cap a les dues direccions. No pot ser que nosaltres només ens preocupem que les dones ens incorporem a un model de societat que no ens contempla i que, en canvi, una altra part de la societat estigui, en aquest cas, sense tenir-hi una incidència directa.

Per tant, hi ha un problema de model —ja ho dic—, que nosaltres volem posar sobre la taula a l'hora de debatre un pressupost, perquè les actuacions que d'aquí deriven tenen a veure amb això. Els he de dir que els esdeveniments que han succeït aquest any, tant a Pequín com a Barcelona, tant a la cimera que hi va haver de Nacions Unides com a les jornades feministes que commemoraven els vint anys del naixement del feminisme a Catalunya, han anat molt en aquesta direcció. I els posaré només un exemple. El títol de les Jornades a Pequín es deia «Mirant el món amb ulls de dona», que és una forma de dir que estem cansades o volem superar —i jo crec que ja hem fet un esforç molt important de superació— de mirar sempre el món a través dels ulls d'home. En aquests moments hi ha la voluntat des de les dones de traduir en polítiques concretes, en propostes per al món el que és la nostra forma d'entendre i pensar el món.

Jo voldria dir, en aquest marc, que felicito —i com que normalment no ho faig, en aquest cas això té un valor important—, felicito l'actuació de l'Institut Català de la Dona pel que fa al suport que han donat a les jornades dels vint anys de feminisme, un suport a vegades amb dificultats, a vegades lent, però ha estat un suport, i jo vull dir-ho perquè voldria pensar —i això ho poso sobre la taula—, voldria pensar que això significa un canvi d'orientació del que és la política de l'Institut Català de la Dona en relació amb el moviment associatiu feminista a Catalunya. Valoro positivament aquesta relació, en especial la dedicació de la senyora Maria Serrat a tot el que va ser la negociació d'aquesta relació, i voldria que això a partir d'ara es mantingués com un estil de treball. No podem fer política per a les dones i amb les dones en aquest país sense tenir en compte el moviment feminista.

Això contrasta amb els pressupostos, contrasta amb els pressupostos de l'Institut Català de la Dona, perquè al nostre parer és encara inconcebible que només un 15% del pressupost d'aquest Institut sigui un pressupost cap enfora. La major part del pressupost és un pressupost cap endintre, cap al manteniment de l'Institut i cap al seu funcionament; només un 15% d'aquest pressupost significa suport a les associacions de dones i als ajuntaments. Per tant, el pressupost no és conseqüent, a nivell numèric, amb el que hauria de ser una proposta política, però en canvi sí que vull felicitar un canvi d'orientació quant a la relació amb el moviment, que espero que es mantingui i continuï. També espero que, com em va dir ahir el senyor Escudé, em penso, contes tant unes esmenes que feia el nostre Grup sobre la in-

1234

corporació de les propostes de la plataforma d'acció de Pequín en el pla del Govern, espero que en el nou Pla, en el tercer Pla d'igualtat d'oportunitats això es contempli.

Anant de ple al que seria el contingut del pressupost –i després també faré una última consideració final–, nosaltres pensem que és preocupant la davallada d'aquest pressupost, però aquí vull fer meves unes paraules del senyor Bargalló de l'any passat, que deia que sovint a l'hora d'analitzar aquest pressupost ens trobem que són pocs diners per fer el que hauria de fer i són molts diners, segons com, per fer el que fa. Per tant, aquí hi ha una certa contradicció a l'hora d'analitzar aquest pressupost.

Aquest any ha davallat uns 100 milions de pessetes l'Institut Català de la Dona, per tant és una caiguda molt important, els he de dir que sí que em preocupa, però em preocuparia menys, segurament, que si hagués de fer el que nosaltres pensem que s'hauria de fer. I en aquest sentit vostès han escollit un model de funcionament que té inconvenients per dues bandes. Vostès haurien pogut fer dues coses, al nostre parer, organitzativament parlant. Tenir una conselleria o tenir un organisme executiu monogràfic dedicat a això –no seria la nostra proposta política, ja els ho dic–, però que tingués pes, que tingués un pressupost considerable, gestionés –com la Comunitat de Madrid feia– 2.000 o 3.000 milions de pessetes per fer actuacions, això seria una proposta política; o una altra, que seria tenir molt poca organització, pràcticament cap, amb molt poder polític i amb molta capacitat d'influència sobre tots els departaments, amb una persona situada molt a prop de la Presidència o a Presidència, que pràcticament no tingués estructura, per tant que no tingués quasi ni pressupost, però en canvi tingués la capacitat política d'influir sobre tots els departaments de la Generalitat i fer veritablement que les propostes que sorgeixen des d'aquest pensament poguessin anar influint tot el Govern. No fan ni una cosa ni l'altra; no tenen ni un organisme que executi, amb capacitat d'execució, ni tampoc tenen un nucli molt reduït amb molta influència política. Fan un aiguabarreig.

Llavors, jo crec que l'Institut Català de la Dona i el seu pressupost reflecteixen això. Per què? Doncs, perquè el Govern té la consciència tranquil·la, d'alguna forma, que tenim un Institut Català de la Dona que va fent, els donem unes pessetones –en aquest cas, 300 i escaig milions de pessetes– i a partir d'aquí que facin algunes coses. Però, en canvi, hi ha una desatenció, jo crec que se'n desenten tot el Govern d'allò que hauria de ser una acció col·lectiva de tot el Govern. Jo estic segura que el Consell Executiu no ha perdut ni un minut en analitzar el que han estat les conclusions, per exemple, de Pequín o dels vint anys de feminisme a Catalunya, de les jornades; estic segura que no ha ocupat ni tres minuts del Consell Executiu, quan els asseguro que ho mereixeria, si veritablement fos una política del Govern. Per tant, a l'hora d'analitzar el pressupost de l'Institut Català de la Dona –hi insisteixo– ens trobem amb aquesta incomoditat, perquè és un organisme que això, que ni influeix políticament el que hauria d'influir, ni executa –com podria ser un altre model– les actuacions globalment.

Dit això, vull fer menció explícitament a una partida que crec que és inacceptable, i jo els demanaria de veritat un aclariment a l'entorn d'això. Em donaria per satisfeta –com a mínim sortint d'aquest debat– sabent exactament què pensem fer amb aquesta partida i on ha anat a parar, perquè hi ha versions contradictòries entre el que em deia l'altre deia la senyora Vinyet Panyella i el senyor Escudé; com a mínim que ens aclarim. Hi ha hagut un descens del 79% del que és l'ajut a Administració local, que abans eren 41 milions i ara són 9 milions de pessetes. Voldria saber, aquests diners, és veritat que han anat a parar al Departament de Benestar Social per donar suport a les cases d'acollida? En quina partida? Això, en quina partida pressupostària ho podem analitzar? No l'hem sabuda trobar.

I voldria acabar la meua intervenció, senyor president, fent referència a això que deia abans, a la voluntat i a l'oposició nostra a aquesta manca d'influència que exerceix l'Institut Català de la Dona sobre tot el Govern. No podem acceptar que el Govern es quedi tranquil amb un pressupost petit per a un Institut i que pensi que perquè hi ha unes persones que fan aquesta funció el Govern d'alguna forma es pot desentendre del que hauria de ser una actuació molt global. Aquest model no ens satisfà, i per aquest motiu jutjar els diners o jutjar el pressupost es fa difícil, perquè el que d'alguna forma qüestionem és l'arrel, el plantejament polític organitzatiu que hi ha darrere aquestes polítiques.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 358, del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Duch.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, no sé si en l'ordre d'intervencions no va abans l'esmena del Grup d'Esquerra sobre l'Institut Català de la Dona.

El president

La 357... És la 357?

El Sr. Carod-Rovira

Sí. Ho dic perquè, aleshores, és aquest el moment en què el senyor Bargalló podria fer –i em sap greu per la senyora Montserrat Duch– la defensa d'aquesta esmena, conjuntament ja amb les altres que afecten l'òrbita del Departament de Presidència, que són moltes.

El president

Doncs fem-ho així. Senyor Bargalló, per defensar l'esmena 357, i les altres que ja m'han sigut assenyalades, que serien la 368, la 370, la 372 i la 374. És així, senyor Bargalló?

El Sr. Bargalló i Valls

Exactament, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Bargalló i Valls

Bé, doncs, per consumir en una sola intervenció la resta d'esmenes de retorn a organismes i institucions del Departament de Presidència. En primer lloc, la corresponent a l'Institut Català de la Dona.

La diputada senyora Mayol ho acaba d'apuntar: si repassem els darrers debats pressupostaris en aquest tema, sempre acabem discutint d'una cosa que no hauríem de discutir quan parlem de l'Institut Català de la Dona, que és de la política del Govern de la Generalitat pel que fa a la igualtat social entre gèneres. Dic que no hauríem de discutir aquesta política a l'hora de parlar de l'Institut Català de la Dona per allò que justament acaba d'expressar la senyora Mayol: és clar, si la política del Govern de la Generalitat en aquest aspecte són els 382 milions de l'Institut Català de la Dona, aniríem molt, molt, molt, molt malament, i vostès saben, i el nostre Grup no ho negarà, que no anem tan, tan, tan malament, perquè evidentment la política del Govern en aquests temes va més enllà de l'Institut Català de la Dona. Aleshores, aquí el que hem de discutir, per no caure en la trampa..., hem de centrar el debat a discutir el pressupost de l'Institut Català de la Dona, el seu funcionament i la seva utilitat. És a dir, de què serveix l'Institut Català de la Dona? Com funciona?

El diputat senyor Huguet, en el debat inicial de Pressupostos, quan l'honorable conseller Alavedra ens els va presentar en la seva globalitat, ja va anunciar que a parer del Grup d'Esquerra Republicana hi havia tota una sèrie d'organismes, institucions i ens que, vist el pressupost d'enguany, calia fer-ne dos plantejaments: o enfortir-los econòmicament o fer-los desaparèixer. Una de les dues solucions. Fins i tot el conseller Alavedra va dir que el Govern estaria disposat a parlar d'aquests casos. Pocs dies després, molt pocs dies després, l'exdiputada senyora Alemany, i vicepresidenta de l'Institut Català de la Dona, va sortir en diversos mitjans de comunicació amb una actitud una mica agressiva respecte a la persona del diputat que va fer la proposta, dient que l'Institut Català de la Dona no havia de ser tancat. Nosaltres no ho havíem dit, no ho havíem dit –no sé si ho havíem pensat, però no ho havíem dit–, però la sortida a nivell d'exabrupte de la senyora Alemany, si no ho havíem pensat, ens ho va fer pensar i repensar. I certament l'Institut Català de la Dona pot ser un exemple d'aquestes institucions que, una de dues, o les dotem suficientment per centralitzar la política del Govern en aquest aspecte o les tanquem. Sí que, l'Institut Català de la Dona, té evidentment una funció –amb aquest pressupost, eh?, dic, amb aquest pressupost–, té una funció que no tenen altres instituts: si volen vostès, és una funció de visualitzar que hi ha un organisme dedicat a aquests aspectes, i que potser socialment és important, aquesta visualització. No ho sé. El que és cert –el que és cert– és que la proposta que ha fet la senyora Mayol, el nostre Grup la veuria com una bona base de sortida de discussió.

I perquè el que no fem és aquesta centralització de funcions sense necessitat d'una estructura tan organitzada... Perquè, és clar, si anem amb tècnica pressupostària, un institut que en capítol 1 gasta 188 milions, en capítol 2, 137, en capítol 4, 56, i en capítol 6, un, és una institució d'aquestes que en la primera anàlisi es fa evident que la gran majoria del seu pressupost és destinat a la seva existència. I la seva existència es basa, doncs, en la seva superexistència i supervivència, i ja està. Aleshores, evidentment –ho ha dit la senyora Mayol–, un 15%, només, de contacte amb la societat és molt poc. Però és que, a més a més, si miren vostès on s'ha aplicat l'austeritat, l'austeritat no s'ha aplicat al capítol 1, que baixa un 4,1; s'ha aplicat força al capítol 2, que baixa un 29%, però s'ha aplicat encara més al capítol 4, que baixa un 35,6, i encara molt més al capítol 6, que baixa un 85,7. Llavors, és clar, aquí l'austeritat és en l'activitat i no, un altre cop, en aquesta existència.

La utilitat de l'Institut, per nosaltres... Si tingués un pressupost adequat, eh? Insisteixo en el que ja hem anat dient: o el té o el tanquem. O el mantenim, si volen vostès, com un aparador, però per haver-hi un aparador no fa falta tampoc tant capítol 1, perquè ja existeix –que hi hagi un anagrama i es pugui anar posant en els actes–, no caldria... Per nosaltres una utilitat hi seria, hi seria.

El funcionament, vist el que acabo de dir, és clar, és un funcionament molt fàcilment discutible, perquè segurament que trobarem..., això, que bàsicament és destinat només a continuar existint. I nosaltres, any rere any, hem marcat que aquest funcionament tenia aspectes que no ens convencien, aspectes més fàcilment etiquetables a una concepció partidista que a una concepció institucional. A nosaltres no ens agradava que la vicepresidència –i, per tant, la presidència executiva–, que la vicepresidència fos en mans d'una persona que a la vegada era diputada d'un grup polític concret. No perquè poguéssim pensar que el Govern posés una persona que no fos de la seva corda, del seu corrent ideològic, de la seva manera moral i ètica d'analitzar relacions socials dels gèneres, però sí perquè, si hem quedat que amb aquest pressupost és bàsicament un institut que té aquesta funció útil social d'aparador, evidentment, que la vicepresidenta fos una diputada d'un grup polític concret, d'un grup parlamentari concret, no ens convenia. (*Veus de fons.*) Com el conseller de Presidència acaba de dir en veu baixa, ara no. Per tant... Jo anava a continuar dient: això que fins ara dèiem, doncs, ara els he de felicitar, perquè ara ja no –contra el que certs grups demanaven, que l'«ara no» fos a base de canviar la vicepresidenta, vostès han optat per una altra via, que és a base que la vicepresidenta no sigui diputada; al final és el mateix.

El que també ha dit la diputada senyora Mayol és que en l'últim any –no sé si producte d'això; estic convençut que no– algunes de les crítiques fetes a l'Institut pel que fa a aquesta utilització partidista havien estat disminuïdes. Segurament, per exemple, el que va passar inicialment amb la celebració del vintè aniversari de la trobada a Barcelona, que és una trobada que, tot i celebrar-se el vintè aniversari, en vint anys ha canviat

—voldria recordar que la inicial va ser de dones dels Països Catalans i la d'ara va ser només de dones del Principat, però en tot cas suposo que d'això no en té culpa el moviment feminista, sinó que en té culpa genèricament el moviment social i el moviment polític. Doncs, inicialment l'Institut Català de la Dona havia optat per una postura refractària, inicialment; al final va saber —com ha dit la senyora Mayol—, doncs, obrir-se més a la iniciativa.

Podríem discutir, podríem discutir, per exemple, la relació de l'Institut Català de la Dona amb el moviment social feminista i el Congrés de Beijing, que va ser molt desigual, que va ser molt desigual, eh?, i caldria recordar, per exemple, les queixes de les dones d'Unió de Pagesos i, en canvi, mirant el llistat de les persones subvencionades per assistir a Beijing, doncs, podríem arribar a unes altres conclusions—, però en tot cas el nostre Grup ja en va fer una sèrie de preguntes, en el seu moment, tornant de Beijing, les va refer en iniciar-se el període de la nova legislatura i encara espera alguna resposta d'una d'elles, però quan arribi, en tot cas, farà la seva actuació.

Pel que fa a l'Institut Català de la Dona, en resum, aquest..., si fins ara el pressupost d'any rere any trobàvem que era insuficient per al que crèiem que havia de fer l'Institut Català de la Dona, i des del nostre punt de vista o tenia més pressupost o desapareixia l'Institut, amb el pressupost d'enguany aquest plantejament augmenta. Perquè la retallada que s'hi dona afecta bàsicament aquells aspectes de relació de l'Institut amb la societat i manté aquells aspectes estructurals de l'Institut. Insistim que no seria d'aquells instituts que nosaltres voldríem que desaparegués en aquest llistat d'instituts que trobem poc útils, però sí que, si es manté aquesta tònica dels darrers temps..., no és que calgui continuar parlant de si existeix o no existeix, arribarà el dia que només tindrà treballadores i treballadors, i llavors acabarà sent ja, diguem-ne, estrictament un immoble situat amb uns funcionaris i un segell situat en cartells i en llibres. Però, insisteixo, no em facin la trampa de parlar, a través de l'Institut, de la política del Govern respecte a la igualtat de gèneres en la societat, que no és del que estem parlant, sinó que estem parlant d'un organisme que té un pressupost enguany de 382 milions de pessetes.

Pel que fa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials, que és l'altre bloc d'esmenes de retorn que completen el plantejament del Grup d'Esquerra pel que fa al Departament de Presidència, jo he de començar amb uns aspectes positius del pressupost i continuaré amb uns aspectes que no ens convencen del pressupost, i després, en tot cas, alguns plantejaments.

Aspectes positius, en el pressupost que ens han donat, en els pressupost que tenim aquí..., realment un pressupost que podem parlar d'una voluntat de contenció de la despesa pública dintre la Corporació, en el qual es planteja un increment dels ingressos propis i un decrement de la subvenció de la Generalitat. Això és, des del nostre punt de vista, un aspecte positiu d'aquest pressupost, i vostès ja ho saben, perquè en tots els debats hem anat insistint en el tema; per tant, aquest és un as-

pecte positiu. I ja es preveu també un augment de la producció pròpia, que també és pressupostàriament beneficiós, un augment de l'ocupació dels mitjans tècnics amb la conseqüència d'una davallada del cost hora. Aquest és un vot, per nosaltres, positiu, del pressupost d'enguany, que pot plantejar dubtes, dubtes que no sabrem fins al final de l'exercici pressupostari. És a dir, aquesta previsió d'augment de venda i d'augment de publicitat serà real o no serà real, això no ho sabrem fins al final. Posats en contacte amb la Direcció de la Corporació ens han dit que les dades d'aquests primers mesos indiquen un augment respecte a l'any anterior i que, per tant, pot ser que es puguin complir aquestes previsions —en parlaré, en tot cas, posteriorment. La voluntat és positiva, la voluntat és positiva i, en aquest sentit, hi estem d'acord.

Vostès saben que, a més, aquest és un debat que també hem anat fent any rere any, i que el senyor Codina ens deia, em sembla que en el darrer debat de pressupostos, que, si nosaltres ens queixàvem que el Govern de la Generalitat invertia 1.700 pessetes/habitant en la Corporació, que el senyor Codina creia que fins i tot si haguessin d'invertir el 100%, que eren 3.800, a grans trets, doncs, creia que el poble de Catalunya no tindria cap queixa d'invertir les 3.800 a la Corporació. És una discussió suposo que interessant, però no en aquest moment.

Les consideracions que ens fan demanar el retorn d'aquests pressupostos, i que ja ens van fer en el si de la Corporació no donar-hi el vot favorable, serien unes consideracions, per un cantó, referents al pla d'activitats, que és d'on es desprèn la concreció numèrica pressupostària. Com vostès saben, la concreció numèrica pressupostària de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials correspon a un pla d'activitats; en aquest pla d'activitats —que és la base de la concreció numèrica, hi insisteixo—, nosaltres hi observem un desfasament entre la voluntat de fer una ràdio i una televisió concebudes com a servei públic i uns plantejaments que diríem més aviat mercantilistes i comercials, basats en una lògica dirigida a la captació d'una major quota d'audiència, estrictament per a la captació d'una major quota d'audiència.

En aquest sentit, per exemple, els podríem donar el cas de la programació infantil i juvenil, que, evidentment, molta d'ella té una òptica basada en la millora de resultats d'audiència, o la qüestió del futbol, que n'hem parlat moltes vegades. Que, és clar, té la doble vessant: en uns moments en què TV3 no té uns nivells d'audiència que tenia uns anys enrere —no només, eh?, no només abans de les privades, que no ho podem comparar, sinó un temps enrere— i en què, si anem seguint l'audiència mensual, doncs, està estancada a la baixa, tot sovint ens hem preguntat què passaria, què passaria si no tingués el futbol de la Lliga professional, per exemple. Després també hi ha l'oferta, minsa i dispersa, sense la necessària continuïtat que consolida hàbits de consum, dins de la programació cultural, educativa i formativa: en la programació cultural, educativa i formativa, que ha tingut i té exemples remarcables, hi trobem a faltar aquesta necessària continuïtat que consolidi hàbits de consum.

Hi ha l'absència de garanties del necessari pluralisme en les emissions, que demana la Llei de creació de l'ens. Aquesta també és aquella discussió anual que el senyor Codina ens diu: «Bé, vostès consideren que no hi ha suficient pluralisme, nosaltres considerem que hi ha el suficient, i l'òptica, des del Govern i des de les files de l'oposició, és una òptica diferent», que evidentment aquesta és una discussió que mantenim constantment en la Comissió de Control. El que sí que li he de dir és que en continuem tenint aquesta percepció, del pluralisme. I, jo diria, no de pluralisme polític –el nostre Grup no està parlant ara, en aquests moments, si la persona amb les sigles tals surt tants segons o la persona amb les sigles tals surt tants altres segons–; jo diria de pluralisme ideològic, de pluralisme social. I d'això ja n'hem parlat moltes vegades. Aquests diguem-ne «opinadors» que tenen vostès a la Corporació, en què, sempre, de política internacional opina aquella persona, sempre aquella única persona, en què de política econòmica opina sempre aquella persona i només aquella única persona, i que van donant una visió concreta..., vénen marcades per aquesta manca de pluralisme. I això passa a les tertúlies genèriques dels programes aquells de televisió que tenen una taula i gent que va parlant i discutint, en què sempre hi ha la mateixa gent que està discutint del mateix, amb les mateixes visions... És curiós, és curiós com els programes, les sèries dramàtiques, han acabat donant una visió més plural de la societat catalana que els espais d'opinió de TV3, eh? És curiós. Perquè si analitzem el contingut moral, ètic, social de les sèries dramàtiques, acaben de donar una visió de la nostra societat molt més plural que el conjunt d'aquests programes d'opinió, debat, tertúlia, personatges que van opinant. Bé, no sé si això és lògic, si això és producte d'aquesta opció mercantil que dèiem, o si, en tot cas, resulta que els guionistes de les sèries dramàtiques actuen amb més llibertat que les persones que dissenyen els programes d'opinió, d'informació i de debat. Potser senzillament deu ser això.

Després, hi ha la necessitat d'un major suport al desenvolupament i la implementació ràpida i efectiva de les noves tecnologies de la comunicació: nous canals de cable, satèl·lit, televisió *on line*, televisió digital, televisió interactiva, Internet... Ja els vaig posar l'exemple: la ràdio exterior de Catalunya és Internet, és a dir, les connexions de Catalunya Ràdio a les *web* d'Internet són la ràdio exterior de Catalunya, que potser legalment no ho podem fer, però que ara ja tenim. I vostès ja saben, perquè els arriba la comunicació, que molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya que viuen fora del nostre país els estan escrivint i dient que poden escoltar informació del nostre país en la seva llengua a Austràlia, o a Estats Units, o a Islàndia, que és un país de referència, el poden escoltar gràcies a Internet, però vostès tenen una persona dedicada tres hores només a treballar la relació de Catalunya Ràdio amb Internet, al dia. Per tant, cal un esforç més important que en aquests pressupostos tampoc podem veure.

I, parlant de la ràdio... (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Se m'ha encès el llum: estem tots molt cansats, del debat de pressupostos, ens cansarem més, i no és el moment de voler estirar de la presidència segons o minuts al color vermell,

que no ho farem, però, parlant de Catalunya Ràdio, jo els diria que, a més a més, Catalunya Ràdio ha perdut en els darrers mesos el rumb. No només perquè, amb errors, amb errors d'estudis de mitjana d'audiència mal fets i mal encarregats, de sobte són la ràdio més potent, amb una diferència increïble, i al mes següent són la quarta, baixant esgraonadament a tot drap, que suposo que potser ni una ni l'altra..., no només això, sinó, a més, en moltes decisions que s'estan prenent i s'han pres a Catalunya Ràdio, que segurament deu ser el motiu que, tot i estar mal fets aquests estudis d'audiència, potser al quart lloc de sobte no hauran baixat, però sí que jo els volia dir que s'està començant a notar a Catalunya Ràdio, per moltes decisions, una darrere l'altra, els errors, a vegades, de decisions de nomenaments d'alts càrrecs. Errors que s'haurien de solucionar. Perquè el senyor Codina té raó: potser sí que als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, si féssim un referèndum, no els sabria greu invertir 1.200, 1.700 o 1.800 per poder tenir la Corporació, però el que és cert és que, si no els ha de saber greu és per tenir unes bones emissores de ràdio i unes bones emissores de televisió, i quan això tira enre-re, vostès mateixos estan impeding a aquest suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar la seva esmena sobre l'Institut Català de la Dona, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, estem posant en consideració, a partir d'esmenes a la totalitat, la tasca de l'Institut Català de la Dona. La meua generació aspirava a una recuperació de l'autonomia i a les institucions pròpies d'una democràcia avançada; en les democràcies avançades existeixen, com aquest llibre demostra a bastament –*Historia de las mujeres*, a nivell europeu–, existeixen instruments que treballen per la igualtat d'oportunitats. I jo penso que hem de pensar, hem de parlar, hem de criticar i hem de felicitar l'Institut Català de la Dona des d'aquesta persepectiva, que hauria d'haver estat, ha de poder ser un aliat, un instrument per a la igualtat d'oportunitats entre les persones a Catalunya, d'acord amb l'àmbit competencial que ara per ara defineix l'Estatut d'autonomia. I això ho dic des d'una cosa que també demostra aquest llibre, i altres, i ho diu el Grup Socialista, en aquest cas a través meu: que hem de reforçar polítiques d'igualtat d'oportunitats no des del victimisme de la discriminació del sexe, del sexe femení –la categoria sexe és quelcom lligat a fenòmens biològics, reproductius, i per tant, a tota aquella gran grandesa i misèria que conté la maternitat en si mateixa–; no, no, hem de plantejar-nos polítiques i instruments per a la igualtat d'oportunitats a partir de l'afirmació de polítiques de gènere. I, com demostra aquest llibre, i tants altres, i en el camp acadèmic a bastament en moltes àrees de coneixement, el gènere, a diferència del sexe, és una construcció social i, per tant, és quelcom canviant, que cada societat en el seu funcionament pot anar modificant.

Punt 1

Per tant, des d'aquesta perspectiva, l'Institut Català de la Dona, per nosaltres, hauria, en primer lloc –i això segurament ho fa, i ho fa força bé, potser–, hauria de fer visible l'avenç, tanmateix contradictori, l'avenç de les dones –i dic contradictori en termes de salut psicològica o de qualitat de vida. Però l'Institut Català de la Dona no tan sols pot fer visible i contribuir a sensibilitzar, sinó que l'Institut hauria de ser un aliat, com a organisme executiu especialitzat –que així el defineix la Llei del 89, a partir de la seva creació–, un aliat, un aliat de les dones per avançar, per donar resposta a les aspiracions i preocupacions. Quines són les aspiracions i les preocupacions? En un dels primers plenaris d'aquest període, d'aquesta legislatura, arran de la creació de la dita Comissió d'equiparació, els grups parlamentaris van poder expressar d'alguna manera quines eren les seves diagnosi sobre les polítiques d'igualtat d'oportunitats, i a la Comissió respectiva hi hem treballat més o menys. Però a mi em sembla que hi ha dos aspectes, més enllà de la sensibilització, absolutíssimament prioritaris, que l'Institut Català de la Dona no acaba de fer. I jo ja sé que en la rèplica el Govern em pot dir: «És que, a Catalunya, hem optat per impulsar polítiques transversals, horitzontals. No és l'Institut Català de la Dona qui ha d'executar tota la política en favor de la igualtat d'oportunitats a Catalunya.» Això ja ho sé, però és que em sembla que el pes específic de l'Institut és insuficient per impulsar realment aquestes polítiques, des de dos punts de vista. L'Institut ha de contribuir a superar, a esquarterar el sostre de vidre –i segurament potser hauria de començar perquè l'Institut fos presidit per una dona; aquesta és una vella reivindicació dels grups de l'oposició, que suposo que algun dia potser aconseguirem. Tots vosaltres sabeu què vull dir quan em refereixo al sostre de vidre: és allò que impedeix que les dones accedeixin als centres de decisió. El Parlament de Catalunya, en l'àmbit de decisió que té, n'és un exemple; la composició del Govern de Catalunya, també; els organigrames de les empreses, dels mitjans de comunicació, etcètera. I tot això, a partir de discriminacions de gènere, repeteixo, com a construcció social –per tant, canviants. El Grup Socialista no té la percepció que l'Institut Català realment afavoreixi això. Segurament són projectes ambiciosos, però hem d'ambicionar molt, segurament, per poder fer poca cosa.

Quina és la disponibilitat pressupostària de l'Institut Català de la Dona per assolir aquests objectius que jo em plantejo, i que per altra banda estan recollits en la part expositiva i en els primers articles, en l'article tercer, que el defineixen com a organisme executiu especialitzat? Parla que és un organisme que ha de promoure estudis, fer divulgació, potenciar la presa de decisions, l'estructura associativa..., però que ha de prestar serveis, diu també, ha de prestar serveis coordinadament amb altres departaments, però ha de prestar serveis mitjançant convenis amb entitats públiques i privades. El model final de l'Institut Català de la Dona no era el que nosaltres hauríem volgut, i així ho vam reflectir en el debat de la seva discussió, l'any 89, però l'Institut es defineix com a això, i aleshores, a partir de tal com està definit, jo em plantejo: l'Institut Català de la Dona té disponibilitat pressupostària per fer els ob-

jectius que la Llei de creació li encomana? Jo penso que clarament no. I ara segurament puc fer una *boutade*, dir alguna cosa que algú considerarà demagògica, però, diputats i diputades, quina desviació de 380 milions no s'ocasiona amb l'execució de qualsevol obra pública, en la majoria d'obres públiques d'un determinat pedaç? Per tant, 380 milions segurament és una dotació insuficient, és una dotació insuficient, però és que l'any passat va experimentar una davallada i aquesta any és una davallada de 100 milions, en xifres absolutes, del 21% en xifres relatives.

Miri, voldria anar acabant per no repetir també arguments que han plantejat altres diputats que han intervingut abans. A mi em preocupa, especialment, a nosaltres ens preocupa especialment aquest aspecte de prestació de serveis per conduir programes amb objectius concrets, micropolítiques a favor de la igualtat d'oportunitats. En aquest sentit, tota l'experiència comparada europea comunitària demostra que els ens locals, les administracions locals són organismes fonamentals des del punt de vista de polítiques d'ocupació, de formació, etcètera, d'atenció de les persones; i què succeeix en aquest pressupost? Doncs que de 41 milions que ja van ser de decrement l'any passat passem a una xifra que jo penso que és una mica vergonyant, una xifra de 9 milions de pessetes en el capítol de transferències corrents a ens locals. I no m'hi vull estendre massa, simplement posar-ho en relleu. Em sembla que torna a ser –ho hem dit moltes vegades– que sota la gran boira que hi ha al voltant de Maastricht, la gran coartada de l'austeritat per la convergència, al final, els que acaben pagant fortament aquestes mesures dites d'austeritat són les administracions locals. Jo penso que si l'Institut ja no havia avançat gaire en aquesta política de convenis amb entitats públiques i privades per afavorir mecanismes i programes que fomentessin la igualtat d'oportunitats, amb aquesta retallada pressupostària què pot fer, amb 9 milions, jo penso que no massa cosa.

Les famílies i institucions sense finalitat de lucre mantenen la seva participació. De tota manera, com ha destacat abans la diputada Imma Mayol, és un 15% del total d'aquest pressupost que jo, pels objectius que hauria de plantejar-se considero escàs, és només un 15% del pressupost el que es dedica a aquesta activitat exterior. Per tant, segurament, en el futur, quan es faci el cinquè volum de la història de les dones, es parli de la història de les dones de Catalunya, de com hem avançat i hem superat obstacles, com hem anat plantejant polítiques de gènere més democràtiques en què ens combinin les feines privades i públiques, les domèstiques i les remunerades, per a homes i dones de finals del segle XX, segurament, si tot això no ho replantegem, difícilment constarà ni a nota a peu de pàgina el paper de l'Institut Català de la Dona en el foment d'aquesta democràcia paritària, en el foment per a la igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Decaiguda l'esmena 365, del Grup Socialista, els correspon el torn ara a les esmenes...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, si em permet, donat que s'han debatut o s'han defensat les tres esmenes que fan relació a l'Institut Català de la Dona, per coherència amb el debat, ens agradaria que fos en aquest moment que la diputada Panyella pogués fer la seva intervenció.

El president

Doncs, té la paraula la diputada senyora Panyella, per al torn en contra a les esmenes sobre l'Institut Català de la Dona. Són tres esmenes; té molts minuts.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diu que tinc força temps però jo, en tot cas, intentaré de no exhaurir-lo, però, el que sí que voldria comentar d'entrada és que a ningú no se li escapa que les esmenes de la totalitat reservades al Ple dels Pressupostos contenen tota la dosi de càrrega política necessària per tal de deixar clar per part de les forces parlamentàries, no solament el posicionament concret sobre la política plantejada per part del Govern i concretada en el cas que m'ocupa a l'Institut Català de la Dona, l'ICD, sinó també i sobretot entorn de l'entorn de l'actuació de l'Institut, la seva gestió, planificació i també allò que en diríem el compte de resultats per tot el que fa a la política de Convergència i Unió respecte a les dones del país, la seva defensa, la promoció de la igualtat d'oportunitats, la seva total integració en la societat i també els programes específics que l'ICD porta a terme que són, com ja saben, el de documentació i estudis, el d'informació i assessorament del foment d'activitats, el de la recuperació de la memòria històrica de les dones, element –considero– molt important, i també el del foment de l'associacionisme. Això, d'una banda.

D'altra banda, tampoc a ningú no se li escapen els condicionants que emmarquen aquest debat pressupostari en concret. És un pressupost volgudament contingut per tal de delimitar la despesa i el dèficit i per tal d'atènyer els criteris de convergència del tractat de Maastricht, criteris que –que jo sàpiga– cap força política representada a la cambra deixa d'acceptar si us plau per força. I quan ens trobem amb un pressupost d'ajustament i de contenció, el Govern té l'obligació de prioritzar, i prioritzar, senyores i senyors diputats, és un dels exercicis polítics més difícils de portar a terme perquè vol dir dir allò tan elemental i tan compromès de deixar de fer determinades accions per continuar podent-ne fer d'altres que es consideren més importants, i certament, no es prioritza mai al gust de tothom, i encara menys de les forces polítiques que formen part d'un parlament. Però el que, en qualsevol cas, crec que pel que fa a l'Institut Català de la Dona cal dir, és que la prioritització de la despesa que hem programat per al present any 1996 no solament no desdiu la línia de la política específica per a la dona iniciada ara fa deu anys i impulsada a través dels programes propis i de les dues edicions del Pla d'igualtat d'oportunitats, sinó que manté, com a línies generals, els objectius d'actuació en favor de la igualtat d'oportunitats, de l'associacionisme i de la plena voluntat d'integració de les dones a la societat, en tots els àmbits.

L'ICD treballa, com ja hem dit, moltes vegades –i en aquesta sessió també hem repetit–, en el Pla interdepartamental i en el Pla transversal, és a dir, amb un dimensionament total pel que fa als efectes de la seva política dins del Govern de Catalunya. En aquest moment l'Institut es troba a punt de començar l'avaluació prevista per a inicis d'aquesta tardor del segon Pla d'igualtat d'oportunitats que, senyora Mayol, ha comprès un total de 157 accions degudes a 56 objectius, per als quals s'han pressupostat, d'una manera o altra i repartits entre l'ICD i els departaments del Govern un total –i faig números grossos– d'uns 5.000 milions de pessetes. 5.000 milions que s'han repartit en diverses accions que van des de cursos de capacitació, formació ocupacional, planificació familiar, sessions informatives, subvencions, cases d'acollida, material didàctic i tot el seguit d'accions que, una per una, conformen els resultats, el compte de resultats, com deia, d'aquest segon Pla d'oportunitats.

Dintre d'aquest any també –i això també forma part de l'estructura pressupostària–, s'elaborarà amb l'esperit de consens que ens consta que presideix les actuacions de l'ICD i amb la més àmplia participació de les dones de Catalunya a través dels seus diversos sectors, associacions i forces polítiques, el tercer Pla per a la igualtat d'oportunitats, que tindrà una cobertura de dos anys i que, com els anteriors, estarà d'acord amb les directrius internacionals, bàsicament el IV Pla d'acció comunitària per a la igualtat de dones i homes i també –i això és un element important a afegir– els resultats i les conclusions de la plataforma d'acció, aprovada en la IV Conferència Mundial de les Nacions Unides, és a dir, a Pequín ara fa un any.

Aquestes conclusions de Pequín han estat, a més a més, revisades per la IV Universitat d'Estiu, que s'acaba de celebrar, la IV Universitat d'Estiu de la Dona i, bàsicament, han posat èmfasi en la necessitat del canvi estructural i a incentivar i a intensificar determinades estratègies no solament per al Pla d'oportunitats sinó també i sobretot per promoure i per fer efectius aquests canvis estructurals sense els quals serà pràcticament impossible avançar en aquesta igualtat d'oportunitats i avançar vers la integració.

Per tant, em sembla que cal remarcar que tot i la contenció pressupostària, principi que algunes de les forces polítiques de la cambra semblen oblidar o han semblat oblidar aquests dies, ni el Govern de Catalunya –ho repeteixo– ni l'ICD renunciïn a prosseguir la política en favor de la igualtat i de la integració, i això és el que em sembla que prioritàriament, agradi o no agradi, es contempla en aquest pressupost, en aquesta partida de pressupost que ara estem debatent.

Voldria remarcar també que, més enllà de la contenció pressupostària, són les estratègies i els mitjans d'actuació allò que marca la diferència entre les propostes de Convergència i Unió i les altres forces polítiques i remarquen també els elements de desacord que han donat peu a les esmenes a la totalitat presentades; esmenes que avanço que no podem acceptar de cap de les maneres perquè seria acceptar la possibilitat o la necessitat d'un canvi d'estratègia que no considerem oportú. I, atès que allò que ens uneix són els objectius finals,

1240

més que no pas els mitjans, demanaria a la resta de forces polítiques que retiressin aquestes esmenes per tal de no trencar el consens sobre la darrera finalitat de la política en favor de la igualtat d'oportunitats i en favor de la integració de la dona.

Ha de resultar fàcil, i més o menys agraït, des de l'oposició, fer esmenes a la totalitat amb els arguments que hem sentit fins ara: decreixement, insuficiència, discussió de model, suplementació de crèdits –també que s'ha de dit en algun cas–, demanda de més recursos, etcètera, etcètera. Jo voldria fer la rèplica a alguns temes concrets, no a tots, però a alguns sí i començaré seguint l'ordre d'intervencions per Iniciativa de Catalunya - Els Verds.

Hem comentat ja l'anàlisi molt breu del segon Pla; jo li diria a la senyora Mayol que si li cal més informació sobre el segon Pla la demani a l'Institut, que vostè ja sap, doncs, que no en la línia que vostè ha anunciat d'ara, sinó en la de sempre, l'Institut, precisament, si alguna cosa fa és ofegar-nos d'informació quan la hi demanem, eh?, i estic convençuda que l'obtindrà de la manera que vostè vol. Jo, en tot cas, el que no comparteixo amb la senyora Mayol, hi comparteixo potser altres coses, però el que no comparteixo és aquesta, aquest component de ruptura que vol introduir en el Pla d'igualtat d'oportunitats. Vostè sap, senyora Mayol, que la nostra estratègia no passa pel component rupturista sinó que passa per l'estratègia del canvi progressiu, que, al capdavant, pensem que és el canvi que acostuma a donar més bon resultat.

Pel que fa a la revisió i a l'elaboració del tercer Pla, senyora Mayol, em consta i ens consta, per una reunió que hem tingut darrerament i també per les converses que de vegades es mantenen amb l'ICD, que es demanarà la col·laboració i la participació dels diversos sectors implicats en els quals entenc que les diputades d'aquesta cambra i d'altres cambres hi poden també tenir i hi tindran, de ben segur, el seu grau de participació. I me n'alegro que vostè adreci a l'Institut el suport dels Vint anys de feminisme i altres activitats, però jo li diria que això no és un canvi de comportament, sinó una estratègia habitual, eh? Em sembla que aquí, en aquest punt, també ho hem de dir. Pel que fa al model, nosaltres tenim el nostre model propi d'organització administrativa i d'organització, concretament, de l'ICD i –ho repeteixo– pensem que el compte de resultat és positiu, o sigui, l'avaluació de tota l'actuació de l'ICD i del seu model interdepartamental sembla que ha funcionat i amb molt bons resultats i, per tant, no pensem que s'ha de canviar. I pel que fa a la partida que la preocupa, que és aquella partida que ja vam discutir a la Comissió de pressupostos, jo li repeteixo el que li vaig dir. L'any passat hi havia 25 milions de pessetes en aquest concepte, per finançar cases d'acollida, i enguany hi ha un decreixement que ens condueix a 9 milions i escaig, la resta d'aquests diners no forma part dels pressupostos de l'ICD, ja que les cases d'acollida entren dins el Departament de Benestar Social. Ho vaig dir l'altre dia, ho repeteixo ara en aquest Ple i, si convé, doncs, en parlarem després. En tot cas, vull dir, la resposta no deixa de ser la mateixa. I no sé si em deixo de contestar-li alguna altra cosa. En tot cas, penso que com

que el tema no ens l'acabarem, en podem continuar parlant al llarg de la legislatura i passaria a Esquerra Republicana de Catalunya.

A veure, parlarem, d'entrada, del tema de Pequín. El senyor Bargalló, si la memòria no em traeix en aquest moment, ha comentat sobre la participació, em sembla que no li han agradat o no li van agradar les formes de participació de les dones catalanes a Pequín. Considera que hi va haver..., o que no hi va ser tothom qui havia de ser, etcètera. Jo li diria que, en qualsevol cas, o sigui, la participació va ser molt àmplia, em consta que correspon a diversos sectors de la societat catalana i dels seus col·lectius de dones, polítics i no polítics, i que la repercussió que s'ha tingut dels resultats de la conferència i dels principis de la conferència han estat resultats àmpliament comentats i no únicament per part de l'ICD i de les entitats que hi col·laboren, sinó per part de la resta de forces polítiques. Per tant, diria que la incidència de la Conferència de Pequín ha tingut molt més abast que potser no havíem calculat i que no havíem previst i que, en tot cas, em sembla que la participació va ser força equitativa; evidentment, no es fa mai tot a gust de tothom, però em sembla que va ser justa i que, sobretot, va ser molt i molt àmplia.

Però, no és el tema de Pequín allò que em fa respondre Esquerra Republicana, sinó que és un altre tema molt més proper i és la crítica del model d'igualtat d'oportunitats que fa al Govern. Miri, senyor Bargalló, a mi em consta que la política del Govern pel que fa a la igualtat social entre gèneres la compleix molt millor el Govern de Catalunya que no pas, posem per cas, per exemple, el seu Grup Parlamentari en la composició que té en aquesta cambra. I aquí tornem al tema de l'ICD com a part del Govern: l'ICD, senyors –i en aquest punt sento molt no poder dir «senyors i senyores diputats d'Esquerra», només he de dir «senyors»–, l'ICD no té com a ambició intervenir ni produir. És allò que diríem un organisme de serveis, o, si ho volen d'una altra manera, el guany social que representa la igualtat d'oportunitats i la integració de la dona en la societat, que és l'objectiu últim i primordial de l'ICD en aquest moment, no es pot veure reduït a un simple esquema economicista, que, de sobte, algun dels diputats de vostès sembla propagar.

L'estructura de l'ICD està orientada, com ja he dit, en l'horitzontal i en l'àmbit interdepartamental, i el seu abast geogràfic i polític és molt més ampli que alguns no voldrien, i això em sembla que és el que dol. Però el que a mi em dol més és la manca de sensibilitat social que posen de manifest determinats posicionaments, que semblen, en definitiva, menystenir el treball que porta a terme l'Institut Català de la Dona. I encara una altra cosa: s'ha repetit manta vegada com és de difícil i de lent el procés d'integració de les dones a la societat, i en aquest punt, el món de la política no difereix, per bé o per mal, de la resta de la societat, i el 15% escàs de diputades d'aquesta cambra –el 15% justet de diputades d'aquesta cambra– diria que ho posa de manifest. Ara, resulta que aquest 15% escàs es reparteix entre quatre dels cinc grups polítics d'aquest Parlament, i n'hi ha un on no hi ha cap dona, diríem, col·loquialment parlant, ni per equivocació. Jo crec que totes nosaltres

demanaríem a l'esmentat Grup, que és Esquerra, que faci l'esforç d'atorgar confiança a alguna de les seves militants per a alguna propera convocatòria electoral, però la diputada que els parla, en particular, els demanaria una cosa ara per ara molt més concreta, i és que retirin aquesta esmena a la totalitat: a més d'inoportuna, em sembla que fins i tot és antiestètica. Si no atorguen confiança a les seves militants perquè formin part d'aquest Parlament, almenys atorguin la seva confiança a l'ICD perquè pugui continuar treballant per la totalitat de les dones del nostre país.

En qualsevol cas, volia també –i deixant el tema ja de les rèpliques– respondre breument la senyora Duch, que ha parlat per part del PSC. Jo comparteixo amb la senyora Duch molts dels seus plantejaments sobre el gènere, el sexe, etcètera, comparteixo els seus plantejaments de denúncia de les dificultats d'integració, però li voldria dir una cosa més concreta..., dues coses: primera, que, pel que fa a la política de la dona al Govern de Catalunya, aquesta política, hem optat per fer-la des del Govern, no des dels ens locals, i la minva del pressupost de transferència als ens locals s'ha portat a terme, per les raons que ja he explicat –també vull dir que, en temes de política social, de recursos, mai n'hi ha prou, ni aquí ni arreu del món, i estem en un any, per enèsima vegada, de contenció pressupostària–, però el que també li volia comentar és que, en tot cas, aquests 9 milions de pessetes estic convençuda que, enguany, els ens locals en trauran molt bon resultat, com n'acostumen a treure en tot allò que sigui política a favor de les dones. Ara, la política principal i primordial a nivell de país, la fa el Govern i la fa en aquest punt a través de l'ICD.

I un altre tema: sobre la presidència de l'ICD, senyora Duch, no pateixi, no pateixi perquè dintre dels canvis estructurals que afecten el Departament de Presidència i, en concret, que poden afectar l'ICD, es preveu que en un futur, que jo també espero que no sigui gaire llunyà, l'ICD estigui presidit, efectivament, per una dona.

Dit això, volia aclarir alguns conceptes pressupostaris, i voldria incidir en un tema que avui em sembla que no ha sortit aquí a la cambra, però que l'altre dia em sembla que sí que va sortir –ja portem setanta-dues hores, això és una mica llarg–, i és els ajuts a l'associacionisme. Amb un pressupost que enguany ha tingut una minva important, l'any passat es varen dedicar 46.400.000 pessetes a ajut a les associacions, i enguany s'hi ha aplicat exactament la mateixa quantitat; és a dir que, en aquest punt, el programa d'ajut a l'associacionisme femení no ha variat, sinó que, tenint en compte el decreixement global del pressupost, de 7 milions de pessetes aproximadament, podríem dir que ha tingut un augment relatiu.

Volia també comentar la importància d'algunes xifres de capítol segon; no ho faré, per no allargar-me –és una mica avorrit–, però sí que voldria fer algunes consideracions finals, que em sembla que després d'aquesta intervenció val la pena de fer-les a manera de resum. L'autogovern ens ha servit, a Catalunya, per planificar i per executar, de Catalunya estant, una política específica, compartida, interdepartamental, a favor de les dones, de la seva defensa, de la seva integració, i del

foment i de la lluita per la igualtat d'oportunitats; els anys setanta, moltes de nosaltres –i diria que la pràctica totalitat de les que estem aquí– havíem fet nostra aquella divisa de la Maria Mercè Marçal agraint a l'atzar tres dons que eren motiu d'esdevenir tres vegades rebels: ser dona, de classe baixa i de nació oprimida. Aquests dies, mirant l'esplèndid àlbum de la Maria Aurèlia Capmany, que acaba d'editar l'Institut Català de la Dona, en un de tants esforços que porta a terme per construir, recuperar i conservar la memòria històrica, he recordat com una altra divisa el títol d'un dels seus llibres que fa bastant més de vint anys em va fer molta impressió, que és aquell *Feliçment, jo sóc una dona*, i pensava que després de tot aquest temps entre tots plegats ho hem canviat força, i això ho hem tingut a la memòria fa molt poc, en la commemoració dels vint anys de feminisme a Catalunya, en els quals també vaig tenir l'oportunitat i el goig de poder participar. La nostra societat ha assumit l'interclassisme com a valor, en lloc de la lluita de classes, i ens hem deslliurat d'una situació d'opressió nacional per avançar vers quotes que volem molt més àmplies d'autogovern. Queda encara la condició femenina: se'ns han reconegut els drets de les dones com a drets humans, però calen polítiques socials i canvis estructurals molt profunds per assolir un estatus de plena igualtat.

I un altre esment literari, aquesta vegada de la poeta nord-americana Adrienne Rich, a la qual la poeta catalana Montserrat Abelló ha atorgat el do de la paraula en una excel·lent traducció d'un llibre que els recomano, que es diu *Atles d'un món difícil*. I diu Adrienne Rich: «Vaig prometre d'ensenyar-vos un mapa, però això és un mural. Molt bé, doncs, que ho sigui. Això són petites distincions i la qüestió és des d'on ho mirem.» La realitat ens configura aquest atles d'un món certament difícil, però, si ens ho mirem plegats i plegades amb el punt de mira en els objectius comuns, l'atles es podria convertir en un mural més amigable, i a més, ben segur, més equitatiu i, per tant, més just.

Mentrestant, el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió està convençut, senyores i senyors diputats, que en un temps de contenció pressupostària com el que ens trobem el pressupost de l'ICD és l'eina i l'estratègia que, ara per ara, ens ha de fer avançar vers aquests objectius, que ens agradaria que fossin compartits per la resta de forces polítiques d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president!

El president

Em demana la paraula? Per què?

El Sr. Carod-Rovira

Sí, li demano la paraula per una qüestió d'ordre, en primer lloc, i en segon lloc, per unes al·lusions al nostre Grup Parlamentari en un to que fins ara no era habitual en aquesta cambra.

El president

Per un minut.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. La qüestió d'ordre és la següent: no sabem si –i demanaríem en aquest sentit orientació a la presidència– s'està debatent en aquests moments l'esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona o bé a la composició de gènere del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, si fos aquest el cas, òbviament no correspondria ni en aquest lloc ni ara.

I en segon lloc, pel que fa referència a la composició de gènere del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, és evident que el nostre Grup no se sent satisfet per l'absència de dones en el nostre Grup, però sí que volíem deixar constància també que si el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hagués tret exactament el mateix nombre de diputats que ha tret Esquerra Republicana –i no hauria estat mala cosa– tindria exactament les mateixes dones que té ara Esquerra Republicana, és a dir, cap.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Correspon el torn ara a les esmenes 365 i, d'acord amb l'agrupació que ja ha estat esmentada pel diputat senyor Ignasi Riera, 365, 369, 371 i 373. Per defensar-les, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Bon dia a tothom. Gràcies, senyor president. Jo defensaré la 367, 369, 371 i la 373, encara que aquesta, posteriorment, la retiraré. Jo crec que és important aclarir que el que és agraït és estar al Govern, no és estar a l'oposició, de veritat: quan facin la prova, que espero que sigui més aviat que tard, veuran que és més agraït estar al Govern que a l'oposició. (*Veus de fons.*) No, això...

En segon lloc, al llarg d'aquest pressupost el nostre Grup Parlamentari vol insistir en una qüestió reiteradament, tantes vegades com ens ho diguin els ponents de Convergència i Unió. És evident que estem en un moment de contenció pressupostària, de necessitat d'ajust, però que quedi clar que les prioritats del nostre Grup no són les prioritats del Govern: són altres valors, altres polítiques i altres prioritats; vostès, conservadores, i nosaltres, d'esquerres. I aquí ens trobem. I és per això, i és per això que ens trobem amb aquestes esmenes, i és per això que ens trobem amb aquest debat. I per últim, aquí és una apreciació política, senyora Panyella: no tots els grups de la cambra, no tots els grups de la cambra comparteixen els ritmes i passos de la convergència nominal europea –el nostre Grup no els comparteix. Creiem que els ritmes que estan en aquests moments marcats comporten uns costos socials altíssims i, per altra part, dubtem que qualsevol país pugui complir-los.

Entrant ja al que són les esmenes en concret, en primer lloc creiem que està justificada aquesta esmena a la totalitat per la mateixa presentació del projecte de pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials. És indesxifrable, sí, sí, incompreensible, i no acabo d'entendre el perquè d'aquesta patent de cors de cripticisme pressupostari. Què costa fer un pressupost de la Corporació Catalana amb la mateixa estructura, amb el mateix nivell d'explicació que la resta de departaments o la resta d'entitats i organismes autònoms de la Generalitat? Ja sé que el senyor Codina, intelligent i sagaç, ell ha pogut trobar una explicació, però l'oposició no, almenys jo no, i sóc una persona de mitjana intel·ligència que normalment entén allò que vol la gent que entengui, i en aquest cas no l'entenc, aquest pressupost. Hi insisteixo, no costa res, no és una iniciativa radical reclamar que el pressupost de la Corporació, hi insisteixo, tingui la mateixa estructura que la resta; així, segurament, tots ens trobaríem més còmodes a l'hora d'interpretar-lo, d'analitzar-lo i de fer les seves esmenes.

En segon lloc, les nostres esmenes a la totalitat vénen justificades perquè no compartim ni el model ni la gestió de la radiotelevisió pública de Catalunya, un model que, agafant-me a la definició del senyor Ramonet, té una lògica privada. I aquesta lògica privada, quina és? Abans l'apuntava el senyor Bargalló: es defineix una programació que té com a objectiu principal la captació d'audiència, per així poder obtenir publicitat que permeti finançar la radiotelevisió. Un exemple: ahir mateix, després de la sessió de la tarda, atònit i estupefacte pel nivell de resistència del senyor Escudé, em vaig voler refugiar a la televisió, i quina millor que la nostra, la seva i teva, i em trobo, en primer lloc, un programa que es diu *Picaresca club*. Vaig aprendre, en primer lloc, que no em puc fiar d'un tal senyor Grau Moctezuma, perquè no és descendent de l'emperador de Mèxic –ho vaig aprendre–, i en segon lloc, vaig aprendre a evitar ensarronades. Després vaig..., una mica sorprès, vaig pensar: «Aguanta, que és la meva.» I em vaig trobar amb un programa, que es diu *Moltes gràcies*, on em vaig delectar amb tot un seguit d'acudits. Evidentment, vaig passar a la 2 i vaig veure, diguem-ne, les Olimpíades, que s'estaven retransmetent en aquells moments.

I, senyors i senyores diputats, el problema no és que aquest tipus de programació tingui o no tingui..., no té cap sentit, des d'una lògica pública, i amb això no estic parlant que calen programacions avorrides. Però sobretot em vaig trobar una cosa ahir més greu: que en el programa *Moltes gràcies* –i amb això m'adreço especialment a les dones de Convergència i Unió– es trenca un pacte –i d'això ja fa molt de temps–, es trenca un pacte no escrit del primer Consell d'Administració de l'ens públic de radiotelevisió, que és que les dones no serien utilitzades com a «floreros» en els programes, i ahir, al programa *Moltes gràcies*, juntament amb el presentador, simpàtic, graciosíssim, apareixien dues noies, en biquini, així..., molt «guapes», etcètera, que la seva funció era de «floreros». I això, a l'època Quintà, es va acordar entre tots que això no passaria a la televisió pública catalana. I això ha tornat a succeir. Llaavors, tota aquesta energia de cara a combatre aquest

tipus de coses, jo crec que dins de la televisió, i de la televisió pública, ha de començar-se a introduir, i crec que aquí té una responsabilitat no tan sols el Govern o el Grup de la majoria, etcètera, sinó especialment les dones de Convergència i Unió, a fer d'això un cavall de batalla. Perquè això ens agrada a tots.

No compartim, hi insisteixo, aquest model, un model per altra part bloquejat. Tenim sostres d'audiència —en el mateix Pla d'activitats es situa en un 22% de mitjana anual a televisió, a la TV3, i d'un 6% per al Canal 33—, tenim sostres d'ingressos publicitaris —en el Pla d'activitats es situa en un 7% el que seria el pastís publicitari televisiu a nivell d'Estat— i alhora tenim un endeutament, un dèficit, greu —han de saber vostès que en els darrers quatre anys aquest Parlament ha autoritzat un endeutament superior als 32.000 milions de pessetes per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aquest model no tan sols està bloquejat, no tan sols no respon a un criteri públic, sinó que alhora no té cap tipus de futur. Perquè, mirin, en aquest moments, com a parlamentaris, i a l'hora d'afrontar un debat de pressupost, ens haurem de començar a plantejar uns determinats tipus d'interrogants. En primer lloc, quina radiotelevisió justifica la subvenció pública? Que sigui en llengua catalana? Nosaltres creiem que no és l'únic element que pot justificar aquestes fortes subvencions que la Generalitat aboca a la Corporació Catalana. Perquè pensin que avui, en aquest debat de Pressupostos, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, té un pressupost superior als departaments de Medi Ambient, de Treball, d'Indústria, d'Agricultura, de Cultura i d'Economia, i quasi similar al de Governació i al de Justícia. És a dir que estem parlant, diguem-ne, d'esforços d'inversió pressupostària grandiosos, en uns moments de contenció, amb la qual cosa cal molt més afinar quin és el seu rol públic i, a partir d'aquí, recuperar una certa imaginació a l'hora de dissenyar les programacions. Creiem que s'ha renunciat, des de fa molt temps, a dissenyar programacions que siguin competitives, que comportin cultura, oci, etcètera, però que, alhora, tinguin aquest caràcter públic que —hi insisteixo— no sabem trobar fins aquests moments.

Cal discutir-los també sobre quins són els límits de les subvencions. Han de saber vostès que, si no estiguéssim en una situació tan tramposa com és que per una part els poders públics fan l'ull cluc que les televisions privades se saltin tots els topalls publicitaris, tindríem un greu problema de competència deslleial. Perquè el que no pot ser, i és de sentit comú, és que en el moment en què concorren televisions públiques i privades, les televisions públiques no tinguin acotat i definit quin és el sostre de subvencions. I amb això què volem dir? Volem dir que cal un contracte-programa. Cal definir, precisar els criteris que permetin quantificar un contracte-programa que alhora justifiqui les subvencions. I en aquests moments això està insuficientment treballat dins la Corporació Catalana i les seves empreses filials.

Creiem que hi ha una gestió ineficaç, nivells d'endeutament en alça... Se'ns ha parlat sempre d'una televisió lleugera i és una televisió que Déu n'hi do el nivell de plantilla que té, un nivell de plantilla que caldria com-

parar respecte al que són els percentatges de producció pròpia... Ens trobem, un cop més, amb una radiotelevisió on hi ha una insuficient expressió de pluralisme: miri, jo estava molt content que fa uns dies vam aprovar tota una proposició no de llei, que em sembla que era a proposta del Grup Socialista, respecte a l'accés i la regulació del famós article 18, però, és clar, és que llegim el pressupost de l'any passat i ja vam aprovar l'any passat desenvolupar aquest article 18; si s'ha conculcat una llei, m'imagino que la proposició no de llei ja pot acabar sent ni presa en consideració. I en aquest sentit m'agradaria que el senyor Codina pogués precisar si enguany, si d'aquí al 31 de desembre del 96, el que afirmem al pressupost del 95, el que s'afirma al pressupost del 96 i el que es va revalidar en aquesta Proposició no de llei es complirà.

Per altra part, es reitera un model de gestió governamentalitzat. Aquí, la veritat és que la culpa no és de vostès. Si tenim un model de gestió governamentalitzat, és a dir, que una figura tan important i amb tantes competències com el director general està designat pel Consell Executiu, la culpa és dels grups de l'oposició, i especialment d'alguns que van jugar a aprenents de bruixot; si no, ens trobaríem ara que el director general s'hauria escollit d'una altra manera.

Ens trobem també davant d'una radiotelevisió pública que ha estat fortament criticada, i nosaltres compartim les crítiques, perquè no ha estat un element de dinamització i de suport a la indústria audiovisual i cinematogràfica del país. Un exemple molt polèmic, i que encara no està tancat, pot ser Mediapark, però, fins i tot, aquest diputat no acaba d'entendre com una de les poques propostes positives que s'han fet al llarg de la trajectòria de la Corporació, en època Ferrús - Granados, que va ser l'establiment d'un conveni amb els productors cinematogràfics per tal de crear percentatges, instruments i criteris que permetessin dinamitzar aquesta indústria, ha desaparegut.

I sobretot, si aquests són els arguments, pel nostre Grup, que justificarien, de present, les esmenes a la totalitat que els presentem, el que més ens preocupa no és tan sols això, que és de passat i de present, sinó que no veiem cap estratègia de futur. Perquè, mirin, els arguments que jo els dono, que van contrastats amb el que és la gestió fins ara, o amb la definició que hi ha fins ara de la radiotelevisió pública, fins i tot serviran de molt poc d'aquí a res. Perquè, mirin, ara ens trobem una televisió —especialment la televisió— que és l'únic protagonista amb una programació íntegrament en català, perquè, evidentment, el nivell de presència de les televisions locals públiques és escassíssim i, sobretot, perquè el circuit català de Sant Cugat també té un tipus de presència molt reduït —deixin-me fer un parèntesi: jo crec que aquest Parlament caldrà que es posicioni més aviat que tard sobre quin és el futur del circuit català de Sant Cugat de Televisió Espanyola i sobre quin és el futur de Ràdio 4; evidentment, el nostre Grup Parlamentari defensarà el seu futur, i esperem que el Grup Popular català i la gran incidència de Convergència i Unió a nivell del Govern de l'Estat permetin facilitar la seva viabilitat—; ens trobem amb un present on, junt amb la nostra televisió, concorren altres ofertes televi-

sives, públiques i privades, i totes amb programació de vocació generalista... Però, sobretot, haurem d'abordar un futur on hi haurà una forta multiplicació dels canals: s'obriran canals televisius, ens trobarem davant d'una realitat de futur de radiotelevisió digital, d'alta definició, de televisió per cable, de televisió per satèl·lit i de televisió local per ones. És a dir, ens trobarem un pas-tís davant on el nostre Grup no sap trobar, amb els dissenys que fan el Govern i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, cap estratègia. Perquè o no en trobem cap o, el que és pitjor, podríem trobar un somni que la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió sigui capaç d'empassar-se tots aquests reptes de futur.

No hi han recursos suficients, per molta voluntat que s'hi posi i per molt que es dupliquin els percentatges, per afrontar tots aquests paquets. I com que no hi han recursos suficients, i com que cal defensar un espai públic i cal defensar un espai català, el nostre Grup considera que cal modificar i redefinir el model, però sobretot cal definir una política d'aliances. I quan parlo de política d'aliances què vull dir? En primer lloc, aliances públiques –amb Radiotelevisió Espanyola i amb la FORTA, amb la resta de televisions autonòmiques–, aliances a nivell nacional –i amb això ens estem referint a la radiotelevisió local, pública–, evidentment aliances lingüístiques –hi ha tota una presència de radiotelevisió pública en el que podríem denominar l'espai i l'àmbit dels Països Catalans– i, per què no?, aliances parapúbliques que ens permetin afrontar els grans costos d'aquest futur immediat que ens trobem davant.

És per això, perquè no compartim el model, perquè no compartim el tipus de gestió, perquè no trobem cap estratègia de futur dissenyada respecte a la Corporació Catalana, i també, per què no dir-ho?, perquè no entenem aquestes xifres i ens agradaria que se'ns expliquessin amb més rigor i amb més seriositat, que nosaltres presentem aquestes esmenes a la totalitat i alhora hem reclamat del portaveu de Convergència i Unió les precisions que abans he esmentat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té la paraula, el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, poder-nos posicionar, i avançar ja de votar en contra les esmenes que han estat defensades fins aquest moment per tot el que fa referència al Departament de Presidència, tenint en compte que la meua companya, diputada Panyella, ja ho ha fet, ja ha fet el torn, pel que fa referència a l'Institut Català de la Dona.

I si sóc sincer, que ho sóc, m'agradaria començar aquest debat amb l'última intervenció del company i amic diputat Guillot, però, com que per l'estructura de com ha estat plantejat tot el debat, doncs, tocaria en darrer terme, si els sembla, faria un posicionament –procuraré que sigui breu– del conjunt del Departament

i, finalment, dedicarem una mica més d'atenció a un tema tan important com el de la Corporació. Especialment perquè amb algun dels altres interlocutors els arguments els hem anat posant al dia, però en el fons repetint any rere any, i en canvi la novetat d'aquest any de la intervenció del senyor Guillot, doncs, m'ofereix la possibilitat d'entrar en alguna altra de les qüestions, en alguna variant de les qüestions que ell mateix ha plantejat.

Per referir-nos concretament al Departament en general, hem assistit al llarg de tots aquests anys a un debat en què se'ns ha anat criticant... I jo entenc que des del punt de vista d'oposició, i quan es fa referència a un departament tan important com el de Presidència, s'hi faci un esment especial, s'hi carregui un accent especial –perquè òbviament, doncs..., no només pel valor intrínsec que té, quant a pessetes, sinó per la càrrega política que suposa–, hi hagi hagut aquest discurs reiteratiu, molt dirigit a fer notar aquelles discrepàncies que des d'altres punts de vista polítics, absolutament respectables, doncs, poden tenir una visió diferent, com és el cas, de la que té el Govern: en qüestions d'organització, d'organigrama, en qüestió d'adscripcions... I en altres que m'hi voldria referir d'una forma especial, perquè m'ha afectat que el diputat Carod-Rovira, portaveu d'Esquerra Republicana, ha parlat..., ha deixat entreveure un cert..., una certa vocació que dintre del Departament de Presidència hi hagin algunes partides que no se sàpiga on van, que hi hagi un cert ocultisme. M'ha sabut greu, perquè el senyor Carod-Rovira, que coneix bé els mecanismes administratius de l'Administració –i valgui la redundància– sap que qualsevol d'aquestes partides a què ell ha fet referència tenen una concurrència pública, és a dir, s'obre un període perquè es puguin presentar sol·licituds de subvencions i, per tant, és absolutament públic i notori, és públic i notori, senyor Carod-Rovira, que aquells que volen concórrer a les subvencions, en el capítol, precisament, de centres relacionats amb la Presidència, ho poden fer d'una forma absolutament oberta, i ho pot conèixer tothom. He volgut començar per aquesta discrepància perquè, li insisteixo, m'ha sabut greu que volgués donar aquest to, segurament..., potser perquè no coneixia com es produeix una convocatòria, aquest to d'una certa preocupació que podia haver planat en el conjunt de la cambra.

El Departament de Presidència, doncs, cada any ha estat motiu, per part de la majoria de les forces polítiques, d'aquesta esmena a la totalitat, amb aquesta discrepància amb la forma en què s'ha anat organitzant. Aquest any se'ns critica, es critica el Departament, perquè la Direcció General de la Joventut ha passat a Cultura, perquè la Direcció General de l'Esport, i tot el que és el món de l'esport, ha passat també a Cultura; per altra banda, s'hi ha incorporat, per exemple, la Direcció General de la Funció Pública, i fa un parell d'anys que s'hi va incorporar el Comissionat d'Universitats. Jo entenc que des de l'oposició –i ha de ser així– no només es critiqui que el Govern es pot haver organitzat d'una forma determinada, sinó que el que és important, i avui s'ha fet, és que s'hagin ofert alternatives. El senyor Riera deia: «Joventut, per les seves característiques, hauria d'estar a Presidència, perquè té una lectura, és clar, molt entrelligada i molt interdepartamental,

i per tant seria bo que això fos així», i en canvi deia que l'Institut d'Estudis Mediterranis, l'antic Institut d'Estudis Mediterranis, podia haver estat adscrit al Departament de Cultura –després m'hi referiré. Home, són opcions, totes elles respectables, però hauran de convenir amb nosaltres que amb el mateix respecte que vostè oferia la seva alternativa i deia «Escolti, nosaltres ho faríem d'aquesta manera», que el Govern de la Generalitat també s'organitzi d'aquella manera que cregui més oportuna i que vagi retocant, sempre que sigui necessari, aquells aspectes que, al llarg del temps, l'experiència d'una sèrie d'anys de funcionament hagi aconsellat que allò que estava en un departament, doncs, ara estigui en un altre.

Jo crec que hi ha hagut una racionalitat en la forma que s'està plantejant en aquest moment el Departament de Presidència. S'ha felicitat, pràcticament per part de tothom, el fet que hi hagi un titular. Algú de vostès deia: «Ara sabem a qui ens hem de dirigir, abans era una mica innominat» –ho deia el senyor Carod-Rovira. Home, el Departament de Presidència, si per a algú no estava claríssim..., sabíem de qui parlàvem i qui n'era el titular. El fet que en aquest moment hi hagi un conseller que s'ocupi explícitament, doncs, del Departament, vostès ho han felicitat, nosaltres també, i ens sembla que això és bo i forma part de l'organització.

S'ha criticat també que aquest any hi ha hagut en les despeses que podríem dir sumptuàries una retallada d'un 40%, i es diu allò tan típic: «Home, si ho han fet ara, per què no ho han fet abans?» Home, perquè, quan s'està amb un pressupost d'aquestes característiques –i en parlàvem el dia de l'esmena a la totalitat–, on s'han hagut de fer esforços importants, esforços importants per retallar, es fa en aquelles partides, en aquells aspectes que, encara que pugui ser de molt de sacrifici, haver-ho de fer, doncs, és on més es pot fer. S'ha de renunciar a fer un tipus de programes, s'haurà de renunciar a fer algun tipus de publicacions, s'haurà de renunciar a alguna cosa. Per què no es feia abans? Home, és el peix que es mossega la cua; si ho haguéssim fet fa dos anys, m'hauria dit que per què ho fèiem llavors i no abans; si ho fem ara, m'ho diu igualment, i si ho haguéssim fet l'any que ve, hauria utilitzat el mateix argument. Argument que és fàcil d'utilitzar, però que vostè convindrà amb mi, senyor Riera, que en un any com aquest, que el que necessitem..., per les justificacions que hem anat explicant al llarg de tots aquests dies de debat pressupostari, si en algun lloc és menys difícil de fer és precisament en aquestes partides. Per tant, entenc que en el Departament de Presidència es carreguin les tintes en el moment de fer la defensa de les seves esmenes, on es puguin oferir alternatives com han fet vostès, però sempre, com li deia abans, des d'aquest respecte... Vostès també l'han de sentir cap al Govern, amb aquelles possibilitats que té el Govern, aquelles obligacions que té d'organitzar-se per si mateix.

Dintre del mateix capítol de Presidència, el senyor Ignasi Riera s'ha referit al tema molt..., jo crec que, per ell, s'ha notat en el seu discurs que, pel que fa referència a l'Institut Català d'Estudis i Cooperació de la Mediterrània, que no hi està en contra, no ho podia estar,

ell ho ha reconegut, hi participa, hi té collaboracions, en les darreres publicacions, doncs, també hi ha participat, i l'única cosa que he notat és la seva crítica cap a l'adscripció de l'Institut, que hauria d'estar a Cultura i no hauria d'estar a Presidència. I deia que el pressupost que s'hi dedica, emprat des d'una altra àrea del Govern, podia ser més econòmic. I ha tornat a fer referència al capítol 1, com a despesa més important d'aquest Departament, d'aquest Institut. Jo penso que aquesta darrera expressió és un xic gratuïta, perquè és lògic que un institut que per al que està pensat és per donar pràcticament un servei d'assessorament, formació, d'expansió... Escolti, on pot estar carregat precisament el seu pressupost és en el capítol de personal, és en el capítol 1. Si no fos així, seria molt difícil que vostè pogués discutir un pressupost d'aquesta magnitud, d'aquesta petita magnitud –jo diria– davant del que ha estat l'activitat de l'Institut al llarg de tots aquests anys.

Deia el senyor Carod-Rovira que li dec el que era el recull de premsa internacional en relació amb el premi internacional Catalunya; lamento que no l'hagi rebut, senyor Carod-Rovira, però li puc garantir que, tres dies després del debat pressupostari, li vam subministrar personalment a la bústia del Parlament i no sé si per alguna qüestió de falla humana, doncs, no li pot haver arribat, però li asseguro que aquest document hi és i que el dia que vulgui, plegats, el podríem revisar.

Pel que fa referència al coneixement o no de qui ha estat el darrer premi Catalunya, senyor Carod-Rovira, vostè i jo vam fer una juguesca des d'aquí la tribuna, vostè des de l'escó, fa uns quants anys; en aquell moment la hi vaig guanyar, perquè li vaig recordar qui havia estat; avui no li ho vull fer, perquè em sembla que el tornaria a guanyar i vostè ho sap perfectament, i com que del que no es tracta és de fer un examen a les companyes i companys diputades i diputats, perquè dono per segur que coneixen perfectament quin ha estat el premi Catalunya del darrer any, només el seu discurs al llarg d'aquests anys a mi em produeix, doncs, un profund respecte. Sé que hi ha unes petites discrepàncies pel que fa referència al funcionament de l'Institut, però del que estic convençut –perquè vostè i jo d'aquest tema n'hem parlat a bastament–, del que estic convençut, que amb alguns retocs dels que vostè mateix ha proposat, com pot ser la presència dels grups polítics que puguin estar més directament vinculats amb l'acció executiva de l'Institut, que és un tema plantejable, que se'n pot parlar. Vostè abans em deia: «Digui'm si aquesta és una qüestió que en podem parlar o no.» Jo crec que en podem parlar, però que, més enllà d'això, les grans discrepàncies penso que són més dialèctiques que no pas d'una vertadera vocació o d'un sentiment, per part d'Esquerra Republicana, de no voler valorar en la seva justa mesura la feina que s'està fent des del mateix Institut.

Hi ha hagut una esmena d'Iniciativa per Catalunya, que fa referència al Patronat de la Muntanya de Montserrat i, en aquest cas, deia el senyor Riera: «Escolta, aquesta vegada presentem l'esmena per allò que us sembla que no pot ser o que no és sovint que es faci», que és perquè està infradotat econòmicament per part de les diputacions i, en canvi, no ho està tant per part del

Govern. Aquesta esmena, senyor Riera, algun altre any s'ha presentat; nosaltres pensem, el Grup Parlamentari, que amb l'assignació pressupostària que té el Patronat mai se'ns ha demanat per part del mateix Patronat que hi haguessin ampliacions que fossin significatives i, per tant, no sabem veure l'interès excessiu que podria representar votar-li favorablement el retorn, precisament, del Patronat de la Muntanya de Montserrat, i en aquest cas, això, junt amb un altre departament, amb una altra direcció general en aquest cas, que vostè també n'ha fet comentari, com ha estat l'Escola d'Administració Pública. Senyor Riera, jo li voldria dir, vostè ho ha ofert, que reflexioni sobre la possibilitat de retirar-la, perquè, si em permet que li faci un comentari personal, ja fa molts anys que m'ocupo dels pressupostos de Presidència, i una de les coses que faig sempre és abans de tenir o, millor dit, a partir que tinc coneixement de quan hi ha esmena a un departament o a una direcció general, no és només estudiar les memòries sinó anar-hi i conèixer-lo amb una certa profunditat, perquè és la forma que després em resulta més fàcil de poder-ho defensar; és una manera de poder explicar-los a vostès aquelles qüestions que poden haver estat malenteses o, a vegades per desconeixement, criticades.

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya, li asseguro, senyor Riera, que segurament quan va néixer, i va néixer en l'època de la República, va néixer com a formació bàsicament dels funcionaris de la mateixa Generalitat; no s'haurà assolit –i això el diputat Ribó segur que estaria d'acord amb les meves paraules en aquest punt–, no s'haurà assolit l'esperit que, des de Prat de la Riba, es va voler que s'imprimís en el conjunt de les tasques que fa l'Escola d'Administració Pública, però el que li asseguro és que, si bé és cert que no s'ha assolit tot allò que es volia, sí que la feina que s'ha fet al llarg de tots aquests anys i l'activitat que en aquests moments s'està portant de formació dels mateixos funcionaris, no de la Generalitat sinó dels funcionaris públics de Catalunya, des de la formació que s'està fent en altres conjunts que no són exclusivament de funcionaris, la participació que hi ha de tothom, senyor Riera, si en algun patronat o alguna empresa pública hi ha participació és a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya: hi és tothom, hi participa tothom i es convenia amb tothom, des de les diputacions, sindicats, Federació de Municipis, Associació de Municipis. En fi, es pot discutir si tot el que fa no és el suficient, es pot discutir que si tot el que fa no és suficient o no és tot prou bo com vostès voldrien. El que no es pot..., jo no puc convenir amb vostè, senyor Riera, és que mereixi una esmena a la totalitat la feina que s'està fent, i li demano que tingui la voluntat de poder-la retirar.

Em sembla que amb aquest esperit de voler fer unes contestes molt ràpides, em quedaria com a important tot el tema que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, on, tant el diputat Bargalló com el diputat d'Iniciativa per Catalunya, han anat manifestant al llarg de la seva intervenció. Aquest també –els deia en un principi– és un debat que no és pas nou; cada any l'hem anat tenint, i he de dir que hi ha hagut una novetat important, per part nostra, en aquesta oportunitat, i ha estat que el Grup Socialista, que tradicionalment havia presentat esmena també a la totalitat a la Corpo-

ració, aquesta vegada, doncs, no ho ha fet. Jo crec que hi ha d'haver una certa coherència entre l'actitud que hi ha en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana i el que és després el reflex dels discursos i de les votacions en el si de la cambra. I això ho dic, concretament, pel cas d'Esquerra Republicana, que en aquesta oportunitat, d'altres vegades també, en el Consell d'Administració havien tingut una actitud, algunes vegades de vot favorable al pressupost; altres vegades, la majoria, d'abstenció, i després habitualment es reproduïa en el si de la cambra, doncs, aquella votació que s'havia produït en el Consell d'Administració, es reproduïa –habitualment era així– a l'hemicicle. No té més importància que aquesta, perquè, en el fons, el que estem debatent no és tant un posicionament d'abstenció, de favor o en contra, en aquest cas en contra, sinó del model de televisió d'aquelles coses que vostès no estan d'acord tal com estan plantejades en aquest moment des de la Corporació.

La Corporació neix –com tots vostès recordaran– amb una voluntat unànime de tots els grups de la cambra; neix, doncs, per unanimitat, i després el model que s'ha anat aplicant no ha estat sovint al gust especialment d'aquell sector de la cambra que li ha tocat al llarg d'aquests anys d'estar en minoria. Algunes de les qüestions que s'han plantejat aquí, a mi m'agradaria poder-les contrastar i replicar-les al senyor Bargalló, i després ho faré al senyor Guillot, perquè em sembla que no seria bo que quedés, com a ombra d'aquest debat, que quedés la sensació que, tant a la Corporació, en el seu conjunt, com d'una forma explícita, després a Catalunya Ràdio, les Emissores de la Generalitat o Televisió de Catalunya hi ha unes discrepàncies tan importants que facin, que arribin al punt que uns determinats grups de l'oposició mantinguin el seu vot en contra, que sí que és absolutament legítim, políticament explicable, però em sembla que les diferències no estan, doncs, tan distanciades com perquè hagin de prendre actituds tan contradictòries com arribar a votar en contra.

Deia el senyor Bargalló: «Home, vostès han fet un pressupost en el qual han previst uns ingressos, que això farà que, després, la subvenció pugui ser inferior, però d'això ja veurem el que passarà.» No és fruit de la casualitat, senyor Bargalló: és fruit, bàsicament, de dues coses, dues raons. Una, que la liquidació per vendes de l'any passat, de l'any 95, va ser bastant superior, bastant superior, al liquidat al final d'any que el que havia estat pressupostat per ingressos de publicitat, del que havia estat pressupostat a l'inici de l'any. I l'altre argument és que aquest any, l'any 96, estem debatent el pressupost el mes de juliol, acabat el mes de juliol, que ja sabem perfectament quina ha estat la recaptació, la facturació i els compromisos que hi ha pendants fins a final d'any, i això ens pot donar la tranquil·litat de dir que aquest any, per part de la subvenció de la Generalitat, hi haurà un decrement de 1.000 milions de pessetes i, en canvi, hi ha hagut un increment de la publicitat.

I és clar, poder discutir el pressupost de la Corporació sense tenir cap altre punt de referència, sense poder comparar-ho –i ho faré– amb altres televisions públiques, com pot ser la televisió de Galícia, com pot ser la

televisió andalusa, com pot ser el Canal 9, es fa molt difícil. I vostè m'ha tret, m'ha recordat, de la meua intervenció de l'any passat, alguns comentaris que vostè deia: «Home, són interessants, però no venien al cas», que era el cost que ens costa a cada català, aquest any, la subvenció de la Corporació, per exemple, en relació amb el que els costa a les altres comunitats autònomes. O què és el que costaria si tots plegats decidíssim un dia que hem de fer una televisió pública que no costi, o, és a dir, els dos models possibles, que sigui absolutament el mercat obert i, per tant, no costi un duro a l'Administració o bé al revés: fem una televisió pública, tan pública, que no permeti inserir-hi, doncs, ni anuncis, ni propaganda, cap tipus d'actuació i, per tant, doncs, que sigui tot a càrrec de l'erari públic. Són dos models, des del punt de vista econòmic, que en podríem parlar.

Segurament que ni un ni l'altre, posats als extrems, són convenients. Nosaltres pensem que el que s'ha fet fins ara és el que es podia anar fent i es podia anar fent força bé. Què és el que ha passat fins ara? Home, el que ha passat fins ara, el que està passant i el que passarà al llarg de l'any 96, és que Televisió de Catalunya és la televisió pública més econòmica de l'Estat espanyol. Les aportacions que fa el Govern de la Generalitat cap a la Corporació, en aquest moment, encara, ja fa anys, continua essent la més econòmica. Són 23.000 milions de pessetes, que, com saben vostès, no és l'aportació del Govern, els 23.000 milions, sinó que és el pressupost; per tant, hi ha una aportació molt important per part del Govern, a l'entorn del 27, 28, 30% i tota la resta és facturació directa de la mateixa empresa. Per tant, des del punt de vista economicista, podem discutir si això és prou, és suficient, en falta... Però em sembla que si això ho comparem..., em sembla, no!, dic que si això ho comparem amb les altres televisions públiques, per molt, per molt, hi ha molta distància, per exemple d'Euskal Telebista o bastant distància del que pot ser la Televisió Galega, estem en una situació econòmica important.

Nosaltres tenim unes característiques, tenim una voluntat, nosaltres –i quan dic «nosaltres», en aquest cas, em refereixo a tota la cambra i totes les forces polítiques–, que a aquest mitjà tan i tan important com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i especialment al que són els seus mitjans, tant la televisió com la ràdio, els hem de dedicar una atenció molt especial, perquè la mateixa idiosincràsia del poble català fa que, quan el comparem amb altres televisions públiques, nosaltres tenim unes necessitats que no té, per exemple, Televisió d'Andalusia. Em sembla que això queda molt clar. És a dir, nosaltres tenim una necessitat de permanència del català, sobretot quan tenim un mapa que ens ha de fer reflexionar moltíssim. Vostès han de saber que les hores que es donen de català per la televisió pública, entre Televisió de Catalunya i Televisió Espanyola canal 2, i el poc que es fa a TV1, la relació de l'impacte d'hores català - castellà que està rebent qualsevol ciutadà de Catalunya és de l'ordre del 77% en castellà i el 23% en català; si, a més, ara hi afegim tot el que ens vindrà de la televisió per cable... Que vam tenir l'encert, a partir d'una esmena d'Esquerra Republicana, vam tenir l'encert de garantir uns mínims del 50% en

català; tot i així, l'impacte de castellà que es rebrà a qualsevol televisió de qualsevol de les nostres llars serà de l'ordre, com els dic, en aquest moment, de l'ordre del 77 al 23. Nosaltres hem de fer un esforç extraordinari. Com es pot fer, aquest esforç? Fer un model de televisió mixta, des d'aquest punt de vista, que pot implicar el que seria l'aportació pública i l'aportació privada a través de les rendes, ha d'aportar un cert equilibri que ens permeti tenir un nivell de qualitat que faci que la gent que és susceptible de rebre aquesta imatge, de rebre aquest so, de rebre, en definitiva, aquest missatge en català, ho faci.

I deia el senyor Guillot..., feia un comentari d'ahir, que jo estic d'acord amb vostè, en part. Vostè deia, fent un to crític de la programació: «Ahir, quan em vaig poder desconnectar del que va ser el debat pressupostari, em vaig posar davant de la televisió i vaig veure dos programes..., davant de TV3, dos programes que no em van agradar gens. I, llavors, el que vaig fer va ser passar a TV2.» Miri, jo li dono la raó, a vostè. Jo també vaig fer-ho, i no em van agradar; eren dos programes que a mi no m'agradaven. Jo, el que vaig fer, en lloc de posar TV2, vaig posar el Canal 33: em va sortir un reportatge... (*Remor de veus.*) No, ho lligo pel tema de les hores de català, ho lligo pel tema de les hores de català, no per altra cosa, no perquè em senti més d'una forma especial per haver connectat una o l'altra... Vaig veure el Canal 33 i hi havia un reportatge sobre la dona, importantíssim, molt interessant, en català, i em va permetre, a mi, personalment, mantenir la quantitat d'hores de català diferent del que va fer una altra audiència. (*Remor de veus.*) Senyor Guillot, vostè em relaciona també... (*Remor de veus.*) Era en castellà, òbviament, la gent que hi parlava, però que era una producció catalana, i els comentaris eren en català, i els subtítols eren en català, em sembla que està fora de tot dubte.

Bé, amb relació a la seva preocupació, que ja va mostrar en el debat en comissió, pel que fa referència a la no-comprensió..., a la lectura dels pressupostos, vostè em deia: «Segurament que en Codina ja em dirà de quina manera...» Home, vostè, senyor Guillot, que ha estat membre del Consell d'Administració de la Corporació i que, per tant, coneix, ha de conèixer els pressupostos, ha de saber –i sap, segur– que hi ha una qüestió que es diu el Pla general de comptabilitat que obliga a fer les coses d'una manera determinada, i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, com a empresa que està incorporada..., que té l'obligació d'incorporar-se al Pla general de comptabilitat, ho ha de fer d'aquesta manera. I li asseguro que quan t'ho mires, i intentes conèixer quins són els conceptes, ho pot fer perfectament, i per altra banda els diputats tenim altres mecanismes, com són les preguntes parlamentàries, en qualsevol moment, per poder-ho aclarir. Jo crec, de veritat, senyor Guillot, li ho dic molt sincerament, que no és una pega, de la forma com estan plantejats, escrits, els pressupostos. Primer perquè és obligació, pel Pla general comptable, de fer-ho, i després perquè li asseguro que quan s'ho miri un parell..., no durant un parell d'anys, sinó al llarg d'un parell d'anys, que hagi d'estudiar el pressupost, no hi trobarà grans dificultats.

1248

Senyores i senyors diputats, aquest tema de la Corporació, la televisió en si mateixa, Catalunya Ràdio, són temes que ens preocupen a tots. Ha sortit també la qüestió de les audiències, i amb això acabaré, perquè no vull estendre-m'hi més. El tema de les audiències –el senyor Bargalló també ho deia– ens ha preocupat relativament, ens ha preocupat a tots. A mi mateix, com a diputat, a les vint-i-quatre hores vaig presentar una pregunta al director de la Corporació perquè ens expliqués què és el que passava, perquè em vaig quedar també afectat. Semblava impossible..., i és impossible, que en dos mesos es passi de ser el *number one* al cinc o al sis, amb una pèrdua d'oients de l'ordre de quatre-cents mil. Això no pot ser. Vaig intentar saber què és el que passava i, si m'ho permeten, molt breument, els ho explicaré. Les audiències es mesuren pel que fa referència a ràdio en tot el país, però d'una forma sectorialitzada pel que fa al territori. És a dir, durant l'any, el primer trimestre, o el primer quadrimestre, es fa en un sector del territori, el segon trimestre en un altre, i el tercer trimestre en un altre sector del territori. Per conèixer quina ha estat l'audiència total hem d'esperar, sempre s'ha d'esperar, que faci el cercle de tot l'any, i al cap de tot l'any sabrem si és veritat o si no és veritat el que ha sortit en aquests moments com a informació. Ni és veritat quan sortien unes audiències absolutament positives per a Catalunya Ràdio –aquell moment no era veritat–, ni tampoc són veritat en aquest moment. Sí que ho són en el temps, sí que ho són en el temps... (*Remor de veus.*) No, no hi facin brometes, perquè això podria induir a confusió, i no m'interessa. Això no són audiències que ha fet la mateixa Corporació, sinó les audiències que es fan per a tots els mitjans. El sistema que es fa és aquest, és fer-ho per a unes èpoques i uns territoris determinats. Sabrem segur, i hem anat sabent segur, al llarg de tot l'any, quina haurà estat l'audiència, no en aquest moment. Per tant, ni en aquell moment ens havíem d'agafar a eufòries que no tocaven, ni ara tampoc ens hem de preocupar excessivament.

Penso que estem en el bon camí, segur que corregible –segur que corregible–, i sempre que vulgui, especialment, senyor Guillot, sap que, d'aquests temes –i d'altres, però d'aquest d'una forma especial–, en podem parlar i trobar punts d'acord, que sap que els hem trobat.

Senyor president, senyories, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Codina. Procedirem ara a les votacions. Ens correspon en primer lloc...

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president...

El president

Em permeten un moment? Ja els ho demanaré. (*Pausa.*) Primer votarem la part pendent de les votacions de l'artículat, que havíem començat el debat ahir al vespre i l'hem acabat aquest matí; votacions que són, fonamentalment, addicions de noves disposicions addicionals. En primer lloc, demano al secretari primer que

llegeixi les transaccionals ofertes i pactades a l'esmena número 277 i a les esmenes números 278 i 316.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president.

Transaccional sobre l'esmena número 277: «El Govern ha d'elaborar un informe sobre la situació actual de l'Administració de justícia a Catalunya, a fi d'avaluar les necessitats de personal i de material que permetin garantir un funcionament eficaç d'aquesta Administració, el qual informe ha d'ésser lliurat al Parlament en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.»

L'esmena transaccional sobre l'esmena 278 i l'esmena 316 diria el següent: «Disposició addicional. Dins les previsions pressupostàries, i mitjançant les modificacions oportunes de crèdit, el Govern seguirà dotant econòmicament un pla que faci possible avançar en l'elaboració progressiva dels plans territorials parcials de les diferents àrees funcionals territorials establertes en la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Procedim, en primer lloc, doncs, a votar les esmenes transaccionals que ens acaben de ser llegides pel primer secretari de la Mesa.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin conformes amb el contingut d'aquestes esmenes transaccionals, que es posin dempeus.

Les esmenes transaccionals números 277 i 278-316 han quedat aprovades per unanimitat dels diputats i les diputades presents a l'hemicicle.

Votaríem ara, llevat que algú em demani votació separada, els nous articles i disposicions addicionals, esmenes proposades pel Grup Socialista, el Grup d'Esquerra i el Grup d'Iniciativa - Els Verds que no havien estat fins ara votades. Estan conformes a fer una votació conjunta?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, separades per grups polítics, separades per cada grup parlamentari.

El president

Molt bé. Doncs iniciarem els nous articles i noves disposicions addicionals presentades pel Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes proposades pel Grup Socialista han estat refusades per 52 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.

Les esmenes a disposicions addicionals presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana han estat refusades per 32 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.

Les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa han estat refusades per 59 vots en contra, 52 a favor i 9 abstencions.

Haig de rectificar el resultat de la segona de les votacions que hem fet sobre les esmenes: he dit «32» i és «52», perquè els resultats són iguals per a les tres votacions.

Hem de votar les disposicions finals, d'1 a 3.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb les disposicions finals, de la 1 a la 3, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les disposicions finals, de la 1 a la 3, han sigut aprovades per 68 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Queden pendents per al final de la votació –no d'avui, sinó quan acabem el debat de tot l'articulat i de tots els departaments– el preàmbul, el títol de la Llei, l'article primer i la disposició final quarta.

Anem ara a fer les votacions sobre el Departament de Presidència, en el qual hi ha una petició de paraula, suposo que per retirar alguna esmena.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president, per retirar l'esmena 355, referida al Patronat de la Muntanya de Montserrat; la 361, a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya; la 366, de l'Agència de Patrocini i Mecenatge, i la 373, de Principal d'Edicions, SA.

El president

Pot tornar-ho a repetir?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí. La 355...

El president

No, per números no. El títol del...

El Sr. Riera i Gassiot

Patronat de la Muntanya de Montserrat, Escola d'Administració Pública de Catalunya, ja havíem retirat anteriorment el Centre Informàtic de la Generalitat, Agència de Patrocini i Mecenatge i Principal d'Edicions.

El president

D'acord. Procediríem ara a votar...

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president...

El president

Sí.

El Sr. Carod-Rovira

Amb el seu permís, després de la intervenció del senyor Codina, que ha estat francament molt aclaridora, ens veiem forçats a retirar la nostra esmena a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, la nostra esmena al Centre Informàtic de la Generalitat i també a Principal d'Edicions, SA.

El president

Em permet? Principal d'Edicions, SA, d'Esquerra, retirada. I m'ha dit, quina més? Quina més ha dit? (*Pausa. Remor de veus.*) Senyor Carod, em pot repetir les tres esmenes retirades?

El Sr. Carod-Rovira

Serà un plaer. Senyor president, li deia l'esmena relativa a l'Escola d'Administració Pública...

El president

Sí.

El Sr. Carod-Rovira

Que és la 362...

El president

No em cal.

El Sr. Carod-Rovira

La 364, que és al Centre Informàtic de la Generalitat, i la Principal d'Edicions, que és la 374. (*Remor de veus.*)

El president

Han simplificat molt les votacions.

Votaríem, en primer lloc, les esmenes a la totalitat al Departament, l'Institut Català del Mediterrani, l'ens públic Corporació de Ràdio i Televisió, Televisió de Catalunya, SA, i Catalunya Ràdio, que han estat presentades per Iniciativa - Els Verds i per Esquerra Republicana.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat refusades per 68 vots en contra, 23 a favor i 29 abstencions.

I queda per votar l'esmena a l'Institut Català de la Dona, que han presentat els grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i els Socialistes.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions? (*Pausa.*) No n'hi ha? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat refusades per 68 vots en contra, 52 a favor i cap abstenció.

Continuem ara el debat sobre el Departament de Governació. La primera és l'esmena 375, d'Iniciativa - Els Verds. Per presentar l'esmena, té la paraula, suposo, pel moviment que està fent, el senyor Ignasi Riera... (*remor de veus*), Roc Fuentes. Senyor Roc Fuentes, té la paraula. Em dirà si acumula alguna intervenció més o no.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, senyor president.

El president

Esperi un moment, que els diputats desallotgin l'hemicicle. Si poden accelerar la sortida, millor. (*Remor de veus.*)

El president

Acumula alguna esmena?

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularia l'esmena 375 amb la 378, la 380 i la 382, que són les esmenes relatives a l'Escola de Policia, a l'Institut Català de Seguretat Viària i a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

El president

Endavant.

El Sr. Fuentes i Navarro

Bé, com ja s'ha dit reiteradament en aquest debat de pressupostos, és evident que aquest és un debat de xifres, de quanties, de quantitats que es destinen als diferents departaments, a les diferents partides i a les diferents prioritats, però és també, jo diria que especialment, i sobretot, un debat en relació amb la utilització d'aquests mitjans, a les prioritats que s'estableixen i, en definitiva, al model que cadascú té en relació amb la política general del Govern i a la política concreta, determinada de cada un dels departaments.

En relació amb el Departament de Governació, jo crec que tots podríem coincidir que té un seguit de funcions bàsiques. Amb el que potser ja no coincidirem tant és a l'hora de veure la intensitat, el caràcter que han de tenir aquestes funcions i, per tant, com s'ha de desenvolupar aquest instrument que són els pressupostos per aplicar determinades polítiques.

Nosaltres pensem que la primera funció, la primera prioritat del Departament de Governació, evidentment emmarcada en una política general del Govern de la Generalitat i de tots i cadascun dels departaments, és l'aplicació del principi de subsidiarietat, és a dir, situar l'Administració local en el lloc que li correspon com a administració més propera al ciutadà, com a administració que pot donar més directament els millors serveis al ciutadà i, per tant, com a administració que ha de gaudir d'aquelles competències, aquells mitjans, aquells recursos i aquella autonomia per poder portar tot això a la pràctica.

Aquesta és, per tant, la primera prioritat per nosaltres, aquest és, per tant, el model que nosaltres tenim d'Administració local. Malauradament –malauradament–, nosaltres pensem que els pressupostos de la Generalitat al Departament de Governació no únicament no van en la direcció de l'aplicació del principi de subsidiarietat, perquè se'm podria dir: «Home, no pretendràs que en els pressupostos d'un any de restricció es pugui aplicar això», aquest model que nosaltres estem plantejant, és a dir, el model de donar aquesta gran importància a l'Administració local, que s'ha de traduir en els recursos suficients per poder portar a terme adequadament aquesta funció.

Però és que jo crec que l'important, l'important és el sentit, la direcció, l'avenç, el camí, i aleshores, malauradament, el camí que s'està seguint és radicalment el contrari; no solament no ens estem acostant a aquest model, sinó que ens anem separant, i ens anem separant d'aquest model perquè la presència i la participació dels ajuntaments en les despeses generals, però molt en concret en les despeses de la Generalitat, molt en concret el lloc que ocupen en els Pressupostos de la Generalitat aquest any, comparant-los només amb l'any passat, pateixen un retrocés extraordinari, un retrocés molt més important que altres aspectes del pressupost.

És clar, aleshores, nosaltres hem d'arribar forçosament i necessàriament a la conclusió que els ajuntaments i el seu paper no són una prioritat per al Govern de Catalunya. Aquest model de desenvolupament d'aplicació del principi de subsidiarietat que reclama la Unió Europea no forma part en absolut de les prioritats del Govern de

la Generalitat, ans al contrari, i jo crec que no hi ha evidència més clara que les prioritats que s'estableixen a l'hora d'elaborar un pressupost, tant si és d'expansió com si és de restricció, perquè sempre hi ha qui surt afavorit de l'expansió, qui surt perjudicat directament de la restricció d'una manera especial.

I, home, si veiem el que s'han reduït els pressupostos i veiem que les aportacions als ajuntaments s'han reduït molt més, s'han reduït un 12%, si veiem el que s'han reduït les inversions, però veiem que les reduccions de les inversions dels ajuntaments, de les transferències de capital per inversions als ajuntaments s'han reduït un 40%, arribarem a una conclusió que, malauradament –malauradament–, m'ha clarificat encara molt més el senyor Codina amb unes paraules que deia suara, que diria el senyor Escudé, en la seva oposició a les esmenes a la totalitat al Departament de Presidència, contestant la intervenció del meu benivolgut company, el senyor Riera, que deia: «Home, nosaltres aquest any hem hagut de reduir on és més fàcil de reduir, és a dir, hem reduït, naturalment, en protocol...», i jo hi afegeixo: «I han reduït també en ajuntaments.» Això què vol dir? Doncs, que ocupen aquest lloc, ocupen aquesta situació de prioritat. No, no, ja sé que vostè no ha dit: «Hem reduït ajuntaments», ja he dit que això ho afegeixo jo, però ho afegeixo jo perquè les xifres són les xifres, els números són els números, i el que s'adjudica, el que s'estableix per als ajuntaments, la reducció que hi ha hagut en pessetes, els 4.000 milions globals d'aquest any en relació amb l'any passat, tot i que l'any passat, com és obvi, estàvem molt lluny, molt lluny d'aquest paper que han de jugar els ajuntaments, home, ens fa veure que aquesta, malauradament, per al Govern és una d'aquestes partides que diu: «Escolta, per aquí hem de retallar. Retallarem això, retallarem protocol, retallarem aquí, retallarem allà, retallarem els ajuntaments més que altres partides del pressupost.» Per tant, no és una prioritat del Govern, no és una prioritat essencial del Govern avançar en aquesta direcció que hem dit, en aquest canvi qualitatiu quant a l'Administració de Catalunya. I, escolti'm, no em diguin, no em vulguin justificar això amb la necessitat d'estrènyer-nos el cinturó amb la necessitat de reduir la despesa, perquè aquest any en què estem necessitats de reduir la despesa tots hem estat d'acord a reclamar més recursos del Govern central, a reclamar més recursos a l'Estat per a la Generalitat de Catalunya, perquè el nostre sistema de finançament és dolent; el sistema de finançament dels ajuntaments és molt més dolent, és molt més insuficient, és molt més inacceptable que el sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya. Per tant, home, quan una cosa és absolutament imprescindible, sigui aquest any o en sigui un altre, vostès ho reclamen, i amb justícia, al Govern central.

I ara s'està discutint el sistema de finançament de Catalunya en aquests moments, en aquests dies, concretament i, naturalment, s'ha de millorar, i s'ha d'avançar molt en aquesta millora; molt més, encara –hi insisteixo–, en la dels ajuntaments. S'ha d'anar a un nou sistema de finançament dels ajuntaments, però mentre vostès no es posin al capdavant d'establir aquest nou sistema de finançament dels ajuntaments, que doni suficiència, que doni corresponsabilitat, que doni també

més responsabilitat i exigeixi més responsabilitat a la gestió dels ajuntaments, ara com ara és imprescindible augmentar les dotacions condicionades als ajuntaments, les dotacions incondicionades als ajuntaments i establir mecanismes perquè els ajuntaments puguin continuar amb aquest esforç de reduir el seu deute, perquè els ajuntaments l'han iniciat aquest esforç, l'han iniciat i han aconseguit millorar sensiblement aquesta situació. És evident que hi ha ajuntaments que estan en situacions de greus dificultats, entre molts altres, per exemple, l'Ajuntament de Tarragona, molts altres, però en qualsevol cas els ajuntaments en el seu conjunt han fet un important esforç.

La Generalitat de Catalunya, amb els condicionants, amb les exigències –com dèiem nosaltres en una esmena– que reglamentàriament s'estableixin, ha de fer un esforç per participar, per col·laborar en un pla de sanejament de les finances municipals de reducció del deute dels ajuntaments, com han fet –ja ho deia i em veig en la necessitat de repetir-ho–, com ha fet la Diputació de Barcelona modestament, dins de les seves possibilitats, establint aquests mecanismes; com ho han fet a Canàries, amb resultats que s'han valorat molt positivament per estudis recents –que estan en mans de tots–, com és el del Banc de Crèdit Local.

Home, la necessitat de transformar radicalment la política de la Generalitat en relació amb els ajuntaments no solament la defensem nosaltres i els altres grups de l'oposició realment existent, sinó que ho defensen també des de la Sindicatura de Comptes fins i tot els organismes, com la Comissió de Govern Local de Catalunya, que realment entren a debatre aquestes qüestions. Per tant, home, jo, en aquest cas, he de dir el contrari del que deia el meu company i portaveu en relació amb un altre pressupost que plantejava elements foscos, que aquest, malauradament, és molt clar. Aquest, malauradament, en aquests aspectes, és claríssim. Les seves prioritats són paleses, són evidents, estan aquí clarament marcades i clarament fixades, en negatiu, naturalment, però estan clarament fixades.

Bé, nosaltres, en aquest àmbit, al Departament de Governació pensem que hi ha un altre aspecte, que hi ha, naturalment, un altre camp extraordinàriament important, i és el que fa referència a la seguretat, és el que fa referència a la seguretat ciutadana, és el que fa referència al model policial de Catalunya, és a dir, com nosaltres ens dotem d'aquells instruments moderns, d'acord amb les nostres necessitats, per atendre la seguretat a casa nostra. I aquest model va estar definit pel Parlament de Catalunya, amb l'acord de totes les forces polítiques, és un model que posa l'accent en la policia pròpia de Catalunya, Mossos d'Esquadra, policies locals, les policies estatals només en aquest model tenen un caràcter important, sens dubte, però per a determinades funcions molt específiques com poden ser terrorisme, narcotràfic, fronteres, etcètera, aquest és el model. La preeminència del president de la Generalitat, que ha de ser, no és, però ha de ser el cap del conjunt de les forces de seguretat a Catalunya, el paper dels alcaldes també en el seu municipi, l'adequada formació de tots els cossos i forces policials de Catalunya, una policia de caràcter civil, una policia arrelada a casa

nostra arreu del territori, però també preparada per ser una policia judicial, per ser una policia d'acord amb les noves necessitats, i ens trobem que avui encara —que s'ha aconseguit l'acord de desplegament dels mossos d'esquadra al llarg dels anys—, avui encara no s'ha definit el model policial a Catalunya, aquestes cinc possibilitats que va apuntar el conseller en relació amb les policies locals, en relació, en definitiva, amb el model policial de Catalunya, avui encara, a hores d'ara, encara no s'ha definit. I tampoc no som nosaltres els únics que ho diem: es queixen des de les entitats municipalistes, els mateixos ajuntaments, els mateixos representants de cossos i forces de seguretat que encara no s'ha definit clarament, i és absolutament imprescindible definir aquest model.

Perquè em deia el senyor Escudé, em deia el senyor Escudé en una resposta a una de les nostres esmenes, que, és clar, home, el Govern i els grups que li donen suport, el Grup de Convergència i Unió i suposo que també podríem fer referència al Grup Popular, que són complidors dels seus compromisos i dels seus pactes, això és fruit d'un pacte, és fruit d'un acord que després desenvolupa la Junta de Seguretat i que, per tant, home, doncs, s'havia de fer en funció d'aquest pacte i d'aquest acord. Jo pregunto si el pacte comporta que a Catalunya el que hàgim de tenir, en el futur, sigui una doble ocupació policial del territori, si el desplegament de la policia no ha d'anar, de la policia catalana, dels Mossos d'Esquadra, no ha d'anar simultàniament acompanyat del replegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, per molts motius, per eficàcia, però també per economia. Quin sentit té que a la comarca d'Osona, per exemple, el desplegament dels Mossos hagi comportat un increment d'un 60% de la presència conjunta policial allà, com ha denunciat el Consell Comarcal d'Osona. Quin sentit té que es mantingui la Guàrdia Civil, que es mantingui la Policia Nacional en les xifres, en les quanties que allà es manté, sobretot tenint en compte, com s'ha dit, les especials característiques d'Osona, sobretot pels problemes que poden fer referència a les seves fronteres. Quin sentit té tot això? És que el pacte comporta la manca de coordinació i d'informació entre les policies? Ja sé que existeix el centre de Girona, però sé també les dificultats, sobretot, que existeixen a la nit per a aquesta coordinació, per a aquesta informació. Sé —i això ho sabem per nosaltres i els que estan als ajuntaments ho saben molt més directament— que cada vegada més es va menystenint el paper de la policia municipal —i no crec que això estigui en el pacte, i si hi està, realment, modifiquin el pacte—, com tampoc crec que s'hagi de pactar el fet que no hi hagi una coordinació entre les policies locals, que no hi hagi una informació als ajuntaments i als alcaldes sobre les actuacions policials, en definitiva, que aquest desplegament, que hauria de servir, que ha de servir per materialitzar en el futur el nostre model policial, realment es dugui a terme d'aquesta manera, que el que farà serà duplicar, en determinats territoris, en determinats llocs, les forces policials, tenint en compte també que en altres, contràriament..., i avui sí, senyor Escudé, no parlaré de Badia del Vallès, però sí que podem parlar de moltes altres comarques de Catalunya, que no tenen ni policia local; que no tenen, evidentment, mos-

sos d'esquadra. Em dirà: «No, home, no, és que a la Junta de Seguretat hi ha un pla de desenvolupament, hi ha un pla naturalment de desplegament dels mossos d'esquadra que això no ho contempla.» Doncs, perdoni, s'hauria de contemplar, perquè el que s'han de contemplar són les necessitats, les necessitats del conjunt del territori i de cadascuna de les parts del territori, en funció de les seves característiques, en funció de la seva realitat, en funció de la seva necessitat.

Home, si analitzem la memòria del Departament, ens trobem també amb altres qüestions francament curioses. Ja en vam estar parlant del que ha passat amb la normalització lingüística en el conjunt dels pressupostos; jo vaig fer una especialíssima referència al Departament de Justícia, vaig dir que em semblava que el que passava en el Departament de Justícia, en relació amb una moció que havia aprovat el Parlament, això en concret comportava un escarni per al Parlament —i ho repetixo—, perquè ho crec, perquè quan el mes de maig s'aprova una moció i al cap de dos mesos se'n presenta un pressupost que es retalla de 250 milions a 60 milions de pessetes, l'assignació per a normalització lingüística, realment, això em sembla inacceptable. Però és que en el Departament de Governació es diu en la memòria que, home, que una de les preocupacions és el foment del català en els sectors socials més afectats per les actuacions del Departament, naturalment, això, a part de les actuacions internes.

Bé, per a formació teníem 16 milions de pessetes l'any passat, aquest any tenim 2 milions de pessetes; 2 milions de pessetes per fer això. Home, aleshores, realment, o bé revisem el que estem escrivint o potser hauríem, directament ja, d'eliminar-ho. Perquè amb aquesta quantia parlar de fer aquestes grans funcions, que suposo que vol dir que tota aquella gent que està en contacte amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, amb els cossos i forces de seguretat propis, tota aquesta gent, doncs, bé, s'ha d'impulsar l'ús i el coneixement del català, realment, ens sembla que és absolutament inacceptable.

Hi ha un altre aspecte; naturalment, n'hi ha molts més, però hi ha un altre aspecte al qual també em voldria referir, encara que fos breument, que és el que fa referència a la prevenció i extinció d'incendis. Abans, de tota manera, deixi'm que parli d'esmenes que nosaltres hem presentat, a l'Escola de Policia de Catalunya. Vostès saben que l'Escola de Policia de Catalunya, per nosaltres i crec que per tots plegats, ha de ser, pot ser un instrument essencial en aquest desenvolupament que hem assenyalat, en aquest nou model policial per a la formació de la policia a casa nostra. Vostès saben que a l'Escola de Policia hi van haver problemes importants que foren assenyalats, que foren detectats per la Sindicatura de Comptes i pensem que el Departament s'ha plantejat modificar substancialment aquesta actuació, aquest funcionament de l'Escola, fins i tot amb canvi important en la direcció i, alhora, també a l'Escola de Policia de Catalunya hi ha increments, que nosaltres considerem importants i que realment estan una mica en contradicció amb altres apartats d'aquest Departament i amb altres entitats i, en conseqüència, nosaltres retirarem aquesta esmena que hem presentat

a aquest organisme. Però hem de dir, també, que una de les coses que ens ha sorprès d'una manera especial –i sobretot en el moment en què coincidim tots plegats amb la necessitat que, entre altres competències, tinguem les de trànsit–, nosaltres pensem que les competències de trànsit ens corresponen; ens corresponen perquè coneixem perfectament el problema de la traducció en relació amb les competències de trànsit per a Catalunya però, en qualsevol cas, en qualsevol cas no hi ha dubte que per la via 150.2 de la Constitució aquestes competències poden ser cedides a Catalunya i, per tant, el Govern té, ha tingut i tindrà sempre el nostre suport per reclamar aquestes competències, com per reclamar el màxim sostre competencial per a Catalunya. Però, és clar, en el moment en què estem reclamant nosaltres això fem un pressupost per a l'Institut Català de Seguretat Viària que comporta una reducció a menys de la meitat, tampoc ens sembla, en absolut, que sigui el camí, perquè, aleshores, ens trobarem –com ens trobem ja, malauradament en molts altres aspectes– que les competències, els recursos propis de Catalunya, els traspassos que rebem no ens serveixen per a allò que ha de ser el fonamental, que és, en definitiva, per millorar la vida, la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, els seus serveis. No n'hi ha prou que la policia o que la policia en general o la policia de trànsit portin les quatre barres; han de portar les quatre barres, però, alhora, alhora, han de servir perquè tinguem, tots plegats, uns serveis molt millors.

Jo he de dir, per acabar, que en relació amb la prevenció i extinció d'incendis, bé, ja vaig dir ahir que hi havia qüestions que ens semblaven profundament contradictòries, com és la reducció en inversions, com és, per exemple, que el material, en bona part, hi ha material que ja és molt antic i, en canvi, no s'ha previst l'ampliació de crèdits per a aquests materials i com que no voldria, per descomptat, estendre'm i passar-me del temps, simplement, per demanar, com és obvi, la devolució d'aquest Departament perquè no compleix, en absolut, el que nosaltres entenem que hauria de fer el Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar l'esmena 376, d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera. Em dirà si acumula...

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, moltes gràcies, senyor president. Acumularia en la meua intervenció l'esmena al Departament de Governació i l'esmena que ha presentat el meu Grup a l'Institut Català de Seguretat Viària. Pel que fa a l'esmena a l'Escola de Policia i l'esmena a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, ho faran altres diputats del nostre Grup.

El president

Dues esmenes, eh?

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, dues esmenes.

El president

Molt bé, endavant.

El Sr. Morera i Tanyà

Començaria per la de l'Institut Català de Seguretat Viària, enllaçant una mica amb l'última intervenció. Esquerra Republicana és, certament, la primera vegada que presenta, almenys en anys, que presenta esmena a aquest Institut, perquè creiem que fins ara la tasca la feien a l'Institut amb moltes limitacions, més que probablement pressupostàries eren limitacions de tipus legal, de tipus competencial, però que enteníem que feia una feina, dintre del que es podria dir, mínimament correcta.

En tot cas, pel que fa a aquest any, ens ha semblat que el pressupost que se'n planteja en aquest Institut era, al nostre entendre, absolutament inacceptable pel que fa a la tasca que li correspon a l'Institut Català de Seguretat Viària. Les rebaixes que té, la retallada que té aquest Institut, al nostre entendre, posa fins i tot en qüestió l'existència d'aquest Institut. I la posa en qüestió, precisament, en un any especialment important o malauradament interessant en aquest àmbit. Quan un llegeix el Pla català de seguretat viària de l'any 96, la primera ratlla d'aquest Pla el que explica i el que comenta és que l'any 95, malauradament, els accidents, o l'accidentalitat i, en concret, la mortalitat han augmentat força, en un 15% a Catalunya. Llavors encara s'entén menys, molt menys, que la política de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, en l'àmbit del trànsit, en l'àmbit de la seguretat en la mobilitat pel que fa als cotxes i altres vehicles, en aquest sentit, és absolutament increïble que es retalli, com he dit, d'una forma tan brutal el pressupost d'aquest Institut.

En concret hi ha tres partides que al nostre entendre són les que donen més significació a aquesta institució, que són les partides que fan referència a campanyes i edicions de divulgació i prevenció. Aquestes partides han passat de 40 milions l'any 94; de 75 milions, l'any 95, i de 5 milions, de 5 milions, l'any 96. O la partida 460.01, que ha passat de 13 milions, 13,4 l'any passat, a 0 pessetes aquest any, que és la partida destinada als ajuntaments.

Nosaltres entenem, per tant, que encara som a temps que es produeixi una rectificació pel que fa al pressupost de l'Institut Català de Seguretat Viària, perquè entenem que és d'aquelles entitats de la Generalitat que, si finalment queden amb l'assignació pressupostària que es preveu, la veritat és que no entenem realment quina funció podrà fer. Amb 5 milions de pessetes, ja li dic, senyor conseller –que d'entrada ja li agraeixo la seva presència avui aquí–, ja avanço que l'únic que podrà fer serà publicar purament i simplement el Pla català de seguretat viària, en aquest cas, o ampliar-lo de cara a preparar el de l'any que ve, perquè no podrà fer res més.

Pel que fa al Departament de Governació, pròpiament, Esquerra Republicana torna a plantejar la necessitat d'una esmena, d'una esmena a la totalitat, jo diria que en gran mesura bàsicament dedicada a la Direcció General d'Administració Local. Que aquest any, al nostre entendre, encara té més sentit, per tant, que presentem aquest tipus d'esmena. Si mirem el Departament de Governació en conjunt, i valorant el fet que les retallades pressupostàries han afectat pròpiament tot els departaments de la Generalitat, hom hauria d'entendre, o d'interpretar, que precisament la Conselleria de Governació..., home, no s'hauria de criticar precisament per aquesta banda, perquè és dels pocs departaments que augmenta l'assignació pressupostària. El que passa és que, senyores i senyors diputats, un cop s'ha llegit detingudament el que és el projecte de pressupost d'aquest Departament, la veritat és que de seguida es detecta el perquè d'aquest augment: quan es treuen els diners que es destinen a la nova fornada de mossos d'esquadra, a la dels bombers, i quan es quantifica per primera vegada pressupostàriament, certament, el Fons de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments, la veritat és que un entén que hi hagi aquest augment. Perquè, si no arriba a ser per això, el resultat final del Departament hauria estat que hauria estat dels departaments amb unes retallades més importants. Aquesta és la conclusió a què s'arriba.

Concretament, pel que fa referència a la Direcció General d'Administració Local, com he dit, jo diria que el punt clau és la pressupostació, per primera vegada —el que passa és que aquí hi han matisos, que faré després—, per primera vegada, del Fons de cooperació local de Catalunya. Esquerra Republicana ja es va manifestar, a la meitat de l'exercici de l'any passat, en favor de la creació; el que passa és que ja va presentar els seus interrogants a la forma com es feia. Nosaltres entenem que la principal significació de la creació d'aquest fons s'ha de buscar en el trasllat, o en el traspàs, de partides de destinació finalista, de subvencions finalistes, a unes transferències, a uns fluxos de diners de lliure disposició per part dels ajuntaments. Aquí, per tant, entenem que hi ha un salt qualitatiu important. El que passa és que, si hom observa detingudament, com ja he dit abans, quin ha estat el resultat d'això, la veritat és que no n'hem d'estar contents. No n'hem d'estar contents perquè el fet que es quantifiqui aquesta quantitat de diners, aquesta assignació pel que fa al Fons, ha comportat, malauradament, que la resta de partides que quedaven, les que ja no s'havien utilitzat precisament per fournir el Fons, sinó la resta de partides que quedaven de tots els departaments del Govern de la Generalitat que eren transferències als ajuntaments, la veritat és que pràcticament totes han quedat reduïdes, per no dir que la majoria han desaparegut.

Per exemple, senyores i senyors diputats del Grup de la majoria, jo no sé quina política de protecció civil es podrà fer a partir d'ara —ja enllaço directament amb la Gerència. La Gerència de Protecció Civil ha tingut una retallada importantíssima, però si resulta que, a més a més, a un dels grans protagonistes en protecció civil, que en tot el món occidental és així, que ha de ser l'Administració local, vostès retiren les partides que els ajuntaments tenien fins ara en protecció civil... Una de

les coses que paradoxalment passa més a la política catalana, i en concret d'aquest Parlament, és que legislem, legislem molt, en molts aspectes —interessa des d'aquest punt de vista, doncs, planificar, concretar molts dels aspectes legals—, però resulta que després no hi ha diners per portar a terme segons quin tipus de política. Senyor conseller, no entenc que d'una banda fem la Llei de protecció civil de Catalunya, que nosaltres, malgrat algunes objeccions que ja presentarem al seu dia, entenem que és un avenç, però el que no entenem és que pràcticament es deixin o desapareguin pràcticament totes les partides pressupostàries destinades a protecció civil. És una incongruència. Així de clar.

Per últim, em referiré a una institució típicament catalana, que són els consells comarcals —i amb això acabo, senyor president. Els consells comarcals es van crear, em sembla, si no ho recordo malament, fa vuit anys, precisament a iniciativa del Grup de Convergència i Unió, i jo diria que han passat vuit anys amb una vida bastant difícil, però, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, els he de dir que, amb el Projecte de pressupostos que se'ns planteja avui, que se'ns planteja aquesta setmana, els consells comarcals, quan sàpiguen realment què els toca, la veritat és que no sé..., no sé què podran fer a partir d'ara. La partida principal, que és la del Fons de cooperació local de Catalunya per als consells comarcals, ni tan sols augmenta el que és l'IPC; la resta de partides, transferències que fins ara tenien específiques en moltes matèries, pràcticament desapareixen totes. Senyores i senyors de Convergència i Unió, permetin-me que els digui, que els demani directament, què volen fer vostès dels consells comarcals, què en volen fer?

Per la meua banda, res més. Dir que a Esquerra Republicana li hauria agradat, en molts aspectes, un altre tipus de pressupost, i que entenc que és absolutament injust que els ajuntaments i els consells comarcals de Catalunya paguin directament les retallades pressupostàries que se'ns plantegen avui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per presentar i defensar l'esmena 377, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Mir. N'acumularà?

El Sr. Mir i Bagó

No, senyor president.

El president

Molt bé.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat al Departament de Governació, motivada, jo diria, gairebé exclusivament, o fins i tot podríem dir exclusivament, en un únic tema, que és la política seguida per aquest Departament en relació amb l'Administració local. Podrien dir que això potser no justifica

una esmena a la totalitat a un departament; nosaltres creiem que sí, perquè en el Departament de Governació aquesta és, probablement, almenys al nostre entendre, la seva competència o una de les seves competències més significatives, i la política en relació amb l'Administració local té uns efectes transversals que afecten, doncs, la major part dels serveis. I és per aquest motiu que creiem que aquest sol tema justifica aquesta esmena a la totalitat, i per tant em centraré a justificar-la des d'aquesta perspectiva, perquè, pel que fa als altres aspectes, o als altres serveis d'aquest Departament, tot i que no els compartim, per descomptat, plenament, per nosaltres no mereixen..., no justificarien una esmena a la totalitat.

La nostra discrepància, el nostre desacord en relació amb la política del Departament de Governació amb l'Administració local, se centra, en el moment de debatre els pressupostos, en dos aspectes bàsics: per una banda, en el compromís, o en la manca de compromís, com veurem tot seguit, de la Generalitat per al finançament de les administracions locals –per tant, són uns motius relacionats amb els recursos que es transfereixen o no es transfereixen a favor dels ajuntaments–, i l'altre motiu de discrepància és com es gestionen aquests recursos.

Pel que fa al primer tema, d'una lectura superficial, d'una comparació de números, de xifres, del Pressupost de 1995 i el projecte de Pressupost que ara estem debatent, dóna com a resultat, pel que fa a les transferències del Departament de Governació a les administracions locals, dóna per resultat que aquestes transferències creixen, creixen en uns 1.500 milions de pessetes aproximadament, cosa que podria fer pensar que hi ha un increment d'aproximadament un 7%. I així se'ns va venir a dir en algun determinat moment, en el debat de les esmenes a la totalitat del Pressupost, que hi havia aquest increment de recursos del Departament de Governació a favor de les administracions locals. Però, bé, això –s'ha posat ja de manifest, però crec que no està de més insistir-hi– no és veritat, perquè aquest increment resulta de computar per primera vegada, dins de les partides assignades a aquest Departament, la quantitat de 4.000 milions de pessetes del Fons de cooperació municipal, que en els Pressupostos del 95 estaven previstos a l'articulat i, per tant, no estaven dins del Departament de Governació. Si tenim en compte que aquests 4.000 milions de pessetes ja hi eren en el Pressupost de l'any passat, encara que fos en un altre capítol, si tenim això en compte, resulta que les transferències del Departament de Governació als ajuntaments no pugen, sinó que baixen en la quantitat de 2.500 milions de pessetes, és a dir, més d'un 25% en relació amb l'any passat. Creiem que realment és una reducció molt significativa, una reducció extremament significativa.

Els diputats que m'han precedit en aquest capítol del debat dels Pressupostos ja han posat de manifest fins a quin punt això expressa una simple trasllació dels problemes financers que té el Govern de la Generalitat als ajuntaments, una burda trasllació de l'exercici d'«apretar» el cinturó de l'Administració de la Generalitat als ajuntaments. El problema és que els ajuntaments ja fa molts anys que s'estan «apretant» el cintu-

ró; els ajuntaments fa molts anys –i sobretot els ajuntaments de Catalunya–, fa molts anys que estan donant lliçons de com seguir mantenint i incrementant els serveis que presten als ciutadans amb una creixent racionalització de la despesa pública, fins al punt que avui és difícilment rebatible la tesi conforme el diner gastat amb més rendibilitat des del sector públic és el diner que gasten els ajuntaments. Les inversions fetes per l'Administració local tenen un nivell de rendibilitat molt superior al de la resta d'administracions públiques: tenen menys cost burocràtic, tenen major connexió amb les necessitats dels ciutadans, etcètera.

Per tant, si els socialistes, juntament amb altres grups de l'oposició, seguim reclamant, amb una fe i amb una constància gairebé numantines, l'increment del compromís de la Generalitat amb l'Administració local, no ho fem per caprici, no ho fem perquè ens agradi estèticament que els ajuntaments tinguin més diners; ho fem en funció d'una convicció profunda dels beneficis de la descentralització, dels beneficis que comporta apropar al màxim possible a la societat la gestió del màxim possible de recursos i d'affers públics, i ho fem també amb la convicció que en moments de restricció pressupostària, en moments en què és important per al sector públic treure el màxim benefici econòmic i social de cada pesseta, de cada duro dels nostres Pressupostos, en aquests moments, aquestes inversions són socialment i econòmicament molt més rendibles si les gestionen els ajuntaments. En comptes d'això, el projecte de Pressupostos que ens presenta el Govern de la Generalitat manté aquesta desconfiança gairebé malaltissa respecte a les administracions locals, manté aquesta desconfiança de transferir recursos a les administracions locals –que probablement ens portarà a batre el rècord de baixa participació local en els pressupostos de les comunitats autònomes– i, en comptes d'invertir més en els ajuntaments, en comptes d'invertir més i potenciar més l'Administració local, es gasten els diners a seguir potenciant una administració burocratitzada, centralitzada, una administració que ha heretat part important dels vicis de l'administració centralista del passat, una administració més feixuga, una administració més ineficient..., en definitiva, una administració que duplica moltes vegades funcions que amb molta més eficiència es poden fer des de l'Administració local. És per aquests motius, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà..., ha presentat, millor dit, aquesta esmena a la totalitat.

I per acabar aquesta intervenció, permeteu-me també una referència molt breu a un altre motiu que fa que el nostre Grup s'oposi al pressupost d'aquest Departament de Governació. Un altre motiu que fa referència no ja, com he dit abans, a la quantitat de les transferències previstes, sinó a com es gestionen aquestes transferències. Una partida important del Departament de Governació és l'aportació d'aquest Departament al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Aquesta aportació disminueix en una quantitat important, en relació amb l'any passat: passa de 4.500 milions i escaig a 4.100 milions. Per tant, hi ha una reducció propera al 10% –primera dada preocupant. Reducció preocupant, perquè tots sabem que el Pla únic d'obres i serveis és un

instrument fonamental per mantenir la inversió en obres i serveis municipals en la major part de poblacions de Catalunya. Però és que, a més a més, en la gestió d'aquest Pla únic d'obres i serveis, estem acostumats, malauradament, que, any darrere any, el Departament de Governació és incapaç d'establir uns mecanismes que garanteixin la més absoluta racionalitat i objectivitat en la distribució d'aquests recursos. I aquest és un altre motiu pel qual també haguem de manifestar la nostra desconfiança envers els pressupostos d'aquest Departament. I, sobretot, pel que fa a la manca de compromís quantitatiu en el finançament dels ajuntaments, com també pel que fa en aspectes molt importants en els criteris de distribució d'aquestes aportacions, el nostre Grup presenta aquesta esmena a la totalitat d'aquest Departament.

Res més, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 379, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat novament, com en anys anteriors, una esmena a la totalitat als pressupostos previstos per a enguany per a l'Escola de Policia de Catalunya. Uns pressupostos que compten amb una previsió de 1.092 milions de pessetes; un pressupost que és notablement superior al de l'any passat, però que fent marxa enrere en el túnel del temps més immediat és gairebé idèntic, si bé encara no arriba a posar-se al seu nivell, al pressupost de què va disposar la mateixa Escola fa un parell d'anys.

Aquesta revifada econòmica per als pressupostos de l'Escola de Policia d'enguany és una revifada lògica, si es té en compte el nombre elevat d'agents que, en aquests moments, formen part de cada promoció, a través –si ens és permesa l'expressió– d'un procediment de caràcter gairebé industrial, com si diguéssim de fabricació a l'engròs. Aquest procediment industrial és, senyor conseller que té l'amabilitat de ser aquí present mentre els grups fem saber els motius pels quals presentem les nostres esmenes a la totalitat, aquest exponent és l'exponent –deia–, aquesta fabricació a l'engròs, d'una circumstància que nosaltres hem denunciat repetidament des d'aquesta tribuna, com és el fet que la seguretat pública no ha estat fins pràcticament fa molt poc temps, una prioritat real per al Govern de la Generalitat. Un govern que, primordialment els primers anys, va destinar tota la seva prioritat política i, doncs, econòmica a l'articulació d'una xarxa de comunicació pública de caràcter audiovisual, que havia de complir unes funcions no sempre exactament benèvols, per dir-ho en aquests termes. Ara això ha canviat i ens felicitem que també la seguretat pública formi part d'una prioritat política del Govern. Al llarg del temps hem vist com l'Escola de Policia ha funcionat en promocions petites, per fer servir la mateixa terminologia: pro-

mocions al detall, de caràcter gairebé artesanal, però que, malgrat el canvi del sistema de producció, segueixen mantenint-se alguns problemes, els protagonistes dels quals en reiteren la permanència any rere any.

Per una part, el fet que el cost dels cursos de formació segueix essent encara realment difícil de mantenir per molts municipis, que tenen els seus futurs agents en el curs bàsic de formació, quan es tracta de futurs agents, o bé d'altres nivells de l'escala en els casos d'ascens o de cursos d'especialització. Alguns d'aquests problemes fan referència també a la necessitat, que en algun moment el senyor conseller s'hi havia referit de manera primordial, com era la potenciació del que se'n deia l'«ensenyament no presencial», precisament com a contraposició a un altre aspecte que nosaltres defensàvem i que no era en absolut incompatible amb l'ensenyament no presencial, que era la descentralització de les activitats de formació de l'escola en el territori; descentralització que podria, per una banda, reduir els costos d'estada permanent a l'Escola, òbviament ja no caldria, en segons quin tipus de cursos, que es desplaressin els alumnes, per motius evidents, que no comportaria tampoc que els ajuntaments en els casos de la Policia Local haguessin de prescindir, haguessin de reduir alguns dels seus efectius per uns períodes llargs de temps, sinó que podrien compaginar el servei regular amb la formació, i d'aquesta manera es faria possible que s'enfortís un model de policia molt lligat, molt vinculat al territori.

En aquest sentit, és francament encara insatisfactòria la coordinació de les policies locals entre elles mateixes, a partir de la Generalitat, i aquesta és una competència que sempre hem mantingut que la Generalitat no juga ni prou a fons ni de la manera adequada, més enllà del que sigui, diguem-ne, la uniformitat, com hem dit en altres moments, ni tampoc entre la coordinació imprescindible entre els cossos de policia locals i el cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, particularment en aquells llocs on el desplegament ja és una realitat.

De cara al futur cal, al nostre entendre, incrementar la formació policial en aquells àmbits o en aquelles responsabilitats que, tenint en compte que el desplegament ja és una realitat evident, formen part de l'actuació regular dels Mossos, particularment en el terreny de la policia científica, per exemple, o aquells que en bona lògica hauran de ser exercits en el futur, com és ara la competència en l'àmbit de trànsit i tot allò que envolta aquesta competència: autoescoles, permisos de conducció, etcètera. En aquest sentit, com apuntava fa ja uns instants el meu company de grup, senyor Salvador Morera, sorprenen una mica la caricatura de pressupostos de què s'ha dotat un Institut Català de Seguretat Viària, que, malgrat que nosaltres vam intentar amb una esmena rectificar el greu error comès pel Govern en aquest àmbit, doncs, no hi vam reeixir.

Continuem reclamant que els pressupostos de l'Escola de Policia incorporin algun tipus de cobertura per als estudis superiors en matèria de seguretat pública, per a l'edició –i aquesta és una altra de les nostres, diguem-ne, obsessions, si més no institucionals–, per a l'edició ara, al nostre entendre, ja inajornable d'una publicació

rigorosa per als professionals de la seguretat, la possible conveniència de la qual ja va ser aprovada sense cap vot en contra en una moció del nostre Grup, i finalment, també per poder enviar a formar-se fora del país les persones que siguin necessàries, perquè es preparin en aquelles especialitats que ens puguin convenir per fer possible una policia moderna, preventiva i democràtica, com sempre hem defensat.

Després de l'espectacle a què vam assistir en la comissió corresponent d'aquest Parlament, després d'algunes, si més no, irregularitats en l'ús i en l'aplicació dels pressupostos de l'Escola de la Policia en períodes anteriors, estem ara davant d'una nova etapa de l'Escola de Policia de Catalunya; estem davant un nou futur, amb més competències, que desitgem que hi puguem accedir de manera immediata; estem davant d'uns nous horitzons –i els companys i companyes que procedeixen del PSUC ja em permetran el manlleu dels «nous horitzons»–, i estem també davant un nou director de l'Escola de Policia de Catalunya que, encara que a algú li pugui semblar estrany, sap exactament de què va el tema. Tenint en compte que això no sempre ha estat la tònica regular dels nomenaments en el Departament de Governació, tenint en compte que ens trobem a l'inici d'un nou camí, en l'àmbit de la seguretat pública i tenint en compte també –ho hem de confessar– que aquest nomenament obre realment les portes a enfortir la formació dels futurs policies de Catalunya en una línia que nosaltres sempre hem defensat, nosaltres volem fer un vot de confiança en aquesta nova etapa i, en conseqüència, anunciem la retirada de la nostra esmena a la totalitat. Com deia el poeta, però, senyor conseller: «Que no sigui defraudada la nostra esperança. Amén.»

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Perdó, quina és l'esmena que retira?

El Sr. Carod-Rovira

L'esmena que retirem és justament la que acabem de defensar, senyor president, que fa referència a l'Escola de Policia de Catalunya.

El president

D'acord. Moltes gràcies. També pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'esmena 383; per defensar-la té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí amb l'objectiu de defensar l'esmena 383, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a la totalitat de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat de Catalunya.

Es tracta d'una esmena tradicional dels grups de l'oposició, tot i que els diferents grups possiblement no coincidim en la totalitat dels elements que ens han portat a presentar-la. L'EAJA és l'entitat que gestiona tot el

joc d'atzar que la Generalitat té en titularitat i, fins fa poques setmanes, depenia directament de la Conselleria de Benestar Social. Aquesta anormalitat ha estat, en part, corregida; i dic «en part» perquè, si bé el nou titular de l'organisme és la Conselleria de Governació, l'EAJA continua amb un lligam pressupostari amb Benestar Social. L'article 6, apartat h, de l'articulat del Pressupost que estem discutint aquests dies, deixa obertes les partides destinades a serveis socials, tot depenent de la variable dels ingressos produïts com a conseqüència dels beneficis obtinguts de la recaptació total, un cop deduïdes, això sí, totes les despeses d'explotació als premis i les altres partides previstes.

En el debat sobre la nostra esmena de supressió a aquest article, ja vaig manifestar l'opinió del meu Grup Parlamentari i l'oposició a fer dependre els serveis socials de l'atzar, de si els ciutadans de Catalunya juguen més o menys els jocs de l'atzar de la Generalitat. Tenint en compte que els catalans i les catalanes juguen cada cop menys als jocs de l'EAJA –de fet les previsions d'ingressos d'enguany se situen en un 24,9% per sota de la previsió de l'any anterior–, les partides destinades a l'assistència social es veuran substancialment retallades.

Amb aquest lligam pressupostari, vostès aconsegueixen dues coses: retallar l'estat del benestar, donant-ne les culpes a la societat, que si jugués més això no passaria, i utilitzar, sense cap escrúpol, imatges de persones disminuïdes per apellar els catalans al joc. En tot cas, insisteixo que els serveis socials han de tenir un finançament fix o, en qualsevol cas, obert a la variable de la demanda de la societat necessitada i que la utilització d'imatges de persones amb disminució per fer jugar la gent és del tot condemnable i així ho manifestem. Perquè vostès, en la imatge publicitària, sembla que existeixin en els despropòsits. A part de la ja esmentada utilització de persones objecte d'assistència social, hi hem d'afegir el pseudopatriotisme del joc de casa, del joc que reverteix a casa, quan tots sabem que bona part dels diners invertits en el joc de l'EAJA van a parar a paradisos fiscals de renom i no precisament a casa.

I el darrer «gran èxit», entre cometes: el del despertador. Campaña vigent encara aquests dies on es fa una apologia de la vagància i es mostra com un objectiu social de la gent el fet de deixar de treballar i poder destrossar, tranquil·lament, el despertador de casa cada matí. No sé què en deuen pensar d'aquests anuncis els milers d'aturats que no troben feina; no crec que se sentin gaire motivats a gastar-se la prestació per desocupació, si és que en tenen, en la compra de loteries de la Generalitat.

A part de la molt sorprenent publicitat, l'EAJA té altres limitacions no resoltes i que provenen de la seva creació: els contractes amb les empreses que gestionen els diferents jocs ofertats i que, en la majoria dels casos, són molt negatius per a l'EAJA, ja que cobren imports fixos, i no percentuals, i amb lligams amb empreses de xarxes no prou clares d'interessos residents a paradisos fiscals.

No només té problemes propis l'EAJA; a Catalunya, la Generalitat només té una part, una petita part de l'oferta

del joc d'atzar i l'EAJA només té un percentatge, ja que màquines escurabutxaques i casinos no depenen d'aquesta entitat. Els jocs de la Generalitat han de competir amb ofertes foranes molt més potents pel que fa a la publicitat, i més potents encara, sobretot, pel que fa a la quantitat dels premis repartits.

Hi ha dades claríssimes: una enquesta feta l'any passat, dins el marc d'un estudi sobre la prevalença del joc patològic a Catalunya, patrocinat per les conselleries de Governació, Sanitat i Benestar Social, dona dades molt clarificadores sobre el joc a Catalunya: el 96,8% dels catalans i les catalanes no han jugat mai a la Lotto Express; pel que fa als altres jocs, no tenen percentatges gaire millors: el 95,8 no han jugat mai a la Super 10, ni tampoc al Trio; a la Lotto Ràpid no hi ha jugat el 87,8%, i la dada més positiva, des del punt de vista de l'EAJA correspon a la 6/49, que té el percentatge del 85,1 de no-ús.

Per altra banda, les loteries de l'Estat o certes loteries de l'Estat s'emporten la major part de la tallada del joc, ja que la Loteria Nacional només té, de persones que no hi juguen mai, el 15,3%; el cupó dels cecs, el 22,6; la Loteria Primitiva, el 45%, i les travesses de futbol, el 43. Dit entre parèntesi, vull remarcar que aquest estudi va ser fet a instàncies d'una moció d'aquest Parlament datada el 22 d'abril del 93; l'estudi està datat dos anys més tard, el maig del 95, i no va arribar als diputats i diputades de la Comissió de Política Social fins el 26 de març de 1996, gairebé tres anys després de fer l'encàrrec. Realment, no es pot dir que el Govern hagi tingut gaire interès a fer aquest informe i, molt menys, a divulgar-lo.

La solució a aquests problemes de la competència entre loteries no és intentar competir amb les altres ofertes, sinó –al nostre parer– intentar racionalitzar-ho tot. En el recent pacte entre CiU i el PP a nivell d'Estat no he vist cap referència al joc; no en van parlar, no en volen parlar, o tenen previst de parlar-ne més endavant? Vostès, senyors i senyores de Convergència i Unió, han tingut i tenen l'oportunitat de reestructurar i de racionalitzar la situació. Ho pensen fer?

I una altra mancança, l'absència de política pel que fa a la ludopatia. L'estudi esmentat abans, confeccionat per tres conselleries, estableix, a través de l'enquesta, que 37.000 persones tenen seriosos problemes d'addicció al joc i 121.000 tenen problemes lleus del mateix tipus d'addicció. Cal recórrer que la ludopatia o l'addicció patològica al joc, a part del drama personal de la persona afectada, comporta greus problemes familiars i socials. Davant d'aquesta realitat, segellada per dades del mateix Govern, què fan? Ens consta que res. No hi ha pressupost destinat a la deshabituació del joc, i les entitats privades que fan la feina de substitució de l'Administració pública pateixen un total abandonament. Només 540 persones a Catalunya reben tractament de deshabituació al joc patològic, i sempre gràcies exclusivament a aquestes entitats. Els milers restants no reben cap ajuda ni cap mena d'informació de com fer el tractament.

Tornant a l'EAJA, direm que, al nostre parer, la situació no és sostenible per gaire temps. Una empresa així

no pot fer la viu-viu, sinó que ha de funcionar i créixer; no pot ser que s'aguanti exclusivament gràcies només a una publicitat abusiva i omnipresent en certs mitjans de comunicació. Passades antigues èpoques de confrontació i d'oposició molt contundent, feta des d'aquesta mateixa cambra, i passats també deu anys de rodatge, creiem que potser ha arribat l'hora de fer alguna mena de replantejament. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya proposem que es negociï un acord institucional entre totes les forces parlamentàries amb l'objectiu de refer la confiança a aquesta Entitat Autònoma i les seves activitats.

Al nostre entendre, el possible acord de consens ha de passar per alguns punts bàsics, que poden ser els següents: primer, replantejar els contractes signats amb empreses que presten serveis a l'EAJA, introduir-hi elements de transparència i de racionalitat en la gestió. Segon, acordar l'estil i intensitat de la publicitat als mitjans de comunicació, amb l'objectiu de donar a aquests jocs una imatge més positiva i trencar la tendència a la baixa en les vendes. Tercer, planificar la totalitat del joc a Catalunya, d'una manera global, i estudiar i proposar el traspàs de jocs de l'Estat espanyol a la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de poder-los coordinar i evitar la competència deslleial d'uns jocs sobre els altres. Quart, acordar la creació d'una xarxa pública d'assistència sociosanitària per al tractament dels casos de ludopatia, lligada amb la xarxa de salut mental, i l'impuls també i signatura de convenis amb les entitats d'iniciativa social que treballen en aquest camp i que es troben habitualment marginades pel Govern i sobresaturades de peticions de tractament. Aquests serveis haurien de tenir partides pressupostàries clares i abundants, potser lligades –ara sí– als ingressos produïts pel joc o millor, segons el nostre parer, amb partides fixes lligades només, en tot cas, a la previsió de la demanda. També pensem que cal una planificació de la política adreçada a la prevenció i tractament dels casos lleus.

Creiem que amb aquestes i altres propostes que es poden fer podríem clarificar el tema del joc a Catalunya, millorar el funcionament de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, l'EAJA, i trencar l'actual decadència. Mentre això no es produeixi, continuarem presentant esmenes a l'EAJA i, com és en aquest cas, en continuarem demanant el vot favorable als altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'esmena 384, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per defensar-la, el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. «Senyores i senyors diputats, li vull donar la raó, és a dir és possible que en el moment que es va votar el contracte amb Luditec potser no va ser el millor contracte que es podia fer, potser no era el millor contracte, no hi havia experiència, no hi ha-

via...», són paraules del senyor Codina l'any 94, quan hi havia una esmena també a la totalitat. Deia això.

Nosaltres ja compartim això i també nosaltres anem més enllà i diem que no tan sols és un problema de contracte, sinó també de gestió continuada. En aquesta mateixa intervenció el senyor Codina deia, per acabar: «Haurem de votar en contra d'aquestes esmenes sense defugir, quan vulguin, tant en un tema com l'altre» —després explicaré quin és l'altre tema— «el debat que faci falta per trobar les mateixes coincidències, les millors solucions per als nostres conciutadans.» Això, ho va dir vostè el desembre del 94. Nosaltres hi estem d'acord. El que passa és que hi ha una pregunta: per què no s'ha parlat? Què ha passat? Si coincidim que hi ha problemes, passa un any, passen mesos i ningú sap si en parlarem en el futur per solucionar els problemes endèmics de l'EAJA.

En aquesta mateixa intervenció vostè donava dades, xifres, i deia que 1.000 milions són importants. Nosaltres creiem que sí, evidentment que són importants, però si recordem que quan es va crear aquesta entitat fa uns deu anys vostès deien que, després de dos anys de posada en funcionament d'aquesta Entitat, els beneficis serien de 10.000 milions, un zero més —un zero no és res, però, és clar, passar de 1.000 a 10.000, això és molt important, són xifres que no s'assemblen de res. Això vol dir que estem a un 10% dels objectius que vostès deien fa deu anys. Els diaris de sessions hi són per comprovar si es va dir o no es va dir. Si comparem els 1.000 milions amb res són molt importants, si comparem els 1.000 milions amb 10.000 no és una xifra que nosaltres considerem important.

Vostè també deia una altra impressió —l'altre tema que volia discutir—, era sobre la loteria de l'Estat, les loteries de l'Estat, deia de la possibilitat de participar dels beneficis d'aquestes loteries. Si no parlen ara, mai ho tindran tan bé. Podem parlar també, ara més que mai, vostès saben per què; el pacte que tenen vostès amb el Partit Popular podria perfectament arribar a bon port. Els nostres companys, el nostre Grup Parlamentari segurament estaria al seu costat.

Però parlar de xifres, que està molt bé, són molt importants, no vol dir que no hàgim de parlar també del caràcter social que hi ha darrere d'aquestes xifres. El senyor Escudé ahir o abans d'ahir, donant resposta també a un parlamentari del Grup d'Esquerra que va presentar una esmena a l'articulat, va dir textualment: «El Govern ha de treure diners d'allà on calgui.» Nosaltres el que diem és que socialment no és possible a qualsevol preu; treure diners sí, però no a qualsevol preu, senyor Escudé. Creiem que aquest, el joc, l'anterior diputat ha parlat en aquest sentit, els meus companys —pel que he vist del *Diari de Sessions*— també han fet referència moltes vegades al caràcter social, per nosaltres, negatiu, que té el manteniment de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, no em repetiré per no cansar-los.

Per últim, sí que voldria acabar fent-li a vostè i al seu Grup una proposta, que si el desembre del 94 vostè estava disposat a parlar reconeixent que no funcionava bé, per què no són capaços avui de trobar un acord i marcar una data per començar a parlar? Aquest no se-

ria el primer premi, seria un premi secundari, però per nosaltres suficient, fins i tot per retirar la nostra esmena. Nosaltres creiem que, de partida, la nostra proposta serà tancar l'Entitat, tancar la paradeta, com diríem allà per Sabadell.

I ara sí que voldria acabar i voldria dirigir-me al Partit Popular, al Partit Popular que en tot el debat del Pressupost no ha dit res, ha votat, s'ha abstingut, ha votat en contra, en contra de les esmenes, a favor de l'articulat del Pressupost, però, és clar, a mi m'agradaria, encara que sigui per allusions, que donin vostès una explicació, si no donen suport a les esmenes, en el cas que no hi hagi una proposta per part del senyor Codina, del seu Grup, perquè ara sembla ser que no votaran cap de les esmenes a la totalitat, perquè en el joc també vostès —o el senyor Curto, que ara no hi és— tenien una posició molt crítica, molt contundent, en contra de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat. Hauran de donar explicacions, si ho volen no a nosaltres, però sí als seus electors, que jo no represento —que jo no represento—, però sí donar una explicació no amb el seu silenci, sinó amb la seva explicació de per què han canviat de parer, d'opinió, quan vostès han tingut també una posició molt crítica, molt ferma, en contra d'aquesta Entitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Acabada la defensa de les esmenes, per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. He de dir que no tenia previst intervenir en aquest torn; el company Sabanza ho farà a la resta del Departament i ho hauria fet pel que fa a l'EAJA, però després de les cites del senyor Bustos no em toca altre remei que pujar a la tribuna i dir-li: «Retiri l'esmena, que el dia 16 de setembre ens veiem.» Parlem-ne, és això el que volen, és això el que volen. Continuem en la línia a què ens vam comprometre l'any passat. El 16 de setembre ens veiem, parlem del que és el que... i de quina manera hem de trobar punts d'acord perquè això funcioni, i vostès retirin l'esmena. (*Remor de veus.*)

Breument, senyor president, pel que fa referència a la intervenció d'Esquerra Republicana —després em referiré, continuaré amb el senyor Bustos, atès que la primera intervenció d'Iniciativa per Catalunya en la seva exposició no ha fet una indicació específica, però per altra banda és conegut el posicionament del Grup pel que fa referència a l'EAJA—, si em permeten, amb una sola intervenció donaré resposta a les diferents inquietuds que hi ha hagut.

S'ha apuntat per part d'Esquerra Republicana..., el senyor Bosch deia: «Una cosa positiva és que s'ha canviat la ubicació. No està a Benestar Social, està a Governació, però, en canvi, Benestar Social continua depenent dels ingressos de l'EAJA.» Home, a veure, és cert que s'ha canviat de departament, que sigui positiu o no ja ho veurem, fa molt pocs mesos; l'any que ve o

potser quan discutim el Pressupost del 97 ho veurem. En principi, si s'ha fet, és per intentar tot el que és el món del joc, l'EAJA és una part del joc, hi ha una Direcció General del Joc que està a Governació i, per tant, té sentit que això estigui..., té un cert sentit que això estigui al mateix departament.

Dit això, les garanties que funcioni millor o pitjor que quan estava en un departament o en un altre, senzillament haurem d'esperar el temps per veure què és el que passa. Senyor Bosch, el que m'interessa deixar-li molt clar és que el Departament de Benestar Social no depèn dels ingressos de l'EAJA, és a dir que sí que les liquidacions de l'EAJA van en benefici del Departament de Benestar Social, però jo estic convençut que això a vostè no li deu saber absolutament gens de greu.

És a dir, una cosa és que vostè quan defensi, o millor dit, quan ha presentat les esmenes al Departament de Benestar Social, pugui fer un to crític perquè no hi hagi prou diners per afrontar les diverses qüestions que hi ha plantejades en el món de benestar social. Això és tan lícit que tothom hi pot estar d'acord; ara, dit això, el fet que avui, a través de l'EAJA, només –encara que sigui només– hi hagi una recaptació de 1.000 milions de pessetes i s'apliquin al món de benestar social, jo estic segur que aquest fet, a vostè, no li sap greu, perquè, és clar, no va lligat, no es fa política de benestar social només amb allò que es recapta del joc, sinó que amb allò que es recapta del joc hi ha una aportació en el camp de la política social, i això intrínsecament, senyor Bosch, sap que no és dolent.

Jo crec que el tema, senyor Bosch, va més enllà. Vostè ha fet, ha inserit part de la seva intervenció en la qüestió de les ludopaties. Bé, aquest és un programa que vostè coneix, que des del Departament de Benestar Social, concretament a l'hospital de Bellvitge, s'hi està treballant, i per tant no hi ha una desatenció cap a la gent que pateix aquesta malaltia. Jo crec que el tema, senyor Bosch, és molt més complex que tot això. El tema està a dir què fem amb el joc. És a dir, des d'una comunitat autònoma, des d'un Govern com el de la Generalitat hem de prendre posició davant un mercat d'abast més ampli que el nacional; què és el que ha de fer el Govern?, si hi ha de participar o no hi ha de participar; si ha de fer-ho, des del punt de vista de participació del que són els jocs generals de l'Estat, com és la loteria o com poden ser les travesses, o com pot ser un altre tipus de joc, que en aquesta línia nosaltres hi seríem.

I lligo, senyor Bustos..., senyor Bustos, si vol, vostè deia: «Ara que hi ha possibilitats que amb el PP trobin punts de contacte per si hi ha participació o no de la Generalitat en el joc...» Vostès hi han sigut durant molts anys i això no ha estat possible. Amb vostès hi ha estat molts anys la possibilitat de fer-ho i això no ha estat possible. Invitarem el Grup Popular per intentar parlar-ne i a veure si això, d'una vegada, hi ha una activació directa i es pot participar en els jocs de l'Estat i, en aquest moment, potser ens podríem plantejar si hi ha o no joc directament de la Generalitat. Però vostès, aquesta possibilitat l'han tingut, i això mai ha estat possible.

Per tant, senyor Bosch, la qüestió, per mi –hi insisteixo–, és més àmplia, és més: què fem. Quina és la política que s'adopta no només des d'aquí. Nosaltres no podem estar tancats a dir: «L'Estat està aplicant una política de joc, amb joc directe que ve, que incideix a Catalunya, que els catalans poden jugar tant a la loteria, les travesses i altres tipus de jocs i, en canvi, des d'aquí hem de romandre parats?, hem de no dir res?, hem de deixar que facin?» Aquest és el debat, senyor Bosch, i jo sé que per vostè aquesta és una qüestió que n'hauríem de parlar en aquesta línia. Nosaltres estaríem molt més per la participació en el joc de l'Estat que no pas per participacions en actuacions directes de joc de la mateixa Generalitat.

I, senyor Bustos, per acabar, vostè ho deia, també; 1.000 milions no són 10.000; mai vam dir 10.000 milions. Hi ha efectes externs al nostre Grup i del nostre Govern –que no repetiré des d'aquesta tribuna perquè ja ho vaig dir un altre any–, hi ha efectes externs, més propers a vostès que a mi, que van fer que l'èxit previst en els jocs de la Generalitat no vagi funcionar suficientment bé, però aquesta és una història passada. I cenyim-nos en els 1.000 milions que hi han, en aquest moment, garantits, perquè és el que es va fer l'any passat, i que previsiblement hi siguin en aquest també. Però com que vostè ha acabat amb una vocació de voler retirar l'esmena si hi havia compromís per part nostra, jo acabo la intervenció amb el que li he dit al principi: senyor Bustos, el dia 7 asseguem-nos, parlem-ne, i vostè avui retiri l'esmena.

President, senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Senyor Bustos, em demana la paraula per contestar la formulació del senyor Codina?

El Sr. Bustos i Garrido

Aquesta proposta vol dir que estem disposats a treballar per intentar buscar un consens per al posicionament global de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes?, fins al consens? Llavors, nosaltres..., és clar, aquest és l'esperit, nosaltres, amb aquest esperit, retirarem l'esmena. Malgrat això, ha donat una dada que, aquest diputat, que és nou, no ho sap, voldria saber quan es va plantejar seriosament el que vostè m'ha dit que sembla que nosaltres evitàvem, que era la participació als jocs de l'Estat, des de la Generalitat. Quan es va presentar, seriosament, concretament, en quina comissió, en quin moment, perquè jo no ho sé.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Sabanza... Senyor Bosch, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Bosch i Garcia

Perquè voldria, també, donar l'opinió sobre el tema de la proposta feta al Grup Socialista de retirada de l'esmena, perquè em sembla que nosaltres també hem pre-

sentat una proposta de consens i, per tant, encara que s'hagi adreçat el senyor Codina directament al senyor Bustos, crec que també podem ser receptors d'aquesta proposta.

El president

I, per tant, vostè també retiraria l'esmena?

El Sr. Bosch i Garcia

En tot cas, si confirma la voluntat d'intentar arribar a un consens sobre aquest tema i de parlar-ne entre tots, i si ens donen ja l'hora i el lloc de la reunió del dia 16, doncs, evidentment, retirarem l'esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Codina...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, per dir-li al senyor Bosch que, efectivament, està convidat també en aquesta participació de negociació, junt amb els altres grups que no s'han manifestat. El dia 16, si li va bé, on vostè vulgui, senyor Bosch.

El president

Molt bé. Entenc que queda... El senyor Roc també em demana la paraula.

El Sr. Fuentes i Navarro

Simplement per anunciar la retirada de la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, lo Grup Popular sollicita la paraula, en virtut de l'article 65, per al·lusions, perquè sembla que per les... Si ho autoritza la presidència...

El president

Un minut, per al·lusions.

El Sr. Curto i Casadó

Moltes gràcies. Sembla senyor president, que en absència d'este portaveu, per tasques de portaveu a la mateixa casa, hi ha hagut una pregunta que el diputat senyor Bustos no s'explicava com és que abans presentàvem esmenes, ara no; ara en votem unes sí, en unes altres ens abstenim... Sap què passa?, que vostè ha fet referència al *Diari de Sessions*, i és cert tot lo que diu allí, però busqui'n més, de diaris de sessions, i veurà que tots los polítics, en la mesura que anem adquirint majors responsabilitats, també assumim contradiccions, però, en

tot cas, l'exercici del vot és una llibertat que només competeix el nostre Grup.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Entenc —abans de donar la paraula al senyor Sabanza— que les esmenes sobre l'Entitat Autònoma del Joc d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Esquerra Republicana i Socialistes han quedat retirades. (*Pausa.*) Molt bé.

Té la paraula el senyor Sabanza per acabar el torn en contra.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Els Pressupostos del 96 són, com vostès saben, la consolidació dels prorrogats del 95, ajustats a la no-disponibilitat de 72.000 milions als increments per actuacions oblidades en què destaquen les retribucions de personal i actuacions puntuals en les quals es troba la consignació del Fons de cooperació municipal, com a transferència incondicionada per import de 4.000 milions.

És cert que en aquests pressupostos hi ha baixes de partides en relació amb el 95, però també hi ha altes que no hi eren contemplades abans, per un total de 19.500... (*Remor de veus.*)

El president

Per respecte al diputat que parla, facin el favor de guardar silenci.

El Sr. Sabanza i March

19.500 milions de pessetes, dels quals 3.400 corresponen al desplegament de la policia i, per tant, al Departament de Governació, i 8.300 al contracte-programa de Transports de Barcelona. En resum, el pressupost del 96 augmenta respecte al 95 en un 0,6%, si bé les despeses assignades a departaments es redueixen en un 1%, evidenciant l'objectiu ja repetit d'ajustar el dèficit als requeriments de convergència europea. Aquesta reducció ha obligat el Govern a una important prioritització que obliga que únicament tinguin un increment positiu respecte a l'any anterior quatre departaments, entre els quals s'hi troba, d'una manera significativa, el de Governació, amb un 14,3%. El Departament de Governació, en el pressupost de 1996, ha fixat els seus objectius i esforços, principalment en quatre grans temes, que coincideixen bàsicament amb els que s'exposaven per part del representant d'Iniciativa i que defineixen els seus objectius, tot ajustant-se a les restriccions que imposa la voluntat del Govern sobre contenció de la despesa i disminució del dèficit públic.

El primer dels objectius és el de la seguretat ciutadana a través del desplegament policial. Així, dins del procés de desenvolupament del mapa policial de Catalunya s'ha de destacar la nova promoció de mossos d'esquadra, amb 703 nous efectius i el desplegament a les comarques de la Selva, l'Alt o Baix Empordà i també a la Garrotxa amb el que representa d'increment del

capítol 1, en tant que personal, el 2, en tant que despesa corrent del seu funcionament, i el 6, el d'inversions, el que representa en comissaries, en adquisició de vehicles, mobiliari, mitjans informàtics, bàsicament a través del conveni amb el Centre Informàtic de la Generalitat per donar continuïtat al disseny, anàlisi i desenvolupament dels projectes que configuren el sistema d'informació de les direccions generals de Seguretat Ciutadana, de Prevenció i Extinció d'Incendis i Protecció Civil i, finalment, a la xarxa de comunicacions a través del conveni amb el Centre de Comunicacions de la Generalitat.

El segon dels objectius és també el de la seguretat des de l'apartat de la prevenció i l'extinció d'incendis i salvaments, en què cal destacar l'increment d'efectius humans i, per tant, del capítol 1, destacant-ne la convocatòria de 222 places de personal de la categoria de bomber de l'escala bàsica, i la contractació de 163 auxiliars forestals més que l'any anterior per a millorar l'eficàcia de la campanya forestal. I també cal destacar l'increment produït per l'ampliació de la dotació de mitjans aeris, amb quatre helicòpters de comandament, vuit bombarders i un avió de vigilància i atac durant la campanya d'estiu, així com el pagament de la segona meitat per la compra d'un helicòpter BO-105 i l'adquisició d'equips especials per als grups de rescat de muntanya i grups subaquàtics.

El tercer objectiu passa per garantir una adequada formació dels qui han de garantir aquesta seguretat. I en aquest sentit no podem oblidar tampoc l'esforç pressupostari que indirectament produeixen les noves promocions de mossos d'esquadra en l'Escola de Policia de Catalunya. El conveni amb el Ministeri de l'interior sobre el desplegament per substitució del cos per a les comarques de Catalunya ha representat un espectacular augment de l'activitat formativa de l'Escola, comportant un augment també de les despeses directes en formació, en tant que honoraris del professorat, així com el manteniment de les instal·lacions i l'adequació urgent d'aquestes, motivada per la nova demanda.

La principal activitat de l'Escola, que és el curs de formació bàsica en el període que va d'octubre a juny, l'augment d'alumnes és significatiu passant del curs 94-95, de 572 alumnes totals, entre mossos d'esquadra i policies locals, a 850 per al curs 96-97; amb un augment de la càrrega lectiva que ha passat de 30.000 hores l'any 95 a més de 46.000 l'any 96 per al curs bàsic, i de 3.600 el 95 a 9.600 per al 96 en la resta de cursos formatius entre els quals es troben els de comandament, especialització i formació continuada. Aquesta situació ha comportat també un augment de l'ús de les instal·lacions, en les quals s'hi troben, diàriament, més de mil persones i, per tant, també un increment del manteniment de la despesa corrent respecte a exercicis anteriors, i també un increment en l'adequació de les instal·lacions, ja que s'ha hagut de donar cabuda a deu noves aules.

El quart dels punts en què el Departament ha fixat els seus esforços ha estat el tema del finançament local, si bé aquest és un aspecte al qual em referiré més endavant.

Tornant altra cop al conjunt del Departament i pel que respecta a les despeses de béns corrents i de serveis, s'han destacat dos efectes. D'una banda, es considera una contenció general de la despesa destinada al manteniment dels serveis, a la vegada que es produeix una forta retallada en la resta de partides, fent especial èmfasi en partides que havien estat reiteradament reivindicades en altres pressupostos per grups de l'oposició com són les atencions protocol·làries, publicitat, estudis i treballs tècnics, i premsa, revistes i publicacions. D'altra banda, l'increment ve motivat per l'assumpció de nous serveis i, en concret, els que ja els he anomenat de nous mitjans aeris i també dels derivats de la nova promoció dels mossos. Respecte a les partides d'inversions, hi ha una davallada pressupostària del 49%, amb recursos que es destinen pràcticament en la seva totalitat al desplegament policial a les comarques de la Selva, el Baix i Alt Empordà i la Garrotxa.

Pel que fa a les transferències corrents i de capital, aquí hem de distingir dos eixos. En primer lloc, les aportacions als organismes autònoms, que es veuen incrementades per les esmentades necessitats de finançament de l'Escola de Policia per adequar la formació a les noves promocions, i aquí voldria dir-li al senyor Carod, en tot cas, fer-li avinent que està prevista la publicació d'una revista de l'Escola de Policia.

En aquest apartat també cal fer esment que les minoracons que s'observen a l'Institut Català de Seguretat Viària es compensen amb els recursos al finançament privat, via convenis amb empreses asseguradores i d'automòbils, amb la qual cosa queda garantit que no es disminueixen les campanyes que ha portat a terme i que pot continuar portant a terme l'Institut, perquè hi ha una partida inferiorment dotada, però, de totes maneres, una partida oberta que donarà cabuda també a les entrades que vinguin via aquests convenis.

En segon lloc, les transferències a ens locals que tenen, en el conjunt del Departament, un increment del 15,3%, que reflecteixen dos efectes. D'una banda, respecte a les transferències corrents, un increment del 98,9% produït per la incorporació del Fons de cooperació local per a municipis com a consolidació de les transferències incondicionades amb personalitat pròpia, a diferència de l'any 95, que va ser el resultat d'anar espiolant per les diferents conselleries d'entre les transferències condicionades. Amb l'increment d'autonomia que això representa en el conjunt de la despesa dels ajuntaments i, per tant, en l'augment de la capacitat en la definició de polítiques municipals –i lligaria això amb l'interès el principi de subsidiarietat que explica va també el senyor Roc Fuentes en la seva intervenció.

D'altra banda, respecte a les transferències de capital, es produeix una davallada del 31,4%, percentatge no només en consonància sinó inferior al percentatge de minoració de la inversió directa que s'ha autoimposat el Departament, que és d'un 49% i que representa un esforç a tenir en compte a l'hora d'avaluar el pes del món local en el conjunt del pressupost del Departament de Governació. Amb el conjunt d'aquestes consignacions es fa front, per tant, al Fons de cooperació local, tant local com comarcal, a les anualitats compromeses del Pla únic d'obres i serveis dels anys 95 i 96 –i apro-

fito per dir que dintre de la dotació del Pla d'obres i serveis s'inclouen totes les transferències a corporacions locals de protecció civil a través d'un programa especial anomenat Infocat. També es fa front a obligacions financeres amb el Banc de Crèdit Local i tot el que respecta a Badia del Vallès.

Aquest esforç de contenció i d'ajust de la despesa per reduir el dèficit públic queda palès que ens afecta a tots i a cadascú en la mesura de les seves possibilitats, si bé és cert, senyores i senyors diputats, que cal distingir entre voluntats, intencions, teoria, retòrica i realitat. La voluntat, la intenció, la teoria i, fins i tot, la retòrica, en el tema del finançament del món local, a tots ens omple la boca per igual, però a l'hora de la veritat la realitat és la que és i, a la fi, el que compta.

Els faig aquesta reflexió perquè després d'escoltar-los atentament sembla que aquí els únics que defensen el món local són els grups de l'oposició, i el Govern i el grup que li dona suport l'únic que fan és escatimar recursos als ajuntaments i limitar la capacitat de les comarques. Els he parlat fa un moment de l'exercici de racionalització d'aquest pressupost en concentrar en un sol departament i una sola partida el gruix de les transferències corrents donant-los la categoria d'incondicionades, reduint, per tant, la discrecionalitat i la capacitat de tutela del Govern en benefici de l'autonomia local, tot mantenint els mateixos imports de l'any anterior, quan la tendència interna del Departament ha estat la reducció.

També els vull parlar d'altres consideracions respecte a la reflexió esmentada. I en aquest sentit els vull fer memòria del debat municipal de l'any 93 i també de la Resolució 17/V, del 6 de juny d'enguany, que insistia en el mateix sentit respecte al finançament municipal i en què s'instava el Govern a constituir una mesa tripartida amb l'Administració central i també amb les corporacions locals per estudiar el nivell competencial i de finançament dels ens locals. Els voldria recordar que ja l'any 93 la consellera de Governació es va adreçar al ministeri corresponent i la resposta textual va ser: «No sembla coherent establir una comissió tripartida amb participació formal de representants de l'Administració de l'Estat per a tractar exclusivament de la situació financera local a Catalunya»; afegint més endavant: «En cap supòsit legal o material es pot arribar a establir un compromís singular que separi els municipis catalans dels principis generals que regeixen el finançament local.» I no cal que els recordi que aquell que feia la contesta era un ministre d'un govern socialista. (*Remor de veus.*)

Recentment el conseller Pomés ha tornat a plantejar la constitució de la mesa tripartida i sembla que ha estat ben rebuda la proposta pel secretari d'Estat, el senyor Fernández Díaz. La voluntat del Departament de Governació queda reflectida via articulat en la consignació pel que respecta a la mesa tripartida d'una partida ampliable per fer front a les obligacions que en puguin derivar. Aquest que ara els he citat és tan sols un exemple, però n'hi ha d'altres que desvirtuen els seus arguments, senyores i senyors diputats, senyors diputats esmenants, en tant que atribueixen al Govern de la Generalitat la responsabilitat dels mals del finançament

local. I, senyor president, senyores i senyors diputats, el problema del finançament local desgraciadament està fora d'aquí. Si repassem l'evolució de la participació dels ens locals en els pressupostos d'ingressos de l'Estat a través del Fondo nacional de cooperació local, a l'etapa socialista, per no anar més lluny, veiem que l'any 92 aquesta participació era d'un 7%, i per al trienni 93-98, o sigui, encara ens queden dos anys més, un 3,65%, que representa, sense tenir en compte la inflació, un 47% menys en termes nominals. Si, a més, tenim en compte que el global de Catalunya respecte al conjunt de l'Estat del Fondo nacional de cooperació local s'ha reduït un 11%, passant del 18,46 l'any 88, al 16,54 l'any 95, que traduït a pessetes són 21.000 milions de pessetes menys per a les corporacions locals catalanes, la nostra pèrdua de poder econòmic encara ha estat més important, i aquesta realitat també ve imposada des d'allà i no pas des d'aquí.

També podríem parlar de la Llei de finançament de les hisendes locals de l'any 89, en què es prohibeix expressament tant la participació dels consells comarcals en els ingressos de l'Estat com la possibilitat que puguin imposar recàrrecs amb tributs o impostos municipals, com fan les diputacions. També es pot desprendre de les intervencions que s'han fet per defensar les esmenes que els pressupostos de la Generalitat s'han anat engreixant a càrrec de la disminució del de les corporacions locals. I en aquest cas també, tornant al que els deia sobre la teoria, la retòrica i la realitat, en aquest cas també la realitat els treu la raó; segons dades del mateix Ministerio para las Administraciones Públicas, en el seu *Informe económico financiero de las administraciones territoriales*, l'evolució de la participació de les corporacions locals en el repartiment de la despesa pública total passa de l'11,86 l'any 1983 a l'11,91 l'any 94. I la participació de les comunitats autònomes, del 7,92 l'any 83 al 22,69 l'any 94. Queda clar que aquests percentatges són encara lluny d'aquell reivindicat finançament que repartia 25/25/50, i, bàsicament, està lluny pel que fa a les corporacions locals i a l'Administració de l'Estat, que és la que se li menja la part més important del que li correspon a les corporacions locals.

Amb un to més positiu, en tot cas de cara al futur, cal esmentar l'acceptació via transaccional de l'esmena 258, del Grup Socialista, a través de la qual es poden assentar les bases del Pla director d'inversions locals, o també el fet que a través de la negociació plantejada pel Govern de la Generalitat, en sintonia amb les reivindicacions municipalistes, s'ha permès assolir un increment de la participació dels ens locals fins a un 20% de la dotació dels fons Feder per a l'objectiu 2, que fins ara estava dotada tan sols amb un 10%.

Em sembla, senyor president, senyores i senyors diputats, que són prou aquests exemples per donar sentit a allò que els deia de la teoria, la voluntat i la realitat. Estic convençut que el Partit Socialista, la seva voluntat era millorar el finançament local amb la seva acció de govern d'aquests anys —el seu programa electoral així ho reflectia—, però la realitat desgraciadament és la que és. El Govern de la Generalitat, la seva voluntat és la que s'expressa en el pressupost que estem debatent,

1264

i jo els encomanaria que comparessin realitats i traïessin les seves pròpies conclusions.

Per acabar, una última reflexió. De tots els grups presents a la cambra, el de Convergència i Unió és el que té més alcaldes i regidors entre els seus diputats i també arreu de Catalunya. Per tant, convindran amb mi que forçosament hem de ser un grup amb un contingut municipalista important, però segurament amb una diferència fonamental, que el fa ser compatible amb l'acció del Govern de Catalunya, i és que el nostre és un municipalisme amb visió de conjunt, amb visió de país i, per tant, d'inspiració nacionalista. Entenem que la millora del finançament local ha d'anar lligada a la millora del finançament de la Generalitat i a una major participació en el conjunt de la despesa pública estatal.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem en contra de les esmenes presentades pels grups de l'oposició al Departament de Governació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació de les esmenes al Departament de Governació. Això ha quedat molt simplificat perquè han sigut retirades les esmenes a l'Escola de Policia per part dels grups que les havien presentades i també de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Per tant, haurem de fer només, llevat que algun grup em demani votació separada, dues votacions: les esmenes a la totalitat de tot el Departament, que han sigut presentades per Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i el Grup Socialista, i una segona esmena presentada per Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana sobre l'Institut Català de Seguretat Viària.

Ningú demana votació separada? (*Pausa.*) Anem doncs a votar la primera: les esmenes a tot el Departament.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Les esmenes han sigut refusades per 51 vots a favor, 68 vots en contra i cap abstenció.

Votarem ara la segona esmena, Institut Català de Seguretat Viària, que correspon als grups d'Iniciativa - Els Verds i a Esquerra Republicana.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 68 vots en contra, 23 vots a favor i 28 abstencions.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda, en què puntualment la iniciarem amb el debat corresponent al Departament d'Economia i Finances.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Iniciem el debat del Departament d'Economia i Finances. Esmenes a la totalitat, per a tot el Departament. Esmena 385, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula el senyor Novella –i la té per quinze minuts, si les normes no fallen.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor president, amb el seu permís, agruparé les esmenes referents al Departament, a l'Institut Català de Finances i a l'Institut de Crèdit Agrari de Catalunya.

El president

D'acord.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, em toca defensar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, l'esmena a la totalitat al Departament i a aquestes dues institucions financeres de Catalunya. La veritat és que –i sobretot em dirigeixo a aquells diputats del Grup majoritari que després m'han de contestar– no els voldria avorrir repetint-me excessivament. He hagut d'intervenir en altres esmenes, en qüestions que ja he fet; per tant, vostès em disculparan si el meu discurs és sintètic; els economistes, normalment, fem eficiència de recursos, i d'altra banda tampoc vull repetir-me excessivament, tot i que ja els avanço que m'hauré de repetir en algunes qüestions, raó per la qual demano excuses als diputats i les diputades aquí presents.

Molt bé. La primera qüestió que voldríem plantejar és que, en parlar del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, estem parlant del Departament que porta i coordina la política econòmica de la Generalitat. Per tant, vostès comprendran que jo m'haig de referir a la política econòmica general de la Generalitat i als efectes que aquesta ha tingut sobre l'economia catalana. Per tant, aquest serà, diguem-ne, el primer punt de la meua intervenció. En segon lloc, aquesta política econòmica de la Generalitat es concreta, entre d'altres matèries, a través de la política fiscal i pressupostària, que també és responsabilitat d'aquest Departament, i hauré de parlar de la política fiscal i pressupostària.

Però aquest Departament també té una política instrumental molt important: és el Departament que coordina i dirigeix la política financera de la Generalitat de Catalunya, amb dues institucions, fonamentalment –Institut de Crèdit Agrari i Institut Català de Finances–, que coordinen tota una sèrie de qüestions de política financera. I per tant, en el tercer punt em referiré a la política financera. Per tant, vaig a parlar de política econòmica en general; en segon lloc de la política fiscal i pressupostària, i en tercer lloc de la política financera del Departament.

El tema del Departament i de la política econòmica del Departament és un tema significatiu, ja que el Departament té una incidència sobre la situació econòmica de Catalunya: el 12,5% del PIB català és el que el Departament, doncs, treballa. És clar, tots sabem que hi ha una part significativa d'aquest percentatge que ve donat per uns pressupostos que vénen de Madrid i que, per tant, són partides finalistes, i que el règim de discrecionalitat de la Generalitat és més limitat que això. Però, malgrat això, és un percentatge important. I d'alguna manera, en tant que estem parlant del 12,5 del PIB, doncs, incideix, d'alguna manera, sobre l'economia.

Mirem una mica l'economia –ja he parlat d'això i ho faré, per tant, breument. Certament, Catalunya ha crescut el 3,8, preveiem el 2,8... Bé, és una taxa de creixement acceptable. A nivell d'inflació, hem reduït la inflació. Per tant, aquí tenim dos objectius macroeconòmics que poden ser acompanyats amb certa satisfacció. Naturalment, vostès saben que en macroeconomia treballen amb cinc o sis grans objectius: aquests dos sí, però jo haig d'entrar en altres que dissortadament –i pensin vostès que dissortadament– no els puc donar la mateixa qualificació que als anteriors.

Em referiré a continuació al tema de l'ocupació i l'atur. L'ocupació i l'atur, que teníem un 20% l'any 95 i que es preveu que el 96 tindrem, a finals d'any, potser, el 19%: el baixem d'un punt. És clar, la gran pregunta que jo em faig, senyores diputades i senyors diputats, és: si amb un creixement del 2,8 –que no està malament– només podem crear 35.000 llocs de treball –35.000 llocs de treball–, com solucionarem l'atur de 500.000 persones que estan aturades a Catalunya? Aleshores, aquest és un plantejament que no és només responsabilitat del Govern; és responsabilitat de tots els que estem en aquesta cambra, naturalment, però vostès són els que executen.

I realment, la pregunta i la resposta que jo m'haig de fer, senyors diputats, és que només amb creixement no solucionarem, desgraciadament, el tema de l'atur a Catalunya. En això, un matís: no vull dir que l'atur sigui responsabilitat única de la Generalitat –no és aquesta, la meua voluntat d'intervenció. Però, certament, sí que hi ha una reflexió important –jo he fet uns petits càlculs, uns petits càlculs. Mirin vostès: si cada any creéssim 50.000 llocs de feina, com que augmenta la població activa, la incorporació dels que estan fora del mercat de treball, reduiríem l'atur de 25.000 persones; si en tenim 500.000 a Catalunya –creixent aquesta quantitat, eh?, ja els ho dic, un creixement del 2,8 o del 3%–, trigaríem deu anys que l'atur català acabés sent del 10%. Molt temps! I això té molts problemes. Per

tant, pel nostre Grup, senyors, tenim un creixement amb limitada creació d'ocupació; un creixement que, si no el variem, si no variem alguna cosa més, aquí no tindrem solució a aquests problemes. Problemes que es caracteritzen, ja els ho he dit, per més de 500.000 aturats, però també 500.000 contractes temporals. Ja sé que no és aquí el cas de parlar d'això, ho parlarem en el Departament de Treball, però és un tema important, la precarietat. I què provoca tanta precarietat i tant d'atur? Doncs provoquen diverses qüestions.

Primer tema: pobresa i marginació. Hi han bosses de pobresa i marginació. Mirin vostès, l'índex de pobresa és del 13%, a Catalunya, però un 40% dels pobres de l'àrea metropolitana de Barcelona, un 40%, són joves, segons els estudis de Càritas, i això és preocupant, això és preocupant, senyors del Govern, això és preocupant. I una cosa que ara és preocupant, en el futur pot esdevenir un greu problema, un greu problema. I voldria deixar-ho així, explícit, en aquesta cambra.

Un altre tema és el que fa referència, des d'aquest punt de vista, a tot el tema del consum. El consum no acaba d'arrencar. I per què no arrenca, el consum? Perquè la precarietat i la situació d'atur no ho permeten. Aquí hem de canviar algunes qüestions. I el Govern de la Generalitat, i el Govern al qual vostès recolzen, de moment sembla que això no ho han solucionat. Encara que aquest segon govern sigui molt recent, no? Hauré d'esperar una mica més de temps.

Un altre problema que plantegen vostès, en aquesta situació: la desqualificació de la mà d'obra. Això serà un problema que pagarem car, en el futur. Hem de tindre treball fix i ben format, per part de l'empresari i del treballador, perquè hem de produir qualitat: aquí està el nostre futur. I tot aquest sistema provoca una desqualificació de la mà d'obra.

Un altre problema que es genera a partir d'aquí, o en relació amb aquest, és la competitivitat de l'economia. La competitivitat de l'economia té a veure molt amb la formació de treballadors i empresaris i amb una qualificació continuada de les persones que treballen. Per tant, senyors, creixement sense creació suficient d'ocupació. Distribució de renda... Ja ho he dit abans: hi ha una pobresa, sobretot pobresa jove, que provoca problemes. I em referiré a dos macroobjectius més.

El tema de l'equilibri exterior. S'ha parlat molt des del Govern de la Generalitat de la competitivitat empresarial de Catalunya –nosaltres estem per la competitivitat empresarial de Catalunya, o, millor dit, per la competitivitat de les empreses–; segons estudis que s'han fet –no són meus–, el 35% de les indústries catalanes tenen possibilitats de competència internacional. Només el 35. Aquí tenim un problema seriós, un problema seriós, sobretot de cara al futur, tenint en compte la integració.

I finalment un altre equilibri és el medi ambient. La situació del medi ambient en el nostre país..., es calcula que tenim un dèficit d'un bilió de pessetes per posar-nos a complir, diguem, els mínims que té la Unió Europea –fa poc la Unió Europea ens donava un toc d'atenció amb alguns rius: tot i que aquí s'ha dit que no té importància, des del nostre Grup pensem que sí.

És a dir que, d'alguna manera –i pensem que sí–, la Generalitat és en part responsable d'una situació econòmica que nosaltres no veiem amb satisfacció i que creiem que, si continua així, si no canvien altres qüestions, el problema de l'atur i de la precarietat laboral, a la llarga, desqualificarà la mà d'obra, minvarà la competitivitat i provocarà bosses de pobresa i marginació. En aquest sentit, nosaltres pensem que la política econòmica que s'ha portat des d'aquest Departament no és l'adequada.

Passaré a continuació a parlar de la política fiscal i pressupostària. El Departament és responsable de l'elaboració i gestió dels Pressupostos. La Hisenda pública de la Generalitat ha tingut uns dèficits significatius, en els últims temps, i un endeutament creixent –hem passat de 300.000 milions a més d'un bilió de pessetes d'endeutament–, una càrrega financera també creixent, i hem tingut, fins i tot, a curt termini, hem superat el límit del 7% per endeutament per tresoreria, moltes vegades. Vull dir que aquí tenim un problema d'endeutament fort, i de dèficit públic. Ja ho hem repetit molt: tenim dues causes, sobre això.

Primera causa, causa externa –no és el moment de parlar-ne–, però hi ha un tema de gestió del pressupost que incideix en aquest dèficit i en aquest endeutament –ho hem dit també moltes vegades; per tant, seré molt sintètic. Desviacions pressupostàries –crèdits liquidats respecte a crèdits aprovats–: any 91, 18%; any 92, 29%; any 93, 6%; any 94, 15%; any 95, 16,5%. 268.000 milions de pessetes. És a dir, tenim tota una sèrie de desviacions pressupostàries que, any rere any, es van produint. Per tant, jo he parlat de pressupostos aproximats –no he volgut fer titulars, no he parlat de pressupostos «virtuals», oi?, però sí que diria, si m'ho permeten vostès, pressupostos «aproximat».

I agafaré tres exemples més –i perdonin que doni noms propis, però a l'oposició ens toca donar noms propis–: Economia i Finances, Treball i Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Desviacions del 95: Economia i Finances, 55%; Treball, 34%; Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, 200%. Indubtablement, senyors... I aquests departaments, no sé per què, no ho fan gaire bé, i ho continuen fent així cada any. O sigui, crònicament, preocupin-se vostès d'incidir sobre la gestió d'aquests tres departaments, perquè periòdicament –si volen vostès, els dono la sèrie– sembla que això continua, és un mal endèmic.

Els podria parlar també de capítols, no?, diferències per capítols. L'any 95, el capítol 2, un 25%; transferències a empreses, 33% de desviació –transferències corrents–; capital, transferències de capital, en conjunt, 37%... És a dir, estem davant d'unes desviacions continuades, arreu, arreu, i a tots els capítols. Per tant, aquí hi ha un problema de gestió i de control de la despesa.

Això, nosaltres, normalment, ho lliguem a altres aspectes que expliquen en part aquesta situació, o que pensem que la podrien corregir: tenen –ja ho hem mencionat moltes vegades– el que anomenem despeses sumptuàries, que han rebaixat ostensiblement aquest any, però encara són 2.700 milions; tenen vostès el

tema d'hores extres; tenen vostès els capítols de lloguers i edificis... Si volen, els podria donar xifres, però, en fi, me les estalvio. En definitiva, aquí hi ha un tema important en què es pot fer estalvi, i que si vostès ho fan nosaltres no tindrem cap inconvenient a recolzar-los i fins i tot a reconèixer-ho i felicitar-los, com saben també que jo he fet sovint quan així ha sigut.

Per últim, hi ha un tema d'organització. Mirin, nosaltres no pensem que l'organització que té l'Administració pública a Catalunya sigui una organització eficient. Ja ho hem dit, hem donat raons, eh? Pensem que hi han duplicitats –el principi de subsidiarietat és significatiu–; pensem que hi han possibilitats, fins i tot dintre de la mateixa organització que té la Generalitat avui en dia, de fer readaptacions, i que amb això estalviaríem diners, i aquest també és un tema important que penso que hauríem de treballar. Llavors, senyors diputats, senyores diputades, pel tema de política econòmica que abans he comentat, i pel tema d'eficiència, de reforma de l'Administració pública i de transparència en la gestió del pressupost, nosaltres no..., hem presentat aquesta esmena.

Em referiré finalment a tot el tema relacionat amb la política financera. Aquest és un aspecte que, al meu entendre, és important, i té dues o tres característiques. Quines són les institucions que fan política financera en la Generalitat de Catalunya? Bàsicament, dues: l'Institut de Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances. I quants diners tenim, de pressupost, per fer aquesta política financera a Catalunya? Doncs, aquest any, 32.000 milions de pessetes. I jo els pregunto, senyors de la majoria: vostès creuen que amb 32.000 milions de pessetes es pot fer una forta incidència sobre l'economia i les empreses de Catalunya? Nosaltres pensem que no. Aquest matí, algun diputat ens suggeria la idea de dir: «Bé, vostès critiquen molt l'Institut Català de Finances, potser demanen un dia la seva desaparició.» Al contrari –potser els sorprendré, amb el que els acabaré de dir ara–, al contrari: ens queixem que hi ha poca incidència, que la Generalitat té una política financera dèbil.

Segona qüestió: la Generalitat, senyores diputades i senyors diputats, té competències exclusives, dintre de la legislació de l'Estat, en matèria de caixes d'estalvi, i això és un important paquet financer en aquest país. S'ha fet el que es podia fer, en aquest sentit? Jo els haig de dir, honestament, que no, que queda molt camí per fer. I, si vostès ho fan, redundarà en benefici de les empreses de Catalunya. Però no s'ha fet. Jo diria que no s'ha fet.

Són, per tant, dues qüestions. les que els acabo d'enunciar, de certa magnitud. És a dir, una política financera dotada d'uns instruments insuficients i una política financera que no abasta tot el camp que podria abastar. Per què? Jo els diré una sospita que tinc, i és que vostès no tenen clara la línia delimitadora de la seva política financera. La Generalitat va donant *bandazos*, en això. No està clar. I, si no, vostès després m'ho intentaran explicar: potser surto amb una altra conclusió.

Hi ha una tercera qüestió significativa: és la gestió. I en això sí que no podem estar d'acord. Si parlem de l'Institut Català de Finances, especialment, és un institut que

vostès el creen amb base a la idea que pot dotar-se, la Generalitat, d'instruments que permetin plena ocupació, i, d'acord amb la seva llei fundacional, vostès parlen de coordinar polítiques financeres, de prestar serveis de tresoreria, funció inspectora general i serveis a l'emissió de deute.

És a dir, si vostès m'ho permeten, estem davant de quasi un banc públic, un banc públic, amb certes limitacions, o un projecte de banc públic. Però vostès es queden aquí, vostès es queden aquí, vostès es queden aquí. I fa molts d'anys, d'això. Llavors, què passa? Doncs que hi ha poca incidència, com els deia abans. Mirin, els donaré un exemple, no? Ja em sembla que coneixen vostès que nosaltres, quan diem alguna cosa, generalment –generalment–, tenim xifres, dades, i ens ho estudiem. Senyors diputats, senyores diputades, vostès volen saber quants préstecs es van formalitzar del 86 al 92 per part de l'Institut Català de Finances? 467. Vol dir 70 préstecs per any. La xifra és minsa per a l'economia catalana. Volen saber quants avals es van formalitzar? 118, 18 per any. La xifra és minsa per a l'economia catalana. Estem davant d'uns instruments que són insuficients, insuficients. Amb això no vull dir que no pot tenir certa efectivitat, eh?, però ens hem de plantejar dues coses: l'Institut Català de Finances serveix només per a empreses en crisi o serveix per tenir incidència sobre la política financera de Catalunya? Si és el segon objectiu, vostès han fracassat, vostès han fracassat en això.

Altra qüestió és la gestió, i aquí sí que no hi podem estar d'acord. Nosaltres, he de manifestar-ho, tenim una comprovada i reiterada desconfiança política en la gestió de l'Institut Català de Finances. I els volem dir que si vostès volen canviar i com sembla tenen algun projecte, etcètera, en el projecte podem estar d'acord; en el que no estarem d'acord és en una gestió com la que s'ha que portat fins ara. Per què? Els en donaré algunes raons, i no són només meves. Una: tenim més que indicis de sospita per pensar que en la distribució de crèdits i d'avalis s'han privilegiat determinats cercles econòmics en detriment d'altres. I això és un tema important, i això és un tema important. Segon tema: l'alt risc que ha tingut l'Institut, un risc superior al de la mitjana espanyola. Actius dubtosos sobre crèdit total: 6,79% l'ICF, 5,6 el Banc d'Espanya. Tercera qüestió, tercera qüestió, senyors: l'àrea de seguiment de risc, que benvinguda sigui, es va fer el 1992. I per últim, senyores diputades, senyors diputats, encara està per constituir-se el Consell assessor de l'Institut Català de Finances. Són molts anys d'espera, són molts anys d'espera. L'oposició podem esperar, però potser vostès esperen massa que esperem l'oposició. Realment aquí hi ha un tema que s'ha de resoldre ja, s'ha de resoldre ja. I jo diria que s'ha de resoldre abans d'emprendre qualsevol nova etapa sobre l'Institut Català de Finances. En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, ens sembla que en les línies d'actuació de política financera de la Generalitat hi ha insuficiència per una banda, hi ha insuficiència de recursos, manca d'incidència, manca de delimitar una política clara i, en segon lloc, una gestió deficient.

Sobre el tema de l'Institut Català de Crèdit Agrari, el pressupost és escàs, però vostès el redueixen més; eren 6.500 milions l'any 95 i vostès ho han reduït a 4.600 aquest any. O sigui que encara la incidència serà menor. I la pregunta que els faig és si no és més un institut per a les indústries agroalimentàries abans que no un institut per al conjunt del camp de Catalunya.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, he promès ser breu i faré honor a la meua paraula. Per una política financera insuficient amb incidència escassa, per una política financera que s'ha fet amb manca de transparència i jo diria que amb possibilitats de clientelisme, per una política financera que cal reformar, nosaltres no podem donar suport a aquests pressupostos i hem presentat l'esmena que hem fet. I ja m'avanço a algunes de les coses que vostès podran sostenir: jo els he estalviat de llegir, que podria haver-ho fet, alguna de les conclusions que sobre aquests temes ha fet, per exemple, la Sindicatura de Comptes, i que vostès coneixen sobre l'Institut Català de Finances; però, com que són conegudes, espero que vostès les assumiran i que no caldrà que sobre això se'n faci cap referència.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 386, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Huguet. Acumularà?

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Amb el seu permís acumularé les esmenes 386, a la totalitat del Departament d'Economia i Finances, la 390, a la totalitat de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i la 392, a la totalitat de l'Institut Català de Finances. En una hora una mica procliu a la somnolència toca defensar aquesta esmena.

Les dues vessants de la Conselleria d'Economia i Finances fan que calgui analitzar per separat ambdues. Hi ha, per una banda, l'apartat d'economia amb teòriques funcions de control macroeconòmic, però que, de fet, el fet que la sobirania en aquests àmbits a Catalunya de fet no existeixi, resideixi fora d'aquí, provoca la frustració d'anar exercint de termòmetre d'estudi de la conjuntura, encara més escassament de termòmetre de les estructures que ens condicionen, però, en canvi, haver de restar en posició passiva perquè els principals instruments macroeconòmics continuen residint a Madrid o a Brussel·les, on Catalunya no té veu pròpia per a codeterminar les polítiques que ens acaben impactant sobre el nostre teixit productiu i financer i sobre el benestar dels nostres ciutadans i ciutadanes. El fet que aquesta Conselleria tingui les mateixes facultats que, per exemple, la Rioja mostra fins a quin punt el model de generalització autonòmica és un cul-de-sac que afecta, malgrat les cortines de fum d'uns i altres, la vida quotidiana de tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes. Una conselleria que hauria de poder intervenir molt més activament sobre el conjunt d'àrees productives i financeres del país es veu obligada pràcticament a exercir de

notari dels canvis que d'altres estan propiciant des de fora Catalunya.

Però a vegades, en el marc de les competències de què es disposen, també ens dona la sensació de no haver-hi política econòmica, una política amb voluntat d'incidència real i que coordini especialment el conjunt de conselleries de l'àrea productiva. S'usen, per exemple, les competències que es tenen sobre el món financer a recents operacions de privatització on les caixes, especialment alguna d'elles, s'han abraonat, han estat si més no reflexionades des de la Conselleria? Hi ha una reflexió conjunta amb la Conselleria sobre l'impacte que pot tenir tot plegat a Catalunya, sobre els criteris amb què s'utilitzen les principals bosses d'estalvi popular de Catalunya? Està calibrant el Departament els avantatges i inconvenients del desplegament d'aquests instruments d'estalvi? Està incidint en la necessitat de conduir l'estalvi popular cap a la creació d'ocupació? Són interrogants que em sembla que tenen resposta bastant negativa.

La renúncia a exercir, doncs, alguna de les competències que dona l'autonomia ve acompanyada per la insuficiència real d'autogovern en els àmbits socioeconòmics i pel nefast model de finançament que en aquest cas seria repetitiu i persistent, nefast model de finançament que si en algun lloc es nota és precisament en les conselleries que s'encarreguen de l'economia productiva en general i en el Departament d'Economia i Finances en particular. A hores d'ara resten pendents, per exemple, competències en els àmbits econòmics que, segons la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat, són competències d'àrees no directament d'Economia i Finances, però que van vinculades a l'àrea productiva, com ara el Programa industrial tecnològic i mediambiental (PITMA), les funcions en matèria de promoció exterior (Focoex), el Pla d'actuació tecnològica (PATI), el Pla d'harmonització industrial (Enor); la participació de representants de la Generalitat en empreses públiques abans que ens les privatitzin totes; el traspass dels paradors de turisme, les grans infraestructures de transport: autopista, Renfe i aeroports; l'Institut Nacional de la Seguretat Social; la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social; tresoreria general; la Gerència d'Informàtica de la Seguretat Social, la GISS; la Intervenció General de la Seguretat Social i la Universitat Nacional a Distància, per posar alguns exemples amb importants impactes econòmics si depenguessin de nosaltres amb capacitat d'incidència en el món, en l'àmbit econòmic, si depenguessin de nosaltres. Per tant, doncs, un paquet de transferències oficials que estan a la llista d'espera de la Comissió Mixta de Transferències, que estan aquí pendents i que, per tant, devaluen, de fet, qualsevol voluntat d'intervenció en l'àmbit econòmic. Competències, doncs, reclamades per la part catalana de la Comissió Mixta Estat - Generalitat i encallades fins ara.

En uns moments que l'acompliment de les condicions de Maastricht és l'objectiu prioritari de molts governs, la incapacitat del Govern català per aplicar polítiques econòmiques pròpies que s'adeqüin a les necessitats específiques és una de les causes, per no dir una de les principals, que en estats grans tan diversos i jacobins

com l'espanyol, o d'altres d'Europa com l'italià, s'es-tigui conduint el conjunt, el conjunt de l'estat en direcció contrària o almenys, si més no, alentint la velocitat d'aproximació a Europa o amb unes dificultats tan grans que ens hi poden portar extenuats i, per tant, a mercè dels grans grups empresarials i financers de l'Europa desenvolupada.

Per tant, doncs, en aquesta situació, sense anar més lluny, també, i en un tema que ja hi he insistit diverses vegades però crec que no és pas dolent tornar-hi a insistir, un altre element fonamental per a una Conselleria d'Economia i Finances és disposar, diguem-ne, d'això, de finances, no?, de finances per, diguem-ne, fer uns pressupostos adequats. Vaig treure el tema de Navarra i el tornaré a treure; el tema de Navarra, Pressupostos del 96, uns ingressos i unes despeses per habitant de 490.000 pessetes, mentre a Catalunya la xifra, aquest any, és de 267.000 pessetes. Observant els pressupostos, per exemple, ja concretant-nos en l'àrea d'Economia i Finances, un s'adona que en el capítol d'ingressos allà, per exemple, tenen l'alegria de poder-hi fer figurar tota la recaptació d'impostos que es fa des de la mateixa comunitat foral i amb més capacitat normativa que no hi ha aquí. Les transferències procedents de l'Estat tenen un pes ridícul en el pressupost elaborat per la Conselleria d'Economia de Navarra, un 5,09% del total d'ingressos. A Catalunya continuem depenent fonamentalment de les transferències de l'Estat i la recaptació pròpia és de percentatge baix i encara sense capacitat normativa. Estem parlant d'un 1,3% dels tributs propis, amb una pèrdua respecte a l'any anterior del 14%; en tributs cedits passem d'un 13,3 a un augment del 2,2%, inferior al mateix creixement del PIB; i els ingressos, on la Generalitat participa en la seva gestió, és a dir el famós 15% de l'IRPF, és l'11,7% amb un increment respecte a l'any anterior d'un 4,5. I ja veurem com acaba això a l'hora de la liquidació, ja ho veurem com acaba. Per tant, entre impostos propis, cedits i gestionats estem parlant només del 32,6% del total dels ingressos de la Generalitat.

Enfocat d'una altra manera, la suma dels ingressos per impostos procedents de l'IRPF i de l'IVA signifiquen a Navarra, per exemple, la captació per a la Comunitat Foral d'unes 294.000 pessetes per persona, parlant d'IRPF - IVA; a Catalunya, la cessió de la gestió del 15% d'IRPF significa només la captació directa per la Generalitat de 31.000 pessetes per persona. Ens aquests pressupostos els fons europeus, per exemple, també, signifiquen un 1,4% del total a Catalunya, mentre a Navarra -Navarra, societat ja privilegiada en el finançament- els fons europeus signifiquen el 2,38% dels seus pressupostos. Per tant, doncs, ja es veu quina capacitat real d'intervenció té aquesta Conselleria d'Economia i Finances, amb nivells d'autogovern esquifits en l'àmbit socioeconòmic i amb nivells de finançament francament distants de les autonomies més ben situades a escala espanyola.

Fins aquí, doncs, els condicionants generals en què actua aquesta Conselleria d'Economia i Finances. Anem a veure ara, dintre d'aquests condicionants, com compleix la tasca que té encomanada. Una d'elles, precisament, és l'elaboració dels pressupostos per complir

objectius socials, polítics i econòmics determinats i per dotar el Govern d'un instrument de gestió i el Parlament d'un instrument de control. En ambdós casos hi ha el perill de repetir una mica arguments de la intervenció que es va fer aquí per defensar la totalitat, però breument m'hi referiré.

La Conselleria ha redactat, per exemple, un informe econòmic i financer més centrat a l'any 95 que al 96, que seria el més lògic tenint en compte que estem aprovant uns pressupostos molt de forma retardada, a prop de Sant Jaume, ja. I això no és filar prim perquè la conjuntura aquest any és bastant diferent de la de l'any passat; es dona sensació de voler complir compulsivament amb les condicions de Maastricht sense que es vegi paral·lelament un esforç creïble de canvis estructurals que facin sostenibles els ajustos actuals. L'ocupació com a principal problema hauria de ser l'objectiu prioritari de qualsevol acció de govern. Encara que hi hagin indicadors puntualment positius d'activitat econòmica, la permanència en un índex d'atur dels més elevats de la Unió Europea hauria de fer pensar a uns governants que no s'installessin en el cofoisme.

Aquests pressupostos s'han volgut presentar com els que davant de la restriccions mantenien per sobre de tot l'estat del benestar, però de fet el manteniment de les partides d'Ensenyament i Sanitat, per exemple, procedeix bàsicament de l'augment del capítols 1 i 2, mentre les inversions en noves escoles, en centres d'assistència primària cauen clarament, i tot plegat sense que se'ns hagi comunicat cap pla concret de millora de la gestió del personal i de la millora de la contenció de despeses com les farmacèutiques que es disparen any darrere any. Per tant, ens trobem que en àrees del benestar hi ha un *statu quo* que, de fet, significa degradació; i finalment les àrees més perjudicades, com vam dir ja, són les relacionades amb l'economia productiva sostenible que ja analitzaran els diputats d'Esquerra Republicana quan els toqui la seva esmena a la totalitat. De fet, doncs, delegar la política macroeconòmica, com s'ha fet, al senyor Rato, i la productiva, al senyor Piqué Vidal, és una mostra del conformisme en què ha caigut aquest Govern i la devaluació política creixent a què estan sotmeses una sèrie d'àrees governamentals de Catalunya. I en aquest cas la Conselleria d'Economia i Finances, doncs, en primer terme. Per això es planteja o es plantejava un fals dilema, amb aquests pressupostos, que és el de l'economia productiva - l'estat del benestar, quan en realitat el dilema era un altre, que és: o trien un nou model de finançament i un model de gestió més eficaç i més auster, o es veuran obligats, efectivament, a tancar serveis sencers que en aquests moments són estrictament pantalla, i no repetiré, per tant, els arguments que vaig fer servir ja al debat general.

Per tant, doncs, que a la Conselleria li pertoca fer d'aquests pressupostos un instrument de gestió transparent perquè pugui ser controlat per aquest Parlament, i aquí sí que és una responsabilitat de la Conselleria, que és la que coordina els números que es posen negre sobre blanc. I per no repetir, doncs, també, alguns arguments, el que està clar és que aquests números no han quadrat: les liquidacions són absolutament diferencia-

des amb relació al que és el pressupost previst; després, al final, els concretaré les xifres estrictament pel que fa a la Conselleria, que hauria de ser un dels models, com a conselleria que coordina els Pressupostos generals, i ja comença no fent bé les coses a casa.

Però bé, en qualsevol cas, en aspectes ja més concrets de la Conselleria, en la memòria de programes, per exemple, que també s'elaboren entorn dels pressupostos, estem lluny de la claredat i la transparència, contrastant un cop més amb altres pressupostos redactats en altres comunitats autònomes, on els programes són més simplificats, amb objectius definits, amb partida pressupostària clara, clarament consignada; aquí ens trobem amb redaccions extenses, sense objectius acotats pels temps o per disponibilitat econòmica. Per tant, doncs, no serveixen per a aquesta feina de transparència i control.

El resum orgànic funcional no compleix tampoc aquesta funció i, per tant, doncs, ens trobem amb objectius difícilment avaluable per aquesta cambra. Si ens entretenim, encara que sigui breument, en alguns dels objectius exposats pel Departament d'Economia i Finances, no s'assoleixen les previsions. Per exemple, una de les finalitats que diu, que és de programació, planificació, pressupostació i política econòmica, una de les finalitats d'aquest àmbit és el seguiment de l'impacte econòmic de l'activitat de les diferents administracions públiques, en especial en matèria d'inversions públiques; doncs, bé, es trobarien a faltar, per exemple, més estudis comparatius, a nivell de comunitats autònomes i també a escala europea, per veure els diferencials d'inversió pública i també l'eficiència de la inversió pública, que de moment només ens proporcionen fonamentalment estudis particulars o universitaris.

L'Administració tributària haurà de fer una previsió de futur, per exemple, se suposa, de cara a la recepció de nous impostos cedit: quin és el programa previst, amb quin calendari... La Tresoreria, que té per objectiu fer efectives les obligacions de la Generalitat, contribuint que el sistema tingui el grau convenient de liquidesa, doncs, aquest objectiu és inassolit: el grau de morositat de l'Administració pública catalana és de jutjat de guàrdia, i està impactant negativament en sectors de l'economia productiva, i impacta negativament en els costos dels béns i serveis que compra la Generalitat, perquè els subministradors hi carreguen aquests costos financers de la demora. I també és una de les fonts del desprestigi de la institució.

Control intern i competitivitat pública, que és un altre dels programes de la Conselleria: ha de fer cas d'algunes recomanacions de la Sindicatura de Comptes, que no en fa cas. I en l'àmbit de política financera i crèdit oficial, que hauria d'ordenar, controlar i supervisar els agents i mercats que integren el sistema financer català, no queda clar, com dèiem abans, si és que realment han fet una reflexió i han intervingut en aquest procés, en aquests moviments darrers de les caixes d'estalvi.

Per tant, doncs, si parlem d'aquest aspecte programàtic, queda confús, difús, difícilment avaluable. Per exemple, hi ha un altre aspecte en el programa de planificació, programació, pressupostació i política econò-

mica: ara que s'ha endegat la Comissió d'Estudi de la Viabilitat del Sistema de Finançament de Catalunya, no es troba cap referència en aquest programa, doncs, a la necessitat de les tasques que hauria de fer el Departament per complementar la iniciativa parlamentària; es troba a faltar l'exploració de camins que s'escapin del model de generalització del sistema econòmic i que no siguin donar voltes sobre el mateix de sempre, i que indiquin sortides cap a una singularització de la relació Catalunya - Espanya, estudis comparatius amb la resta de comunitats autònomes, amb administracions europees... Això no està contemplat en els programes que ens presenta la Conselleria d'Economia i Finances entorn d'aquests Pressupostos.

Hi ha aspectes, com per exemple el tema mateix de l'estructura de la Conselleria, que tampoc m'hi entretindré. Quan es parla d'austeritat i de retallar, és curiós com el capítol 1 sistemàticament va creixent. Una estructura funcional de difícil, diguem-ne, exploració, per saber la funcionalitat que té: en no haver-hi programes definits és difícil veure la funció que té cada apartat del funcionariat dedicat a la Conselleria a aquests temes; per tant, doncs, amb dificultats d'avaluar la rendibilitat, el rendiment, l'eficiència d'aquesta administració –de la Conselleria, concretament– per a les tasques que està cridada a fer.

I, ja entrant en números, el que està clar és que, en general, com deia abans, és el capítol 1 el que puja, el capítol 2 queda estancat i la resta disminueix. El que podria ser titllat d'un esforç de contenció, segons la Conselleria, de fet, per tres motius, no ho és. Ja ho he dit: el capítol de personal continua pujant sistemàticament, no es tenen clars els programes i els objectius, no sabem si la contenció afecta sectors estratègics del Departament o, per contra, podríem continuar retallant d'aquestes partides –que figuren sota el nom de premsa, 16 milions; comunicacions, 64; atencions protocol·làries, 9 milions; publicitat, 3 milions; reunions, 1 milió; formació, 8 milions; altres despeses, 3,5 milions; estudis i treballs, 4 milions; divulgació de la Unió Europea, 15 milions; Centre de Documentació, 5 milions, i Ciges, 176 milions–, fins a quin punt aquestes partides, realment, doncs, serveixen per a les finalitats adequades o continuen sent partides inútils o, diguem-ne, suprimibles o minorables...

I finalment, el tema de les liquidacions, que, com apuntava abans, sempre acaben desmentint l'esforç de contenció. Unes liquidacions que, concretament, les de l'any 95, doncs, presenten variacions prou elevades en partides concretes. Personal eventual, 3% de variació; personal laboral, 8%; incentiu per rendiments de treballs extraordinaris, 4%; quotes socials, 58%, que fan un total en les despeses de personal d'un 5% de variació. En el camp de material i subministrament, 352% de variació respecte al previst: conservació i reparació, 72%; indemnitzacions per raó del servei, 30%... En conjunt, en compres de béns i serveis, 262% de variació del liquidat sobre el previst. O, en transferències corrents, en inversions en edificis un 90%, en immobilitzat immaterial..., i en conjunt –perdó–, en conjunt, inversions en transferències corrents, un 90%, i en inversions reals, un 50%. En transferències de capital,

una variació del 29%. I en actius financers, del 406%. Per tant, doncs, liquidacions que demostren com el pressupost queda a vegades com a paper moll que no es fa servir, que després no es compleix, ni de lluny, a l'hora de la veritat.

I, en aquest panorama, el que està clar és que el percentatge de despesa de personal sobre el total va creixent. Si l'any 95 estàvem sobre el previst, al 56%, en els pressupostos d'enguany estem ja al 66% de *ratio*, de tant per cent de despesa de personal sobre el total: el personal d'alts càrrecs passa del 4 al 5%, els alts càrrecs i eventuais no varia i, finalment, en la transferència sobre el total de despeses, hi ha una pèrdua del 24% al 15%.

I, per anar acabant, els pressupostos d'aquest Departament fan un exercici important, sobre el paper, de contenció de la despesa, amb una reducció de 640 milions respecte al pressupost inicialment previst l'any anterior. És una important retallada, directa i indirecta, i una reducció en la despesa corrent de 403 milions. Són els principals components d'aquest pressupost de la Conselleria. Ara, aquest esforç d'austeritat està en la línia del demostrat en l'elaboració del Pressupost del 95; però, un cop més, com deia fa un moment, quedaran xifres sobre el paper a l'hora de fer l'execució pressupostària. El 95, la desviació en les compres de béns i serveis, com he dit, va ser de 2.550 milions, 262% respecte al previst, cosa que va fer créixer el pressupost global del Departament un 46%, malgrat les retallades que es van aplicar a l'apartat inversor.

El Departament d'Economia i Finances és, pressupostàriament, un centre gestor de nòmines. El 66% del pressupost, com deia, també, correspon a despeses de personal, i aquesta proporció s'ha incrementat respecte a l'exercici anterior. Tot i això, cal dir que les despeses de personal contemplades al pressupost del 96 estan subvalorades, per una trampa comptable que es va aplicar el 95: la subvaloració de les quotes socials. El 95 es van pressupostar 334 milions per aquest concepte de quota social, i en realitat se'n van gastar 528 milions: una forta desviació. Per tant, doncs, ens temem que passarà el mateix; es pot repetir perfectament la situació de l'any passat.

Dintre també de l'apartat de personal, cal esmentar l'elevat pes, amb relació a la resta de departaments, del que són salaris d'alts càrrecs i personal eventual: el 7% del total, amb relació a una mitjana que sol ser del 3%. I en els pressupostos d'aquest any apareix una consignació de 41 milions a l'apartat de dotacions per a nous serveis, que correspon a ajut al menjador i fons d'acció social, que apareix per primera vegada.

Finalment, doncs, els elements de la nostra crítica als pressupostos elaborats per aquesta Conselleria, entenem que, quant a la redacció dels pressupostos, seria important que la memòria del pressupost incorporés un apartat comparatiu amb l'exercici anterior de la classificació funcional de la despesa –ara només tenim un resum a finals d'any–; que les liquidacions també es facilitessin per funcions, i així mateix fóra desitjable que els resums funcionals de la despesa tinguessin una desagregació de, com a mínim, tres dígits, per augmen-

tar la transparència. Un altre aspecte seria incorporar un quadre d'objectius macroeconòmics clar a la memòria de presentació del pressupost, en lloc de la informació confusa, disseminada i llarga que apareix en l'informe econòmic i financer. I finalment, entenem que, ja a finals del segle XX, diguem-ne, seria bo, potser –no sé si hi ha precedents o no; en tot cas, nosaltres hem fet una proposició no de llei en aquest sentit, que ja discutirem al seu moment–, que al costat del totxos escrits potser se'ns fessin arribar dades informàtiques sobre els pressupostos: seria la forma de remenar millor, els que hi hem de treballar –per tant, hem fet una proposició no de llei en aquesta direcció.

I acabo, breument, amb els dos instituts, el Català de Crèdit i l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Crèdit perd un 29% del seu pressupost i, de fet, una incidència que era escassa, diguem-ne, encara la hi retallem més. Per tant, com deia abans aquí algun altre diputat, funcions menors en un institut que caldria que tingués més funció.

L'Institut Català de Finances, malgrat passar de 24.000 milions a 28.000 milions, no acaba d'arrencar com el que hauria de ser, un banc públic a Catalunya, un instrument necessari per practicar la política econòmica que ens hem lamentat que no existeix. Sempre en períodes electorals –sempre en períodes electorals–, se'ns ha venut la possible transformació de l'Institut Català de Finances en una banca amb tots els ets i uts, però mai s'ha concretat en res. Fins ara, la inversió d'empresa s'ha fet, bàsicament, a través d'Eplica, per exemple, i això és un indicatiu més de la multiplicació d'organismes i duplicitat de funcions en què molts cops cau aquest Govern. Amb l'aprovació fa poc en aquest Parlament de l'autorització de l'Institut Català de Finances per realitzar inversions a l'estranger, es dona un altre pas en la potenciació d'aquest organisme. Fins ara l'Institut ha tingut un marge per concedir avals per valor de 40.000 milions de pessetes... L'Institut, de fet, ha volgut actuar com a banca sense ser-ho, i per això alguns dels incidents que han protagonitzat els seus dirigents no es poden circumscriure a l'esfera de l'economia privada. La mateixa pràctica de concedir crèdits més barats al propi personal és una pràctica habitual en la banca, però..., l'Institut Català de Finances és una banca o no és una banca? O en tot cas pot considerar-se com una de privada... La causa que ara mateix està a punt de passar, o ja ha passat, al Tribunal Superior de Justícia, amb denúncies de prevaricació i malversació de cabals públics per alguns dels directius o exdirectius de l'Institut Català de Finances, juntament amb altres casos judicials anteriors, fa que aquest embrió del que hauria de ser el banc públic de Catalunya hagi acumulat entorn seu sospites que no fan bé a la institució. Ignorar, com es va fer, un informe emès per la Direcció General de la Funció Pública que informava desfavorablement sobre la concessió de crèdits per part de l'organisme als propis empleats, perquè podria esdevenir un privilegi, és prova de mala gestió. El cas, doncs, dels quatre crèdits hipotecaris concedits a membres del personal directiu el febrer del 92 i juny del 93, i el concedit a una funcionària el novembre del 95, enterboleixen la gestió d'un organisme. I tant per això com per la seva incapacitat fins ara d'esdevenir un autèntic banc públic

català, hem presentat també esmena a la totalitat a aquest Institut.

Aquests són els arguments, doncs, sintèticament, que fan que Esquerra Republicana demani el vot positiu a favor d'aquestes esmenes a la totalitat d'aquests instituts.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 387, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per defensar aquesta esmena i, a més, aprofitaré per posicionar-me també en el tema de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari, perquè em sembla interessant. En aquest cas, concretament, per fer aquest posicionament.

No s'escapa a les senyores i els senyors diputats que el debat del Departament d'Economia i Finances és un debat que té una certa singularitat, en un debat pressupostari, perquè és diferent al debat dels altres departaments en la mesura que el Departament d'Economia i Finances és, a més a més, el responsable de la globalitat del Pressupost i, per tant, també de la globalitat de molts dels aspectes econòmics que estem discutint. Per això de vegades és difícil destriar un tema de l'altre i, segurament, no és ni tan sols bo destriar un tema de l'altre, sinó que s'ha de fer la mixtura corresponent. Però deixin-me fer un exercici, que és veure com en el mateix Departament d'Economia i Finances es reflecteixen algunes de les virtuts i els defectes que en el debat de l'esmena a la totalitat varem denunciar per al conjunt del Pressupost.

En primer lloc, si mirem les previsions del Departament d'Economia i Finances per al 1996 i les comparem amb la liquidació de l'any anterior, amb la liquidació del 1995, diríem que s'ha fet un exercici d'austeritat relativament important. De 7.700 milions de pessetes en despeses corrents en la liquidació del 95, en el Departament –conjunt de personal, béns i serveis i subvencions corrents..., transferències corrents–, s'ha passat a 4.600 en el pressupost del 96. És a dir que hi ha un exercici important, una reducció pràcticament voluntària de gairebé 3.000 milions de pessetes.

Per tant, des d'aquest punt de vista podríem saludar-ho amb entusiasme, fins i tot, podríem dir: «Escolti, és un exercici responsable des del punt de vista d'aquell Departament i d'aquell conseller que té la responsabilitat», i valgui la redundància, del que és el pressupost global, una mica, allò, per donar exemple. Però, és clar, després la realitat és una mica més traïdora que això, la realitat ens demostra que aquest donar exemple és un exercici de pura estètica, que després, de donar exemple, res, sinó segurament, més aviat donar exemple de tot el contrari. Deixin-me assenyalar alguns casos en aquest sentit: despeses de personal, 3.200 milions el 1995, 3.190 el 1996 –escolti, fins i tot redueixen personal. Però, aleshores, com ressaltava el senyor Huguet fa uns segons, vas, grates una mica i dius: carai, què passa aquí? Com pot ser que de 500 milions de pessetes de Seguretat Social passem a 340? Què passa? Que és que

el Departament d'Economia i Finances té un règim especial que li permetrà rebaixar les quotes de la Seguretat l'any que ve? A veure, mirem-ho. Llavors anem a veure la liquidació del primer trimestre, que fa pocs dies ha entrat en aquesta casa, mirem què ha passat en el primer trimestre: 130 milions la mitjana de l'any passat; és a dir, en el primer trimestre ja s'han gastat un 30% de les quotes de la Seguretat Social. Què passa, doncs? Solució: «És partida ampliable, ja ho arreglarem», aquelles partides que tant li agradaven –li agraden, vaja– al senyor Escudé. Com que la Seguretat Social és partida ampliable, doncs bé, ja ho arreglarem, hi caben tots els que facin falta.

Capítol 2, que té una reducció de 3.500 a 800 milions de pessetes, essencialment centrat en l'article 22, materials i subministraments: també grates una mica..., quina és la partida més important? Els honoraris de registradors. Vas al capítol 6, també és partida ampliable, també tirarem pel dret i farem el que convindrà. Han fet un exercici estètic important, hem reduït a la quarta part les despeses del capítol 2, però després veurem com en la realitat el que passarà és que gastarem allò que ens convindrà.

Subvencions, article 44, que són les subvencions a empreses públiques, essencialment al Centre Informàtic. És clar, aquí passa una cosa encara més curiosa, senyores i senyors diputats, sap quant han previst vostès a l'article 44 el pressupost del 96? 3 milions de pessetes. Sap quan porten gastat a març? 150 milions de pessetes. És a dir, quan vostès van fer el pressupost, quan el Departament va preparar el pressupost havia gastat 150 milions de pessetes en una partida en la qual n'ha previst 4.

Això, quelcom semblant passa en la inversió en material i estris, mobiliari i estris, article 64: en el pressupost preveuen gastar 12 milions de pessetes; el mes de març ja n'havien gastat més de 16. No ho sé, si aquest és l'exemple que dóna el Departament d'Economia i Finances en el moment de fer els seus pressupostos, és clar, hem de dir que no hi estem d'acord, és un exemple totalment dissortat, un exemple de com no s'han de fer uns pressupostos, un exemple que per a la resta de consellers, per a la resta de departaments..., és que jo arribo a pensar que deuen creure allò de: si Economia i Finances els fa així, escolti, això és *ancha es Castilla!* Es pot fer de qualsevol manera un pressupost, i és lamentable –és lamentable–; el Departament d'Economia i Finances hauria de ser el més rigorós de tots els departaments, encara que després no pogués imposar aquest rigor al conjunt dels departaments, encara que després fos necessari, allò, trobar aquelles sortides per a alguns elements, perquè, bé, els pressupostos finalment han de quadrar. Encara que això fos necessari, el Departament d'Economia i Finances hauria de procurar que el seu pressupost fos el més rigorós, el que tingués menys desviacions. I jo molt em temo que serà dels que tindrà més desviacions en aquest any 1996, perquè ho han resolt per aquesta via, per aplicar el criteri també de les partides ampliables. Però, és clar, tota aquesta política –i una mica el Departament ho exemplifica– es tradueix en una evolució de magnituds generals, de magnituds importants.

Deixin-me, senyores i senyors diputats, que els faci una reflexió sobre com després tot aquest tema es tradueix en la mecànica global del que és la Generalitat, i la faré a l'entorn també d'un document molt recent, que no tenia en el moment que vam fer l'esmena de retorn a la totalitat, però que n'hem pogut disposar després, que és la situació al primer trimestre del 96, és a dir, el tancament al 30 de març del 96.

L'any 1995, és a dir, fa un any, el 31 de març del 95 els pressupostos es van tancar amb un superàvit de 10 milions de pessetes. Està bé, està bé, molt bé. Tancament al 31 de març del 96, un dèficit de 75.000 milions de pessetes. En un any, d'un trimestre a un altre hi ha hagut un increment de 85.000 milions de pessetes en el dèficit. Això ja no està tan bé, no està tan bé, sobretot si pensem que per a tot l'any 1996 s'havia previst, s'ha previst en aquests pressupostos que estem discutint i que tenim mig aprovats –per dir-ho d'alguna manera–, s'ha previst un dèficit total de 44.000 milions de pessetes. Només en el primer trimestre pràcticament hem doblat el dèficit previst per a tot l'any. Això no és presentable, això no es pot considerar una execució correcta del pressupost.

I per què això? Podríem anar desglossant-ho molt, però en qualsevol cas, per exemple, per què ha estat necessari doblar l'aportació de la Generalitat a les seves empreses i entitats autònomes? Per què s'ha incrementat en un 50% les despeses amb mitjans sanitaris aliens? Com pot ser això, a veure, en els hospitals un 50% de més? No, escolti, és clar, no s'ha gastat un 50% de més, s'han comptabilitzat el 96 despeses que corresponien al 95.

I és clar, i grates, i mires, i veus els informes i els papers, i, finalment, et trobes un document que diu: «No, és que s'han incorporat, en el pressupost de 1996, 60.000 milions de pessetes.» I dius: què vol dir que s'han incorporat 60.000 milions de pessetes? Doncs, vol dir una cosa molt senzilla: 60.000 milions de pessetes que corresponen a despeses del 95 s'han imputat al 96; com diria un senyor diputat, ai, las!, ja sabem per què va quadrar el dèficit i ja sabem per què el dèficit del 95 va ser un dèficit que va quadrar amb Maastricht, perquè es van agafar 60.000 milions de pessetes, no es van col·locar en el 95 i s'han col·locat al 96. Això són operacions que depenen del Departament d'Economia i Finances i això fa que ara ens trobem amb un dèficit de 75.000 milions de pessetes el primer trimestre. I això en què es tradueix? Doncs, miri, tots els senyors diputats saben que l'increment del dèficit es tradueix essencialment en dues coses, té dues alternatives possibles: o s'incrementa l'endeutament o incrementem la morositat; no hi ha més alternativa, o l'una o l'altra.

En els darrers anys hem vist com l'increment de l'endeutament en el conjunt de la Generalitat anava a xifres galopants. Hi ha una dada relativament històrica, però que posa els pèls de punta: en el quinquenni 86-90 l'increment mitjà anual d'endeutament net va ser de 36.000 milions; en el quinquenni 91-95 ha estat de 200.000 milions. Ha multiplicat per set l'endeutament net d'un any per l'altre, fins arribar a aquesta xifra de quasi un bilió i mig, a què arribarem en tancar el 1996, si tot va com han previst vostès en el pressupost, que

dissortadament –pels exemples que tenim– podrà anar pitjor, amb una centrifugació de l'endeutament, fent que el que realment s'endeuti siguin les empreses de la Generalitat, siguin els sectors dependents, siguin les universitats, siguin els consorcis, és a dir, generant un endeutament arreu, on en aquest moment està implicada l'Administració de la Generalitat. I això no és bo, i això s'ha de canviar, i això és necessari que es faci allò que en termes religiosos se'n diria un examen de consciència per aconseguir després trobar la solució; no sé si també la penitència, que en política això de la penitència potser és més difícil, però en tot cas la penitència qui l'ha de donar és el poble amb el seu veredict.

Però també la morositat és un efecte important. El senyor Huguet en parlava una mica. Tornem a aquest informe del primer trimestre. Segons les dades que ha subministrat el Departament, senyores i senyors diputats, a finals de març del 95 la Generalitat devia a subministradors, entitats..., bé, al conjunt de persones que hi tenen una certa relació econòmica, els devia 60.000 milions de pessetes. No vull entrar a si és alta o baixa aquesta xifra –ja ho faríem en algun altre moment–, el que em preocupa és veure si comparem aquesta xifra amb la mateixa, un any després, amb la mateixa al 31 de març del 96: 130.000 milions de pessetes. En un any la morositat s'ha doblat, s'ha més que doblat. És un signe extern i evident de les dificultats que estan passant..., i compte, no em parlin de problemes de finançament, no me'n parlin, perquè els ingressos liquidats en el primer trimestre del 96 són exactament els mateixos del primer trimestre del 95, per tant, amb els mateixos ingressos hem doblat la morositat. Devem, al 31 de març la Generalitat devia –devíem, perquè també en aquest Parlament som Generalitat–, devíem més del doble del que devíem al 31 de març de l'any passat.

Per tant, senyores i senyors diputats –no els canso més–, jo crec que això explica perfectament els motius de per què hem presentat una esmena de retorn al Departament d'Economia i Finances, perquè no exemplifica bé en els seus propis pressupostos el que ha de ser el rigor d'un esquema pressupostari econòmic modern i perquè els resultats en política global són en aquest moment realment nefastos. Si no es prenen mesures de redreçament de forma ràpida ens temem que aquesta situació ens pot portar a un col·lapse, a un col·lapse en la situació financera de la Generalitat en poc temps.

I dos segons, senyor president, per parlar de l'Institut Català de Finances. En tot cas, per explicar que no hem presentat esmenes, perquè voldríem donar un marge de confiança a aquesta institució, perquè entenem –com han dit alguns altres diputats– que ha de ser possible que jugui un paper més important en el que és l'economia del país, però també, en tot cas, deixin-me fer ressò de dues preocupacions: una, de la manca de compliment de coses que estan votades per aquest Parlament –Llei de pressupostos de 1985, Consell Assessor... Jo crec que no cal que em repeteixi més. Les senyores i els senyors diputats saben que va ser fruit d'una negociació que no s'ha complert i, en tot cas, per un tema que pot ser tan o més important que aquest, però que sí que pot anar relacionat amb aquest, si més no, que és dir que hem vist pels mitjans de comunica-

ció que pot haver-hi una certa voluntat o que pot haver-hi una voluntat d'una certa transformació de l'Institut Català de Finances. És clar, el dubte que ens queda és si aquesta transformació en una entitat que pugui tenir un cert pes més important en l'economia catalana es farà des d'aquesta situació, diríem, poc col·laboradora amb altres grups de l'oposició –no amb tots, però sí que, si més no, amb alguns grups de l'oposició– o realment s'intentarà cercar un element de consens en el que pot ser un ens important en la construcció del país.

En tot cas, amb aquest element relativament expectant no hem presentat l'esmena a la totalitat. Desitjaria no haver-la de presentar d'aquí a dos mesos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula en primer lloc el diputat senyor Aligué.

El Sr. Aligué i Escudé

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo faré el torn en contra de les esmenes 385, 386 i 387, que són a la totalitat al Departament, i el meu company, l'illustre senyor Pere Mutjé, ho farà a la 389 i 390, a l'Institut del Crèdit Agrari; a la 391 i 392, a l'Institut Català de Finances.

Bé, he escoltat amb molta atenció les tres intervencions que m'han precedit, dels tres diputats en l'ús de la paraula, i de veritat que se'm fa difícil, per les seves intervencions, de trobar motius profunds i rigorosos de poder variar el nostre vot, de donar-los suport a les esmenes a la totalitat. El senyor Novella ens parlava..., jo diria, senyor Novella, que vostè ha fet una bona intervenció, però no m'ha semblat a mi que la cenyia al Departament d'Economia i Finances, sinó més aviat que feia un debat de política general, i, és clar, un debat de política general no sóc jo la persona adequada per respondre-li.

Al senyor Huguet jo li demanaria que, per un moment, es fes la imatge que ell fos el conseller d'Economia i Finances, segur que el discurs que ha preparat no s'assemblaria en res, perquè vostè ha posat molt d'èmfasi, per exemple, en la comunitat de Navarra, i les coses són com són, ens hem de cenyir a la realitat. Navarra té un concert econòmic que nosaltres no tenim. Vostè ha parlat de tot un seguit de transferències que quan les tinguem, i tant de bo les tinguem ben aviat, les mirarem d'exercir tan bé com sabem, però avui no les tenim i, per tant, això és parlar per parlar, la realitat és una; és aquest pressupost que hem presentat i vostè ha parlat de coses futuribles.

El senyor Carnicer jo crec que ha fet una intervenció rigorosa, en la qual ha fet uns tocs que jo crec que, doncs, s'han de tenir en compte, però ell sap molt bé una cosa, i vostè també ha estat regint destins en un ajuntament: les partides ampliables, vostè no n'havia fet mai ús, de partides ampliables, a l'ajuntament? Bé, escolti, la Seguretat Social es pressuposta i es pot ampliar, vostè ho sap molt bé, que es pot ampliar... (*Remor de veus.*) Sí, bé, però es pot ampliar.

Per tant, tots aquests temes que hem vist, tots els temes que hem vist nosaltres..., entenem que el Departament d'Economia i Finances és un departament que es caracteritza, principalment, per la seva funció d'exercir el control i l'aplicació del pressupost, entre les moltes altres que exerceix, i això fa entendre que el seu pressupost no es caracteritza en contingut inversor, ans al contrari. Si ens atenem a aquest veurem que la major part de la seva despesa s'acumula al capítol 1 i al capítol 2. Això vol dir, com molt bé ha dit, crec, el senyor Huguet, que un 68% és al capítol 1, a despeses de personal, i la resta, fins al 83,5, és de capítol 2, de despeses de manteniment.

Sàpiga, també, el senyor Huguet, i li voldria respondre aquí la seva intervenció, que sempre se sorprèn d'aquest increment que registra el capítol 1. És molt lògic, per Llei de pressupostos de l'Estat han d'incrementar el capítol 1, com a mínim, amb el 3,5 que diu la Llei i, aquesta vegada, l'exercici del pressupost del 1996 ho fa en un 4,3. Si hi afegim, si hi sumem a aquest 3,5 els increments que suposen l'increment de triennis que venceran del personal, és aquest 4,3 rigorós que ha incrementat el capítol 1 del Departament d'Economia i Finances. És un pressupost que, tot i ser restrictiu, doncs, en el seu conjunt s'ha reduït en un 11,7%, el conjunt del Departament, respecte a l'exercici del 1995. Les consignacions pressupostades s'han de gestionar d'acord amb els principis de màxima austeritat i contenció de la despesa, amb l'objectiu prioritari de reduir el dèficit públic.

Si fem una anàlisi del pressupost per capítol comparatiu amb l'exercici anterior es pot percebre que el capítol 1, tal com he dit, s'ha incrementat un 4,3, amb l'explicació que acabo de donar. En el capítol 2 hi ha una disminució, global, d'un 12,8, i és significatiu el decrement que s'origina en transports, un 55,5%; en atencions protocol·làries i representatives, un 17,8%; en publicitat i propaganda, un 26,2%; en aigua, gas, electricitat, calefacció, un 13%; totes elles a tall d'exemple, per no citar-ne d'altres que ho fan en la mateixa proporció esmentada o en un major percentatge. En el capítol 4, transferències corrents, un decrement del 38,8%; en el capítol 6, inversions reals, un decrement del 66,4%; en el capítol 7, transferències de capital, un decrement del 56%, i en el capítol 8, actius financers, no hi ha variació respecte a l'exercici de 1995.

De tot el que els acabo d'esmentar, suposo que els il·lustres diputats esmenants en faran una bona consideració per tal que reconsiderin si val la pena de mantenir la seva esmena a la totalitat o bé seria millor retirar-la, proposta que jo els faig en ferm. En cas de no veure complerta la meua demanda, jo els anuncio des d'ara que votarem en contra per considerar el pressupost del Departament un pressupost adequat, ajustat a la situació econòmica actual i amb un fort sentit de contenció de la despesa i que permetrà al Departament acomplir els objectius fixats per a l'exercici de 1996, amb la voluntat d'intensificar les mesures preses durant el 1995, en particular les relatives a les àrees de pressupostació, control de la despesa i gestió dels ingressos i de l'endeutament.

En definitiva, aquella política que pretén racionalitzar la despesa pública, especialment pel que fa a les despeses de funcionament, amb l'objectiu de millorar la distribució i assignació dels recursos en el marc de les directrius de la política econòmica del Govern.

Per tot això, doncs, els anuncio el nostre vot en contra a les tres esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a l'altre torn en contra, té la paraula el diputat senyor Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Il·lustríssimes senyores diputades, il·lustríssims senyors diputats, jo pensava que una esmena a la totalitat comportaria, en el cas de les dues institucions financeres com són l'Institut Català de Finances i l'Institut del Crèdit Agrari, debatre l'articulat del capítol d'ingressos i l'articulat del capítol de despeses. Consultats els diaris de sessions del Parlament de Catalunya dels anys anteriors, ja vaig veure que això no era així, que més aviat res es reduïa a comentar o a discutir aspectes de política general, com ha dit el meu company, i no de l'articulat.

Jo, de totes maneres, com que sóc novell en la tasca d'aquest Parlament, em resisteixo a no comentar, encara que sigui en forma de pinzellada, no en profunditat, com ho hauria fet inicialment, l'articulat d'ingressos i despeses pel que respecta a l'Institut del Crèdit Agrari i després pel que respecta a l'Institut Català de Finances. Començaré, doncs, per l'Institut Català del Crèdit Agrari, i compararé el pressupost de 1996 respecte a 1995, encara que sigui, com he dit, en forma de pinzellada.

Pel que respecta al pressupost de 1996, tenim, en el que respecta a capítol 5, ingressos patrimonials, tenim una disminució del 28%, com a conseqüència de la baixada del tipus d'interès, i aquest pressupost de 1996 ja s'ha pogut fer d'una forma molt més acurada del que es va fer el pressupost de 1995, que suposo que es devia fer a la segona meitat de l'any i, per tant, amb molta antelació. Per altra banda, tenim —la qual cosa provoca aquesta baixada dels ingressos patrimonials— la baixada dels tipus d'interès del Banc d'Espanya, del banc emissor. La disminució esmentada compensa amb escreix, amb una menor despesa financera, el capítol 3, de despeses, amb un 45%, atesa la conjunció del descens dels tipus d'interès i del baix creixement de l'endeutament viu, 830 milions. Aquest endeutament viu és fruit dels 2.400 milions de pessetes d'endeutament, del capítol 9, d'ingressos, menys l'endeutament amortitzat, que seran 1.570 milions corresponents al capítol 9, de despeses. Respecte als préstecs concedits per a l'any 1996, o sigui, l'activitat creditícia de l'Institut del Crèdit Agrari serà de 2.000 milions de pessetes.

L'Institut percebrà de la Generalitat de Catalunya, a través del capítol 8, unes transferències de capital de 256,7, són lleugerament inferiors als 300 milions cor-

responents a 1995, i, quant a la despesa economico-financera, que és al capítol 1, resta pràcticament igual, amb una lleugera disminució. I el capítol 2 també podem dir que resta pràcticament igual que el 1995, amb un increment del 0,73%. Tot això fa que els ingressos derivats de l'activitat creditícia de l'Institut Català de Crèdit Agrari són suficients per atendre les despeses financeres i de funcionament, i s'obté un flux de caixa i un resultat, en els anys immediats de 1994 i 1995, de 400 i 439 milions de pessetes, la qual cosa, després de fer les provisions que decideix la Junta de Govern, donen un resultat de 79.011 milions de pessetes, respectivament.

Pel que respecta a 1996, la previsió és de manteniment d'aquest equilibri financer i patrimonial, amb un flux de caixa, sobre el pressupost del mateix ordre, d'uns 400 milions de pessetes, 375 milions, i un resultat positiu, després de fer la provisió corresponent, malgrat la política de reducció dels tipus d'interessos.

El finançament de l'activitat creditícia comptarà, a més de les transferències esmentades, amb les amortitzacions de la cartera de crèdits i l'endeutament de què es disposarà. El màxim endeutament viu fixat per la Llei de 1995 és el mateix que té previst la Llei de pressupostos de 1996, i bona part de l'endeutament a disposar per al 96 es va formalitzar el 95 i anirà destinat a amortitzar l'endeutament amb venciment al 96 o a millorar-ne les condicions. El màxim augment d'endeutament del 1996 serà de 830 milions i estarà associat a l'activitat creditícia, com he dit abans, de 2.000 milions de pessetes, la qual cosa fa que l'endeutament net durant l'exercici disminuirà en 525 milions de pessetes.

Com saben vostès, l'Institut Català del Crèdit Agrari actua subsectorialment i dintre d'aquests subsectors tenim el sector agroalimentari, el ramader, el de la pesca, el de l'agricultura i el forestal. Aproximadament, les línies de crèdit obertes amb aquests 2.000 milions de pessetes correspondran a 1.000 milions de pessetes en el sector agroalimentari, 400 per a l'agricultura, 300 per a la pesca, 200 per a la ramaderia, 50 per a l'aqüicultura i 50 per al sector forestal.

Aquest, doncs, és, senyores i senyors diputats, el pressupost de l'Institut Català del Crèdit Agrari per al 1996, un pressupost en la línia de 1995, adequat a la demanda, no solament de l'activitat creditícia, fixada en aquest pressupost, sinó de la capacitat d'aval, fixada en la Llei de pressupostos, en l'articulat de la Llei de pressupostos i, per tant, esperar que preservi el seu equilibri financer i patrimonial per al 1996, malgrat que en els darrers anys l'activitat creditícia de l'Institut impliqui concertar operacions d'un major risc financer, com li correspon a una institució d'aquesta mena, que actua en el camp financer. A més a més de treballar en tipus d'interès de l'ordre del 3 o el 4% inferiors al que treballen bancs i caixes privades.

Aquest major risc, no obstant, no ha comportat índexs de morositat més elevats, que s'han mantingut en els nivells de bancs i caixes privats —jo diria que fins i tot inferiors—, i, quant a la cobertura de l'activitat creditícia i d'aval, hem de manifestar que aquesta està coberta en un 70%, amb garanties hipotecàries, la qual cosa

contribueix també a l'equilibri econòmic i financer abans esmentat.

Tota aquesta rigorositat en la gestió ha permès tancar els darrers exercicis amb fluxos de caixa de l'ordre de 400 milions de pessetes, la qual cosa també ha permès, com he dit, respecte al pressupost de 1995, fer les provisions de fons pertinents. No caldria esmentar que com a ens autònom de l'Administració, la catalana, l'Institut Català del Crèdit Agrari està sotmès al control de la intervenció de la Generalitat i per part del Parlament de Catalunya.

Per tot el que he exposat, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no podrà donar suport a l'esmena, no podrà adoptar l'esmena presentada ni per Esquerra Republicana ni per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

A la part final, un cop hagi exposat el que fa referència a l'Institut Català de Finances, tractaré de contestar les qüestions que s'han plantejat, tant pel que respecta a Iniciativa per Catalunya - Els Verds com d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Respecte a l'Institut Català de Finances, seguiré la mateixa tònica que he seguit per al cas de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Faré una breu pinzellada a l'articulat, és a dir, l'articulat que fa referència als pressupostos d'ingressos i despeses, i després passaré a comentar alguns aspectes que s'han avaluat de l'Institut Català de Finances.

Com vostès ja coneixen, la capacitat creditícia i d'aval de l'Institut està fixada també en l'articulat de la Llei de pressupostos de 1996 i, com en exercicis anteriors, l'Institut Català de Finances no és receptor de transferències corrents per part de la Generalitat de Catalunya, per part del pressupost, ja que tenim un balanç favorable entre els ingressos d'explotació enfront a les despeses d'explotació.

En els darrers exercicis 94 i 95 els resultats d'explotació han estat positius, amb 234 i 260,7 milions, els resultats, i amb uns fluxos de caixa de més de mil milions de pessetes, respectivament 1.004 i 1.163, havent-se fet, a partir d'aquests fluxos de caixa, les dotacions corresponents de fons.

Per a enguany la previsió de resultats i flux de caixa és pressupostàriament similar als anys anteriors. Seguint amb els ingressos patrimonials, el pressupost del 96 presenta un increment global d'aquests respecte del 95 i també en cadascun dels seus tres components, com poden veure en analitzar l'articulat corresponent al pressupost d'ingressos. Tampoc hi tenim transferències de capital del pressupost; vol dir que l'entitat creditícia haurà de derivar de l'endeutament dels préstecs rebuts, per tant, de les amortitzacions de la cartera de crèdits i del diferencial entre ingressos i despeses financeres. La previsió per al pressupost del 96 de reintegraments de capital, actius financers, és de 3.840 milions de pessetes que, junt amb els 413 milions procedents de romanents de tresoreria, fa 4.250 milions de pessetes enfront dels 2.600 milions de pessetes de l'any 95. Finalment, els passius financers pugen a 19.100 milions de pessetes, enfront dels 15.000 de l'any 95; és a dir, l'endeutament.

Pel que respecta les despeses de capítol 1 –personal– i 2 –corrents– estan pràcticament igual que el pressupost de 1995. Les inversions reals pugen respecte al 1995 com a conseqüència de la informatització, o major informatització, de l'Institut Català de Finances tant pel que respecta a la compra de *hard* com de *soft*. Els actius financers –fons per a la concessió de préstecs i la constitució de dipòsits i fiances– pugen, per a l'any 1996, de 18.200 milions de pessetes, el 95, a 18.500 milions de pessetes l'any 1996. Finalment, les amortitzacions de capital seran d'aproximadament 6.300 milions de pessetes enfront a 3.700 milions de l'any 95.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquest pressupost fa que l'Institut pugui atendre les seves activitats pròpies –com he dit abans, en el cas de l'Institut Català de Crèdit Agrari– en base a l'experiència de pressupostos anteriors. Encara que breument m'agradaria dir que les activitats de l'Institut han estat valuades positivament, tal com es reflecteix en la Memòria de l'Institut Català de Finances de l'any 1995, en què el senyor Josep Lledós, del Servei d'Anàlisi Econòmica de la Cambra de Comerç de Barcelona, va dir el següent respecte a l'Institut Català de Finances en analitzar els deu anys d'activitat: «En conjunt, al llarg d'aquests deu anys d'activitat, l'Institut ha reforçat la solidesa del seu estat patrimonial, financer i econòmic.» I com a conclusió diu: «Es pot afirmar que, transcorreguts els deu primers anys d'ençà de la seva constitució, l'Institut Català de Finances avança decididament cap a la seva plena consolidació com a principal agent de la política financera de l'Administració catalana.» Aquesta solidesa i consolidació, sens dubte, es deu a una gestió acurada en totes les seves activitats creditícies i d'aval, malgrat que l'Institut en les seves operacions assumeix riscos superiors, com li correspon a una entitat d'aquest tipus que sigui pública o parapública, o ens autònom de l'Administració, i com a fet diferencial respecte als bancs i caixes privats, ens trobem amb uns índexs de morositat similars als de la banca privada o, fins i tot, inferiors, com molt bé ha dit el senyor Novella.

Les garanties de cobertura, que són entre un 60 i un 70%, són de tipus hipotecari, i la resta, sobre l'afectació dels drets de crèdit, permeten que la institució no es vegi afectada en cas de fallida. En aquest sentit la cobertura de riscos, de la qual estic parlant ara, l'agència internacional de *rating* IBCA Limited va comunicar a l'Institut Català de Finances el manteniment de la seva qualificació atorgant-li el *rating* A per al llarg termini i l'A1 per al curt termini. El llarg termini diu que les obligacions per les quals hi ha una baixa expectativa de risc d'inversió, la capacitat de devolució puntual del capital i interessos és forta i tot i que els canvis adversos de les condicions comercials, econòmiques o financeres poden fer augmentar el risc d'inversió. I pel que respecta a curt termini, diu: obligacions recolzades per una forta capacitat de devolució puntual. Per tant, ratifiquen el que he dit abans d'una gestió acurada quant a la concessió de crèdits i avals. També contribueix a aquesta consolidació la diversificació de l'actuació tant en el sector públic com en el privat, com es detalla també a la seva memòria d'activitats de 1995 i el que fa respecte als deu anys primers de funcionament.

Per últim, s'ha d'esmentar que l'Institut Català de Finances està sotmès a mecanismes de control extern que estableixen tant la Llei de finances de Catalunya com l'Estatut de les empreses públiques, de l'empresa pública catalana. Així mateix, com a entitat dependent de la Generalitat de Catalunya, l'Institut està sotmès al control parlamentari de l'acció de govern i així cada trimestre –i això també ho preveu la Llei de pressupostos de 1996– el Departament d'Economia i Finances ha de rebre de l'Institut per a trametre al Parlament una memòria explicativa de l'activitat de l'Institut, així com els resultats bàsics de la gestió efectuada. També, a través del Departament d'Economia i Finances, contesta les preguntes parlamentàries dels diputats d'aquest Parlament i, finalment, els estats comptables i financers de l'Institut són auditats pel Servei Financer de la Intervenció de la Generalitat de Catalunya, el qual, un cop finalitzats els treballs, trameta els resultats a la Sindicatura de Comptes. Per tot això que acabo d'exposar respecte a l'Institut Català de Finances, no podem adoptar aquesta esmena a la totalitat.

Respecte a les observacions que m'han fet vostès en l'exposició de la seva esmena, el senyor Novella ens ha dit: «poca intervenció de les institucions financeres en l'economia, les institucions financeres de tipus públic». Home, potser jo crec que després de l'experiència que hi ha hagut a Europa Occidental, no solament a Catalunya, no solament a Espanya, respecte a l'excessiva intervenció de les administracions públiques o del pes de les administracions públiques en les economies occidentals, jo crec que potser haurem d'adoptar un altre model. Ja sabem a què ens ha conduït aquesta excessiva intervenció del sector públic i deixar poc diner lliure, diguem-ne, en mans de la iniciativa privada.

Respecte a la segona, vostè em deia: «poca activitat creditícia i d'aval durant aquests anys», i vostè ha agafat els –em sembla que eren– del 87 al 92. Miri, durant aquests deu anys, del 86 al 95, des de la seva creació l'Institut ha concertat unes vuit-centes operacions de crèdit i d'aval, de les quals un 75% no s'han fet en aquests cinc primers anys que vostè ha dit, sinó que s'han fet en els últims cinc anys.

«Morositat elevada». Escolti, vostè ha comparat la morositat elevada respecte al banc emissor d'Espanya. Jo li comparava la morositat d'aquestes institucions financeres respecte a les del sector privat, bancs i caixes. També ha fet l'observació que, l'Institut Català de Crèdit Agrari, si era la institució financera de la indústria alimentària. Home, les indústries del sector agroalimentari, que està associat tradicionalment al sector primari per la procedència de les seves matèries primeres, sí que gaudeix dels serveis de l'Institut Català de Crèdit Agrari. De totes maneres, és lògic que sigui important; pensi que la indústria alimentària a Catalunya representa un 13,5, en pes del valor afegit, del valor industrial de tot Catalunya i, per tant, és un subsector dintre el subsector industrial, encara que aquí aparegui com associat al sector primari, important. Quant a la morositat ja n'hem parlat. «Gestió amb privilegis», diu: «es fa una gestió de concessió de crèdits...» Jo crec que aquest no és el moment de parlar-ne aquí; vostès tenen mecanismes suficients, mecanismes parlamentaris

ris però suficients per fiscalitzar aquest tipus d'observació que m'han fet aquí.

Finalment, quant al Consell Assessor –pel que respecta al senyor Novella– de l'Institut Català de Finances, és cert, la Llei de pressupostos de 1995 preveia la constitució d'un consell assessor, aquest consell assessor està constituït; fa falta que les forces parlamentàries d'aquesta cambra entrin en diàleg amb el Govern, i abans de la presentació, o durant la presentació del Pressupost del 1997, espero que tinguem constituït aquest Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. Per part del Govern nostre, m'ha comunicat el conseller Alavedra que ell està obert al diàleg per a iniciar les converses, o continuar-les, perquè, segons tinc entès, el problema és que vostès no es van entendre al seu moment.

Respecte a la pèrdua de pes de l'ICASS, senyor Huguet, a mi em sembla que, com he dit en l'exposició del pressupost d'ingressos i despeses, el pressupost de l'ICASS és un pressupost fet en base a les necessitats de demanda i l'experiència en anteriors pressupostos. Ho repeteixo, no pressupostos de llei, sinó en la liquidació dels pressupostos. I per tant, el Pressupost de 1996 respon a aquest tipus d'experiència, eh?, hi ha una experiència de demanda de crèdits, hi ha una experiència de demanda d'aval, i el que preveuen els capítols corresponents de l'estat de despesa i d'endeutament per poder assumir per part de l'Institut Català de Crèdit Agrari aquesta cartera de crèdits i els avals que puguin fer fallida respon a una experiència anterior.

«Poc protagonisme de l'Institut Català de Finances». Home!, no comparin ara. No pot pas comparar, vostè, un Institut Català de Finances com un banc emissor petit. No n'és, de banc emissor, no n'és; vull dir que no és comparable. Després, respecte a la concessió de crèdits que ha comentat vostè, als empleats, ja li ho he dit: aquest no és el moment, en aquest debat pressupostari de l'articulat, d'ingressos i despeses, de comentar això aquí.

Molt bé; doncs, això és tot. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Iniciaríem ara el debat del Departament d'Ensenyament. Primer, les esmenes a tot el Departament. La primera d'elles és l'esmena 393, del Grup d'Iniciativa - Els Verds. Per a defensar l'esmena, té la paraula la diputada la senyora Tolosana.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta intervenció acumula l'esmena 393, a la totalitat al Departament d'Ensenyament, i la 396, a la totalitat a l'Institut Català de Noves Professions. El meu discurs per tal de justificar aquestes esmenes a la totalitat començarà per analitzar els objec-

tius que es proposa el Departament, expressant, naturalment, el nostre acord o desacord, i la seva traducció en les partides pressupostàries que il·lustrin la coherència entre els objectius i la seva dotació i, per tant, en les seves possibilitats de compliment. Finalment, parlaré de l'Incanop.

El primer que cal assenyalar és que ja trobem un cert problema a l'hora d'analitzar el model educatiu o el sistema educatiu de Catalunya –com ens diu el text del programa del Departament– quan aquest sistema educatiu es presenta, per a la seva anàlisi, segregat: d'una banda, universitats i, de l'altra, els nivells educatius no universitaris; separació que ens obliga a considerar separatament nivells educatius que tenen continuïtat lògica i estructural –la secundària postobligatòria i els nivells universitaris–, que ens fa dissociar el binomi teoria / pràctica, és a dir la recerca educativa de la pràctica en els centres, a separar la formació inicial de la formació permanent. Però, bé, en la descripció general dels objectius del Departament se'ns diu que ens trobem en un segon període pel que fa a l'aplicació de la LOGSE i, textual, diu: «Superat el període anterior, dedicat necessàriament a completar els greus dèficits d'infraestructura existents i a l'extensió de l'escolarització, entre altres coses».

És una mica difícil d'acceptar aquesta afirmació quan el proper curs s'iniciï la generalització de l'ESO i han estat centrats, la societat i aquest Parlament, de manera preferent, gairebé exclusiva, en debats sobre edificacions escolars, provisionalitats, etcètera. És clar que aquí sí que hi ha coherència per part del Departament respecte al que diu, ja que tot i haver aprovat un Pla quadriennal d'inversions per dur a terme el Mapa escolar de Catalunya, veiem que en el capítol 2, d'inversions reals, és aquest el capítol que té la retallada més important dels pressupostos d'Ensenyament, amb un 8,4% menys que l'any 95, i concretament la partida d'«inversions en edificis i altres construccions» es redueix en un 17,23% sobre 1995.

També cal dir que seria aquesta una visió molt parcial del comportament dels pressupostos del Departament d'Ensenyament, perquè en el seu conjunt experimenten un creixement d'un 4,08% respecte al 95, que caldria ponderar, naturalment, en la inflació, que va ser del 4,3% i que ja s'entén que la priorització es fa respecte a la despesa originada pel funcionament dels instituts d'ensenyament secundari de nova creació –i, malauradament, a la nostra manera d'entendre, en massa situacions de provisionalitat– i també per atendre els compromisos adquirits en l'acord de plantilles que es va signar el 1995.

Aquest aspecte de l'acord de plantilles, és a dir, el que seria referit al capítol 1, era un aspecte que ens semblava molt correcte, perquè aquest capítol té un increment del 7,4% i com que l'augment global del personal docent és superior als augments retributius de 1995, que són d'un 3,5% de caire general i al voltant d'un 1 pel que fa a triennis i sexennis, ens permetia pensar en un increment real de les plantilles docents al voltant del 4%.

Però aquestes últimes setmanes han aparegut els decrets que regulen els ROC –no té res a veure amb el meu company, vol dir el Reglament orgànic de centres de primària i secundària–, que han tingut un efecte realment mineral sobre les nostres bones expectatives, perquè en aquests decrets –entre moltes altres coses– es diu que el professorat de religió s'incorporarà de ple dret als departaments, podrà donar altres matèries afins a aquest departament, si té la titulació adient; sabem també que l'assignatura de religió no serà solament d'oferta obligatòria per cobrir les demandes dels alumnes o de les seves famílies que la vulguin..., no sé com s'ha de dir, que la vulguin rebre, sinó que caldrà, dintre dels crèdits variables i optatius, ofertar-la per al conjunt dels alumnes. També sabem que es comptabilitzarà un professor a temps complet per cada dues línies que iniciïn la secundària. No sabem encara què vol dir això quantitativament, és cert, però en qualsevol cas no ens sembla ni just, ni equitatiu, ni necessari pagar les devocions privades amb diners públics i menys fer-ho amb tanta generositat.

Seguim, doncs, amb les característiques que diu el Departament que hauria de tenir el sistema educatiu de Catalunya. Una observació, diu que hauria d'estar al servei de la realitat socioeconòmica. Nosaltres pensem que el sistema educatiu forma part d'aquesta realitat i que la realitat ha de ser transformada; per tant, difícilment entenem que hi hagi una relació de servitud entre el sistema educatiu i la realitat socioeconòmica; hi ha d'haver una profunda relació, però no pas una relació de servitud.

Ens diuen que ha de ser nacionalment ambiciós. Absolutament d'acord. Eficax en la gestió, també. Però nosaltres afegiríem que ha de ser eficient, és a dir, no només s'han de complir els objectius, sinó que això s'ha de fer amb el màxim bon ús dels recursos existents, que és el que vol dir l'eficiència. No cal que jo ho repeteixi, perquè s'ha fet a bastament, què voldria dir o què voldria significar quant a la bona utilització de recursos la incorporació de les universitats al Departament d'Ensenyament, però també hi ha un altre tema, el de la gestió propera al ciutadà, que nosaltres..., el principi de subsidiarietat, que nosaltres pensem que a més a més de fer més bona aquesta gestió la fa més eficaç, de més qualitat també i més econòmica, més rendible.

La tendència és a una gestió centralitzada. Això ens ho il·lustra, per exemple, el tema de la formació permanent, on hi ha un increment del 12,5% en tots els temes que fan referència a gestió centralitzada, però una disminució del 12,5 en la gestió autònoma i en els ajuts individuals. Un altre exemple seria el càstig que reben els ajuntaments –permeti'm que ho digui així–, també repetit a bastament, si veiem el capítol 7, que fa referència a les «transferències de capital», i en el capítol d'«Obres en centres d'ensenyament no universitari», que es redueix en un 30%, cosa que vol dir que els ajuntaments hauran de pagar l'adaptació a l'ESO o bé tancar els centres.

I això ens lliga amb un altre dels punts d'aquests objectius o característiques del sistema educatiu, que parla de la pluralitat en la titularitat. Sembla ser que els ajuntaments no entren en aquesta consideració de pluralitat i

que solament es veu pluralitat quan hi ha la presència del sector privat, i això ens ho il·lustra els ajuts substancials a nivells no obligatoris –capítol 6, de transferències corrents–, subvencions a unitats de pàrvuls en centres concertats, que pugen 3.100 milions de pessetes.

Seguint amb les característiques del nostre sistema educatiu. Equilibrat territorialment? Hi estem d'acord. No sempre hem vist que les realitzacions s'ajustin al propòsit, però. Amb objectius d'aprenentatge clars, també hi estem d'acord; ens agradaria més que es parlés d'objectius educatius, però també hi estem d'acord. Diu: «amb dimensió europea», d'acord també. Sabem que la Comunitat Econòmica Europea en el seu moment, i ara la Unió Europea, no han dictat mai normes que afectin els sistemes educatius dels diferents països, perquè es considera una de les eines d'identitat dels pobles –la identitat social, la identitat cultural dels pobles–, però sí que ha fet programes experimentals per impulsar determinats aspectes educatius i per fer-ne recomanacions, sobretot vinculats a la formació professional i a la posterior ocupació, que s'emmarcaven sota el títol de «programes de transició escola-treball»; anaven adreçats a minories ètniques, a la igualtat home-dona. Veurem quan analitzem les finalitats de la formació dels alumnes si aquest principi es compleix. Diu també que ha de ser innovador; molt d'acord, però els principals agents de la innovació que nosaltres entenem que són els col·lectius d'ensenyants i la mateixa administració no sembla que estiguin vistos amb aquesta idea. Per als col·lectius i altres institucions de formació els pressupostos d'enguany tenen una reducció del 43%; per al programa d'innovació educativa del mateix Departament, una reducció del 41,6%. Ens hauria agradat també –encara que no tingui directa repercussió pressupostària– que aquest sistema educatiu estigués il·lustrat amb la següent adjectivació: un sistema educatiu comprensiu i no segregador.

Analitzem ara com diu el Departament d'Ensenyament que hauria de ser la formació dels alumnes, quina hauria de ser la finalitat. Diu que hauria d'afavorir el ple desenvolupament de la seva personalitat i la seva preparació humanística, científica i tècnica; assegurar la competència lingüística en les llengües oficials de Catalunya, l'ús normal del català i el coneixement de la història i la cultura de Catalunya.

No entraré en detalls en el tema de la normalització lingüística perquè també ha estat molt bé i àmpliament il·lustrat pels diputats i diputades que m'han precedit, tractant dels temes de normalització, però no sembla que estem en línia entre allò que ens proposem i les realitzacions concretes. Diu: «Vol desenvolupar la sensibilitat artística», les subvencions per a conservatoris de música, programes de promoció de l'esport i plàstica a l'escola passen de 48 milions –que no era una cosa especialment generosa– a 40, és a dir, una disminució del 20%. L'educació per la salut, passa d'11 milions a 7 milions, és a dir, un 37% menys que l'any anterior.

Ens parla de potenciar l'adquisició d'actituds cíviques, en especial el respecte per les persones i la natura i la solidaritat entre generacions. Aquest respecte per la natura, que nosaltres entenem que hauria d'anar una miqueta més enllà que l'estricta no embrutar el camp

quan sortim d'excursió, s'hauria de veure recollit en accions que també són solidàries entre generacions, és a dir, amb les generacions que vindran després de nosaltres, com podrien ser les ecoauditories dels centres escolars, la construcció regida per criteris de sostenibilitat, etcètera, que no són contemplades en absolut en aquests pressupostos.

Ens parla de formar l'ús crític dels mitjans de comunicació i per a l'anàlisi de la realitat social i econòmica. També vol facilitar l'aprenentatge d'idiomes per tal de millorar la relació entre les persones i els pobles, però les borses d'estudi per a llengües estrangeres té una disminució del 35%. Tampoc veiem massa clara aquesta coherència. Parla de formar en el coneixement i el respecte de la pluralitat lingüística i religiosa dels pobles, en l'exercici de la tolerància, de la convivència, la democràcia, el respecte a la diversitat. No és exactament un tema pressupostari, però és difícil d'entendre que la segregació en un mateix centre d'alumnes per creences religioses sigui cap servei a aquest objectiu.

Es parla també de refermar la voluntat de superació com a eina de progrés personal i col·lectiu. Nosaltres trobem que hauria d'haver-hi, lligat amb aquesta idea d'estar vinculats a la Unió Europea i perquè entenem que a finals d'aquest segle és impossible no tractar aquest tema des de tots els punts de vista, un programa que tingui en compte la igualtat home-dona, és a dir que el Departament fos no només acurat quan analitza els llibres de text –que ja ho fa–, o no només acurat en determinats aspectes puntuals, sinó que ho hauria de ser en programes específics i ben dotats per treballar aquest tema en els centres educatius.

Un altre tema que ens sembla, precisament, lligat..., era un dels temes que van estar integrats als programes de transició escola-treball a què abans em referia de la Comunitat Europea, que era el desenvolupament de la capacitat d'iniciativa. Nosaltres pensem que és molt important que els nostres joves tinguin aquest impuls de cercar..., saber buscar el seu treball, saber crear la seva pròpia autoocupació, però ens trobem que l'ajut a la primera instal·lació per als alumnes que acaben FP de segon grau és penosa –hem fet una esmena que ens ha estat rebutjada–, que els centres d'innovació de la formació professional, que seria un camí de vincular els temes de transició en els centres educatius, té una dotació de 1.000 pessetes.

En resum, ens sembla que amb aquest conjunt d'observacions podem dir que el programa que presenta el Departament d'Ensenyament ni és complet ni les dotacions pressupostàries estan d'acord amb tots aquests objectius que es formulen.

Pel que fa a l'Institut Català de Noves Professions, hem de dir que manté la tònica de disminució de les transferències que ha mantingut any rere any. Enguany la disminució és d'un 17%. Això ens fa pensar que no s'ha trobat clarament la seva funcionalitat. Resumint. Possibilitats? Moltes. Realitzacions? Nulles. Per quan el Consell de la Formació Professional de Catalunya?

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Correspon ara el debat de l'esmena 394, que correspon al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per substanciar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per substanciar la 394 i, si no li sap greu, la 397, que són les esmenes de retorn al Departament d'Ensenyament i a l'Institut Català de Noves Professions.

El vicepresident primer

No em sap gens de greu. Endavant.

El Sr. Bargalló i Valls

M'ho suposava. Ahir vam tenir en aquest hemicicle una discussió de barreja entre crítica literària, crítica de cinema i de plantejament de gèneres, especialment amb l'aportació de la docta saviesa del diputat senyor Escudé. Jo, ara, el gènere que estem fent en aquests moments, és difícil de descriure, perquè som conscients... –jo no sé en altres departaments: intueixo que en algun departament, a més a més d'Ensenyament–, som conscients del que estem fent: estem discutint uns pressupostos que o ja s'han invertit o ja s'ha decidit en què s'inverteixen, i que la decisió de com s'han invertit o com s'invertiran en la seva immediatesa prové d'un equip del Departament que no és l'equip que en aquests moments està al Departament.

Jo ara estava pensant que, si es produís el miracle –jo no crec en els miracles–, si es produís el miracle que els membres del Govern que són diputats no vinguessin, no vinguessin, i que els diputats dels grups que estan en aquest sector vinguessin tots, que és un doble miracle –si no crec en un, com vostès poden comprendre, dos seria excessiu–, i guanyéssim l'esmena, el problema que passaria! Perquè què vol dir? Que el Departament ens presentaria uns pressupostos diferents? Però, hi insisteixo, si tots sabem, els grups parlamentaris i el Departament, que ja s'han invertit, aquests pressupostos, o que si no s'han invertit s'ha decidit invertir-los en aquesta línia! Per tant, em permetran vostès que no vagi a fer el discurs més tradicional d'intentar convèncer el Departament de, si no variar el pressupost sencer, variar alguna cosa, perquè és impossible, i explicar-los per què creiem que aquests pressupostos, que per nosaltres poden ser el pressupost com estat de liquidació, és igual, per a enguany, per a enguany, no han servit, no serviran de ple per a l'inici de la reforma. Ho dic amb totes les consideracions que els he fet.

De l'anàlisi d'aquests pressupostos, o del que vostès vulguin, se'n desprèn una realitat que per nosaltres és greu: durant l'any 96, les inversions en edificis i construccions hauran disminuït en despesa real d'un 21,8%. La partida –la tinc per aquí apuntada, ja la trobaré– 611.01, de la Direcció General de Centres Docents, que és a la qual faig referència, que és la més important –possiblement algú de vostès podrà trobar una altra partida petita a sumar-hi, però la partida aquesta–, disminueix, segons els nostres comptes, d'un 18,3% –hi afe-

gim la inflació, i per això deia aquest vint-i-alguna cosa en despesa real.

Clar, aquest és un fet que jo podria dir ara: «Això incompleix el Pla plurianual acordat justament en el darer debat de pressupostos»; clar, com que és un pla plurianual, algú de vostès em pot dir: «No podem parlar d'incompliment de Pla plurianual fins a la finalització d'aquests quatre anys.» Però em sembla que tots som conscients que això s'està incomplint ara, i som conscients d'un fet més perillós, que és que els pressupostos d'enguany ajuden que d'aquí a quatre anys no es pugui complir el Pla plurianual, però que els que ens vénen a sobre no seran capaços de retornar la desviació, de tornar a fer la possibilitat. Vostès saben que, aquell Pla plurianual, nosaltres trobàvem que era un pla de mínims, que era un pla de mínims: clar, un pla de mínims, si comencem a ser conscients que no el podrem complir...

I ara aquí jo hauria de tornar a una discussió inicial. Clar, estem en un any de contenció pressupostària, realment; estem en un any que no és l'únic any de contenció pressupostària, sinó el primer any de contenció pressupostària. I estem notant ara els efectes d'allò que ens hem cansat de dir –i ho esmento i no hi insisteixo, perquè a les senyores i els senyors diputats que segueixen temes d'ensenyament ja els deu semblar la cançó de l'enfadós–, ara sí que estem pagant realment el fet d'haver dissenyat una reforma sense una previsió pressupostària clara, concreta i específica. Els pressupostos del 1996 són la constatació clara –no diré que definitiva, perquè ja vindran els de l'any que ve i els altres, però clara– que hem dissenyat una reforma que quan la vam fer no sabíem com l'hauríem de pagar i quan l'estem fent encara ho sabem menys.

Si repassem direcció general per direcció general, hi ha evidentment elements que ens poden ajudar a aquesta comprensió, i elements positius, que jo no m'estalviaré de dir-los, i elements que trobo negatius, que tampoc m'estalviaré de remarcar. Si agafem el Gabinet del Conseller, per exemple, trobem que, pel que fa a lloguers, hi ha un augment d'un 100,9, gairebé un 100,10%; que, en canvi, pel que fa al concepte de lloguers de béns mobles hi ha una disminució del 50% –que era una partida més petita–, i el lloguer de béns immobles hi ha una variació d'un 184% a l'alça. Clar, la no-consolidació en els anys anteriors d'una política de construcció d'infraestructures ha donat la resposta immediata d'un augment de lloguers. I això no serà tampoc el primer any que ens succeeixi, sinó que és conseqüència d'això.

Hi ha alguna altra partida, que jo els he de felicitar, perquè té a veure amb aquelles coses que portàvem dient de despeses sumptuàries, que és, per exemple, la partida del concepte 226.07, «Reunions i conferències», que enguany disminueix d'un 55,6%. És aquella partida en la qual nosaltres cada any anàvem traient diners a les altes i baixes, cada any, i que en el debat de comissió sempre ens deien: «Potser sí que tenen raó en l'alta, però la baixa no la podem fer perquè hi ha uns compromisos, en aquesta, això és molt important...» Enguany ho redueixen un 55,6%. Hi estem d'acord, però també ens enganyaríem si oblidéssim que, per

exemple, l'any passat va augmentar un 43,5%, i que l'anterior va augmentar un 100%. Clar, en un any de contenció, han agafat una despesa sumptuària, la redueixen un 55%, els felicitem, però nosaltres no oblidem que en el pressupost anterior havia augmentat un 43% i en l'anterior de l'anterior havia augmentat un 100%. Per tant, diguem-ne, felicitacions per enguany; no oblidem el passat. I per tant, cal suposar que encara podem insistir més en aquest camí d'aquests augments.

A la Direcció General d'Ordenació Educativa, les disminucions dels convenis amb corporacions locals per a promoció de plàstica i esport, amb entitats pro deficients i amb conservatoris de música i programes de promoció d'esport i plàstica; a la Direcció General de Recursos Humans, el Fons d'acció social; a la Direcció General de Centres Docents, aquesta important disminució de la partida d'inversions en edificis, que és la que ens interessa... Podria insistir, partida per partida, que el camí és aquest, el camí és aquest. Nosaltres considerem que aquests no són els pressupostos per a l'aplicació de la reforma.

Podríem entendre moltes consideracions. Jo els podria, fins i tot, dir allò de cada any –que a més a més hi ha unes desviacions d'anys anteriors que ens preocupen, i que no es desvien segons quines partides, i que això dels concerts amb centres educatius anys anteriors s'ha desviat i, per tant, que intentin enguany no desviar-ho–, però em sembla que és amb el discurs inicial, que em quedo, i en el qual no insisteixo més en les seves variacions.

Una de dues: o en el pressupost de l'any que ve aconseguim el Departament, en les seves discussions amb la resta de departaments –en les quals, evidentment..., aquest matí algú deia que ens volíem fer partícips d'algun error mecanogràfic d'algun programa: no ens en volem fer partícips–, en les seves discussions aconseguim els diners suficients per fer, a la pràctica, la reforma en condicions, o comencem a fer allò que també fa un cert temps que anem dient: plantegem-nos canvis. Si ens plantegem canvis amb gosadia i amb valentia i afrontem la realitat econòmica i el que passa amb la reforma, saben vostès que a la taula per parlar-ne ens hi tindran –després, a les conclusions, hi podrem estar d'acord o no, però a la taula ens hi tindran–; si no es plantegen canvis, i no hi ha més diners reals per invertir-hi, jo ja els puc anunciar, diguem-ne, l'esmena a la totalitat dels Pressupostos per al 1997, perquè estarem en el mateix lloc.

Pel que fa a l'Incanop, l'Institut Català de Noves Professions, aquest és un d'aquells instituts, creiem nosaltres, que arribarà el dia que no farem esmena a la totalitat, perquè haurà desaparegut. Però per inanició: el 93, 232 milions; el 94, 200; el 95, 190, i el 96, 163. Jo no he fet el càlcul, però em sembla que no arribarem gairebé al segle XXI, en què arribaran vostès a dotar l'Incanop amb zero pessetes. O potser no el dotaran amb zero pessetes, sinó que el dotaran amb els 75 milions de remuneracions del personal. Potser el dotaran amb això: amb els 75 milions de remuneració del personal, dels 161 d'enguany, i tindrem l'Incanop. Clar, l'Incanop, l'Institut Català de Noves Professions ha anat..., va néixer amb una força que ha anat disminuint,

i això els pressupostos ho expliquen clarament: el 93 en tenia 232 i enguany, si fa no fa, la meitat. Per tant, diguem-ne, la força amb què va aparèixer s'ha reduït no a la meitat, sinó que han d'anar-hi restant vostès l'increment del nivell de vida, els sous, els lloguers, el cost de les publicacions..., en fi, tot el cost d'imprimir el segell de l'Incanop en els prospectes..., deu ser cada any més car.

Aleshores, clar, el tema de les noves professions és un tema molt important. Amb l'aplicació de la reforma, amb la renovació de la formació professional, amb l'entrada a la Unió Europea cada vegada més consolidada, amb l'intercanvi professional dintre la Unió Europea, amb Maastricht, és un tema apassionant. Aleshores, clar, vostès saben, a més a més, que l'Institut Català de Noves Professions té, fins i tot, el problema que, de les poques coses que fa –perquè ja entenc que no n'ha de fer moltes, perquè amb 163 milions, i 75 de personal, no en pot fer moltes–, és donar suport a uns cursos, amb uns títols que vostès saben, per exemple, que moltes de les titulacions de l'Incanop no són reconegudes pels mateixos departaments de la Generalitat, i que, per exemple, la titulació de l'Incanop de música moderna és una titulació no reconeguda pel mateix Departament d'Ensenyament a l'hora d'acceptar places de docència de les escoles de música. Clar, aleshores, dic, una de dos: o ho reformem, també, o morirà per inanició.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest és d'aquells instituts que dèiem amb el senyor Alavedra que ens hi hem de posar. Ens hi hem de posar perquè o ens els creiem seriosament o els tanquem. Perquè, segurament, la funció que pot fer l'Incanop en aquests moments podria fer-la un servei d'una direcció general, i els funcionaris aquests de l'Incanop podrien estar en un servei o altre, i alguns diners estalviaríem. Home, tampoc molts, perquè, clar, vist el pressupost del Departament, els 160 milions de l'Incanop no és massa cosa, però alguna cosa estalviaríem.

Aquests són els motius..., com vostè veu, diferents, però són els motius pels quals hem presentat l'esmena a la totalitat, pels quals la mantenim i pels quals, tret que el senyor Jané ens convenci –i el senyor Jané ja sap que ens convenç de moltes coses, però que en tema de números, com no ens en doni més, no ens convencerà–, tret que el senyor Jané ens convenci, doncs, votarem a favor de la nostra esmena de retorn, o de les dues esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena 395, del Grup Socialista, té la paraula el diputat Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. I, si m'ho permet, hi acumularé també la 398, sobre l'Institut Català de Noves Professions.

El president

Molt bé.

El Sr. Cadevall i Soler

Tenint un nou conseller, a qui tinc el gust de saludar per primera vegada des de la tribuna, potser seria de cortesia parlamentària donar-li cent dies de confiança. El que passa és que suposo que totes les senyores diputades i els senyors diputats i el mateix conseller comprenen que tenim l'obligació d'expressar la nostra opinió sobre els pressupostos, i que, d'altra banda, potser aquests pressupostos, ja que partien les sollicituds d'un altre equip, potser els haurà de «sofrir» també el senyor conseller, igual que els nostres diputats, la comunitat educativa i la societat catalana.

Bé, aquest any, el 1996, hi ha una circumstància excepcional, i és que, degut a la pròrroga de pressupostos, tenim la sort –o potser jo diria la desgràcia, donats els resultats– que coneixem la liquidació del Pressupost de 1995, i podem constatar que hi ha hagut desviacions tan importants que potser és una pèrdua de temps discutir un pressupost que potser sembla que són uns números en un paper, i que en acabat la realització política n'està molt lluny.

El senyor Martí Sans, en dies anteriors, citava el senyor Salvatella, una dita del senyor Salvatella –i perdonin si no la cito literalment i m'equivoco–, que era: «la processó és llarga i el ciri és curt». Almenys, amb el senyor Salvatella ens podríem entendre, perquè reconeix l'existència del problema. Potser podríem discrepar sobre la solució; si cal allargar el ciri, si cal escurçar la processó, si cal prendre paciència o si cal lluitar per canviar-ho tot plegat. Però, en canvi, i a diferència, el senyor Escudé durant dos dies ens va voler convèncer repetidament que el ciri tenia exactament la longitud que havia de tenir (*rialles*), cosa que ja, en principi, seria gairebé miraculosa, no?, però vista la liquidació dels pressupostos, on les desviacions són tan grans, realment es veu que el ciri no té la longitud que ha de tenir.

Mirin, senyores diputades i senyors diputats, un company que participava a les proves de selectivitat m'explicava que un estudiant començava l'examen dient: «Senyor professor, què li haig d'explicar que vostè no sàpiga?» (*Rialles.*) Bé, jo, senyores diputades i senyors diputats, donats els seus coneixements, però sobretot després de sentir les paraules del senyor Martí Carnicer –que m'han impressionat, i que suposo que és difícil, després de la immunització que dona una sessió tan llarga, i que jo diria que potser també han impressionat alguns diputats de la majoria– sobre l'estètica dels pressupostos, és clar, no els puc dir res de nou, sobre el que han dit el senyor Martí Carnicer o altres diputats, i perdonin. El que sí que miraré, purament, és de concretar-ho en tres detalls dins el Departament d'Ensenyament.

Primera qüestió. Hi ha hagut, segons es constata, en la liquidació del 95 una minoració de 1.000 milions en el Departament d'Ensenyament. Reconec que, percentualment, és un percentatge insignificant, ho reconec. Però, és clar, quan en acabat surten i ens neguen una esmena demanant una partida de 40 milions, dient que és impossible, que el ciri té la longitud que té, i que no es pot allargar més, i en acabat deixen de gastar una quantitat que podien haver gastat, de 1.000 milions, la

qual cosa significaria, per exemple, dos o tres instituts més, que benvinguts serien en el país, ja que no és percentualment important, però és significatiu...

Segon detall sobre la liquidació. Quin ha estat –perquè no faré ara una anàlisi, per no cansar-los, detallada de totes les partides– l'increment més important, la desviació més important per increment? Doncs, 3.446 milions a l'article 48, o sigui, a «famílies», la qual cosa vol dir a concerts educatius amb l'escola privada. I ho vol dir, naturalment –si em poden desmentir l'afirmació, els agrairé molt la informació que em donin–, perquè el 83% d'aquest article i el 93%, si comptem les subvencions als parvularis de les escoles concertades, és el tema dels concerts escolars. Ara bé, una desviació de 3.400 milions és molt important, en aquest tema. Jo agrairia –encara que sigui absent, potser algú li ho pot comunicar– al senyor Farreres, que estava molt preocupat per l'excés de despesa en universitats i volia transferir diners de l'educació i d'universitats a altres partides pressupostàries, li agrairia, com que a més la quantitat que hi destina el Govern és molt similar, a concerts educatius amb l'escola privada i a universitats, que ens donés una idea, si no de com reduir els concerts amb l'escola privada, almenys de com contenir-los, perquè m'haurien d'explicar per què aquest any, 1995, es va produir una desviació de més de 3.000 milions en concerts educatius amb l'escola privada. I això és sobre el pressupost del 95, ja no sé si cal començar el del 96. Però, en fi... Sense entrar, per tant, vist això, en un detall minuciós de les partides, sí que potser podríem parlar d'unes grans prioritats. Quines, per mi, haurien de ser les prioritats, l'objectiu prioritari el 1996? Doncs, una aplicació digna de la reforma, i tenint en compte..., perquè, és clar, jo comprenc que això els cansi i diran: «Sempre diuen el mateix», però aquest, de veritat, és un any clau, i és un any clau perquè és l'any en què es generalitza l'educació secundària obligatòria, que és una de les que té una estructura més nova, perquè s'ha de fer ja, també, donat l'avançament de la reforma, una extensió de la nova formació professional, i perquè també s'han de començar a organitzar els cursos de garanties socials perquè alguns alumnes d'aquesta reforma avançada han acabat, desgraciadament –encara que potser, i això és bo, ha disminuït el fracàs amb la reforma–..., hi ha alguns alumnes que no han tret el certificat de secundària i necessiten un ajut per inserir-se en el món professional.

Quines serien les conseqüències d'aquestes prioritats, si s'accepten? Dues. Primer, donar prioritat al Departament d'Ensenyament, i aquí accepto –i ho dic, perquè, si no, no em serviria de res, igualment ho faria constar el senyor Jané, si és el que ha de contestar– que el pressupost del Departament d'Ensenyament, en un any de contenció, augmenta un 4%. I podríem fer la pregunta: és suficient, això? Preferiria no contestar. Però, en tot cas, m'agradaria dir que, sigui quina sigui la quantitat disponible del Departament d'Ensenyament, a continuació s'hauria de fer un esforç, en aquestes circumstàncies econòmiques, de prioritzar dintre del Departament d'Ensenyament, i la situació és que això no s'ha fet. I no s'ha fet per una raó molt senzilla: perquè el Departament –i dic el Departament, perquè hi havia un altre conseller fins ara– ha assumit uns com-

promisos que no es poden complir amb els pressupostos actuals, i quan no es poden complir, llavors és molt difícil, si tens uns compromisos que no compleixes, en quin grau els incompleixes; és difícil prioritzar. Sobre tot destacaria un compromís de plantilla, i el compromís del Pla plurianual d'inversions.

Bé, tenim aquí una referència de si es fa el pressupost per programes o no: deixem-ho, perquè..., per estalviar temps. Passaré a descriure, només, algunes característiques generals del pressupost. Hi ha hagut un increment de despeses de personal i em temo que de concerts educatius amb l'escola privada. De personal, un 7,4%, i, malgrat tot, em diuen directors responsables d'educació secundària que, malgrat aquest increment, no s'estan complint els acords de plantilla pactats fa pocs mesos. Respecte als concerts amb l'escola privada, em contestaran: «No s'augmenten, hem posat exactament la mateixa quantitat de l'any anterior», exactament 56.324 milions. Però, vejam, és que jo pregunto: aquesta és la xifra de veritat? Si l'any passat hi va haver una desviació de 3.400 milions i pràcticament coincideix amb la desviació que hi va haver a la baixa en inversions, què passarà l'any que ve? No serveix de res que ens posin aquests números. El que jo pregunto és què gastaran, de veritat, en els concerts. I pregunto una cosa que no afecta només el conseller d'Ensenyament; afectaria, si fos aquí, el d'Hisenda, el de Presidència... És a dir, és conscient, el Govern, que se'ls dispararan les despeses en concerts amb l'escola privada, amb les noves plantilles?

Segona característica. La segona característica del pressupost és de disminució d'inversions. Hi ha una disminució de 1.936 milions, que em surt un 10,8%, respecte al 95, però aquesta disminució respecte a l'any passat, si dic: agafem unes prioritats, agafem uns objectius, no és el més important; el més important és la desviació respecte als objectius. I quins eren els objectius? No fa gaire, no abans de Maastricht, després de Maastricht, em sembla que era el setembre del 95, es va donar a la informació pública, amb bombo i platerets, jo diria, un pla d'inversió, un compromís seriós d'un pla d'inversions que abastava del 1995 a l'any 2000. Bé, resulta que la desviació del pressupost d'enguany respecte a aquest pla és encara més important que respecte a l'any passat. Les xifres dels pressupostos són públiques i notòries, i les coneixen tots els diputats. Per si algun diputat o el senyor Escudé, que deia que sí, que es complien al peu de la lletra els compromisos adoptats, porto aquí una fotocòpia del pla aquest d'inversions, la pàgina que diu «Desglossament de les dotacions anuals per subconceptes», i clarament, l'any 1996, a baix de tot, posa: «total, 18.000 milions», i no és el que figura en els pressupostos. És clar, això em provoca tres comentaris. Primer, què passarà en la liquidació del pressupost del 1996? Si l'any passat es van passar 3.400 milions a concerts amb l'escola privada, ho van rescabalar disminuint les inversions, i l'any que ve fan el mateix sobre unes inversions ja devaluades, on anirem a parar?

La segona és el tema dels prefabricats. Desgraciadament, com que no es van contestar les al·legacions al Mapa escolar fins després dels processos electorals, no

es podia començar a posar un prefabricat si no s'havia decidit on estava l'institut. Desgraciadament, els prefabricats es posen tard, però em temo que es retiraran encara amb molt més retard. Que si en aquest moment ja portem més de 5.000 milions de retard en l'execució d'aquest pla d'inversions fins a l'any 2000, és clar, no és que l'any que ve hagi de ser un any difícil per a l'ensenyament, és que ens esperen uns anys difícils fins més enllà del 2000.

Bé, i en tota la resta miraré de ser molt breu. Per exemple, altres característiques: disminució de les subvencions, diran: «Home, és molt natural, en un any d'austeritat...» Bé, però jo penso que aquí hi haurien d'haver prioritats. Per exemple, no es respecten prioritats. En alguns casos es disminueixen partides de forma lamentable; per exemple, només en diré un sol exemple: «Ajuts a serveis complementaris en centres d'educació especial». Fa pocs mesos, o poques setmanes, jo diria, hem rebut representants d'aquests sectors, expressant la seva preocupació, i una partida, aquesta, de 546 milions, passa a una partida oberta de 1.000 pessetes.

Quarta característica: una insuficiència dels convenis amb ajuntaments. Com que en vam parlar ahir en l'articulat, ho passo i, en tot cas, faig constar sobretot que amb el pressupost assignat als conservatoris no es podrà complir el compromís de l'any passat.

Cinquena característica: insuficiència per als menjadors i els transports; també en vam parlar en l'articulat, i no ho comento més.

I finalment, disminució de les iniciatives pedagògiques. La mostra més clara és la reducció del 12% en la Direcció General d'Ordenació Educativa. És clar, jo sóc conscient –i el senyor Jané m'ho pot contestar– que els anys anteriors s'ha fet un esforç gran, en educació per a la reforma, i la formació bàsica per a la reforma suposo que pot disminuir, però també hem de ser conscients que hi ha necessitats noves. Per exemple, que gairebé s'ha de dissenyar, organitzar i portar a la pràctica el que deia abans, els cursos de garantia social. Per tant, sorgeixen noves activitats pedagògiques que cal impulsar.

En resum, doncs, jo penso que hi ha un perill d'un increment descontrolat dels concerts amb l'escola privada i, segon, més que un perill, un incompliment clar del pla d'inversions. I per tant, el que deia abans: ens esperen uns anys difícils, no només un any difícil.

Sobre l'Institut Català de les Noves Professions, aquí es pot ser molt sintètic. En anys anteriors havíem manifestat els nostres dubtes sobre la seva eficiència; jo recordo la intervenció de l'enyorat company Xavier Soto, que amb la seva emotivitat podia semblar que feia una intervenció molt dura, però jo els asseguro que la crítica més dura que he sentit a l'Institut Català de les Noves Professions és l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Jo vaig quedar escruixit, literalment escruixit, de llegir a l'Informe de la Sindicatura de Comptes que any rere any no s'havia reunit la Junta que havia d'aprovar el programa d'actuació, la memòria, i els convenis. O sigui que representa que qualsevol persona hauria pogut denunciar aquests convenis com a convenis irregulars davant un tribunal. I, d'altra banda, jo començo a sos-

pitat que la crítica no és nostra; que el Departament d'Ensenyament no confia en l'Institut Català de les Noves Professions i el deixa morir, el deixa esllangir de mica en mica. Amb això he coincidit totalment amb l'anàlisi que han fet –i acabo– els altres diputats que han intervingut, o diputades –perdonin–, que el Govern té un dilema. Per esmerçar bé els cabals públics, té dues coses a fer, ha de prendre ja, i no pot tardar més, una decisió: o bé dissoldre l'Institut Català de les Noves Professions, o bé buscar-li una nova funcionalitat i revitalitzar-lo.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permeten, senyor president, començaria per la no-defensa de les esmenes a l'Incanop. Realment el pressupost per a l'Incanop és un pressupost més que contingut, és molt contingut, és un pressupost a la baixa. Voldríem, malgrat això, dir que la disminució més significativa en el seu migrat pressupost és, precisament, en el capítol 2. Hi ha un decrement de gairebé el 32%. El motiu: la disminució d'una partida important que era una partida de lloguers, pel canvi de la seu de l'Incanop del passeig de Gràcia, a la Via Augusta, en la mateixa seu del Departament d'Ensenyament, a la Via Augusta de Barcelona.

Dit això, jo voldria destacar d'Incanop, precisament, no pas ni la globalitat ni les despeses, sinó una partida que a vegades se'ns escapa, que és la d'ingressos. Incanop, referit als 140 milions que rep de subvenció del Departament d'Ensenyament, ingressa més d'un 11% d'ingressos propis. Com és que obté més d'un 11% d'ingressos propis? Doncs, precisament per la venda de les seves pròpies publicacions i els drets sobre cursos preparats pels seus serveis. Aquest detall pot ajudar a valorar una mica millor el pla d'actuació per al 96 que s'ha fixat l'Incanop. Molt breument: servei d'informació, una àrea de formació –que ja ha estat citada–, en què dispensen, com a resultats d'allò que fan en els centres, que han demanat, prèvia homologació, l'anomenat diploma d'Incanop; diplomes d'Incanop que són atorgats per a aquells estudis prèviament homologats i adreçats a la formació de professionals de sectors industrials o de serveis i que requereixen la prèvia informació en positiu, abans de la seva homologació, del departament o dels departaments conseqüents del nostre Govern. Són cursos innovadors i, en definitiva, motors d'economia productiva i que l'ensenyament reglat no atén. Cada vegada és més valorat, precisament, aquest diploma, en el context del món de la formació permanent. La publicació de la guia d'ensenyaments no reglats: la seva consulta segurament estalviaria molts recursos formatius en més d'una ocasió i a més d'una família.

L'àrea d'estudis, que abasta una sèrie de sectors innovadors; darrerament, per exemple, s'està treballant en

les qüestions de teletreball; i, d'una manera molt especial, les seves relacions internacionals amb la Unió Europea, a través del Cedefop, la participació en projectes europeus –l'Horizon, el Force-Arme, el Comir, l'Adapt, etcètera. Aquests objectius, estem convençuts, que s'assoliran el 96, com Incanop ja ha demostrat en anys anteriors, malgrat el migrat pressupost que els portaveus esmentats anteriorment han significat i nosaltres també.

Amb aquesta confiança votarem en contra les esmenes presentades a la seva totalitat. Des d'Iniciativa per Catalunya se'ns demanava un observatori permanent per a la formació professional. Un objectiu, precisament, d'Incanop és també aquesta dimensió d'observatori. Avui per avui, disposem a l'Administració de la Generalitat de Catalunya almenys de tres bons observatoris: l'avaluació global de la formació professional i, especialment, el continu contacte i col·laboració amb el món del treball, pel Programa escola-treball; el mateix Incanop, i els més de mil dos-cents centres col·laboradors d'arreu de Catalunya del Servei Català de Col·locació del Departament de Treball.

De ben segur que aquest Parlament, a iniciativa del Govern de la Generalitat, amb la Llei 7/1986, de creació d'Incanop, va ser projectiu; encara no en veiem els resultats. Jo estic convençut que el paper de l'Incanop podria ser potenciat, cada vegada més, amb una visió global de la formació, amb la visió de la formació permanent al llarg de tota la vida; pot ser, segurament, potenciat, com més avancem cap a una cultura de l'educació.

Entrant en el Departament d'Ensenyament, fa un moment s'ha parlat –Iniciativa per Catalunya, l'altre dia en comissió, doncs, també ho va esmentar– de la contenció de tot el pressupost; en canvi, s'incidia en un augment notable, del 7,4%, que això significa 2.451 milions de pessetes en el seu capítol 1, el referit a personal. Molt breument, això és degut a l'increment de plantilla per a la reforma –no pas de *ratios*, que, en *ratio*, Déu n'hi do el que s'ha anat avançant, sinó per a millores salarials–: adscripció de 1.250 mestres del nivell 21 al nivell 24; un increment de la plantilla dels centres d'ensenyament secundari, per a la generalització de la implantació de l'ESO, es fan 1.701 noves dotacions; un increment dels complements de càrrecs directrius –recordem una de les últimes lleis orgàniques de la legislatura anterior a les Corts Generals, la de participació d'avaluació i del govern de centres docents, la LOPEGC–, a Catalunya posarem en marxa, si a Déu plau, 64 nous centres i, per tant, ha d'haver-hi una reorganització prevista, i també per increment de retribucions per a catedràtics, que hi hauran uns 800 professionals que podran accedir a la nova condició de catedràtic.

També s'ha parlat, en les esmenes a la totalitat, del tema de la formació. Molt breument, simplement citar que, així com en l'àmbit del mateix Departament, la formació abasta un pressupost, en el seu capítol 2, de 376 milions, en canvi en ordenació educativa, en el capítol 4, «Transferències a entitats i institucions», hi han 134 milions destinats a subvencions; 155 milions, a beques i ajuts, i 581 milions, a universitats per a temes de normalització i de cursos de perfeccionament.

La Direcció General de Promoció Educativa. La Direcció General de Promoció Educativa és, en aquest moment, una peça importantíssima per a obtenir allò que esperem tots plegats. Té dos objectius fonamentals: fomentar la igualtat d'oportunitats, amb especial incidència a la formació de professionals i, a la vegada, fomentar la cooperació exterior, especialment amb la Unió Europea. Són coherents, aquests dos objectius, amb els articles 126 i 127 del tractat de Maastricht; per això s'estableixen els seus serveis: l'educació a distància que, en aquest moment, està abastant 10.000 alumnes; els ajuts a l'estudi –la generalització de l'ESO incrementa les despeses de transport i de menjador. El diputat senyor Ignasi Riera, en l'esmena 35 a l'articulat, ens demanava que fos ampliable aquesta partida, una partida d'ajuts a l'estudi, de beques i ajuts. Nosaltres el que demanem, i, segurament, el senyor Ignasi Riera i tots els altres senyores diputades i senyors diputats d'aquesta cambra de ben segur que hi estem d'acord, el que estem demanant, el que estem exigint des de fa temps, és el traspàs de tota la gestió de beques. És incompreensible en el moment actual que les beques estiguin, encara, gestionades i decidides en el Ministerio de Educación Nacional. Nosaltres creiem que, malgrat els anys i panys que poden anar transcorrent des de la petició, de més verdes en maduren, i arribarà un moment que les beques seran gestionades en el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, amb paràmetres econòmics i amb paràmetres acadèmics apropiats a les necessitats d'aquells alumnes, d'aquelles famílies que així les sol·licitin.

El Programa de garantia social és un altre dels objectius de la Direcció General de Promoció Educativa. El Programa de garantia social és un autèntic repte del nou sistema educatiu. No comencem amb ell; portem llarg temps treballant-hi. De fet, ja hi ha dos anys de col·laboració amb la mateixa Unió Europea, a través del Fons social europeu, i també de col·laboració interna amb el Departament de Treball. Hi ha una plasmació en el DOGC, l'Ordre de 22 de juliol del 93, que programa de manera experimental, per al curs 93-94, els programes de garantia social; l'Ordre de 28 de novembre del 95, que prorroga per als cursos 94-95 i 95-96, els mateixos, i actualment hi ha el Projecte de l'ordre per al curs 96-97, que ja ha estat presentada a la Comissió de Participació i, per tant, el seu tràmit està força avançat.

Els programes de garantia social tenen com a finalitat facilitar la superació de dificultats trobades a l'ensenyament reglat obligatori, així com la inserció d'aquest alumnat en el món del treball. El senyor Martí Sans, avui, en les esmenes que ha anat presentant en l'articulat i, ara fa un moment també, des del posicionament del seu company senyor Cadevall, ens ha plantejat una qüestió que va molt lligada amb el que estem intentant defensar, que és el pressupost de la Generalitat de Catalunya en el seu Departament d'Ensenyament.

El Departament d'Ensenyament forma part de dues comissions mixtes; una, amb la Federació Catalana de Municipis; l'altra, amb l'Associació Catalana de Municipis, amb les quals hi ha un acord plurianual que ja va ser aprovat pel Govern el 23 de juny. Per tant, aquell compromís de les comissions, de moment, està aconseguit.

En el capítol 2, només –i aquesta és una preocupació que s'ha anat exposant, tant en comissió com ara en el Ple–, en el capítol 2, per satisfer els temes de transport i de menjador, hi han unes partides de 232 milions i de 250 milions; però això és només per a la gestió pròpia del Departament, que abasta la comarca del Barcelonès, la Vall d'Aran –malgrat que sabem que sembla ser que aviat ho assumirà el seu propi Consell Escolar– i la comarca de la Terra Alta. A tots els altres, en el capítol 4, a més a més dels ajuts individuals de 450 milions i de 52 milions, hi han disponibles per a traspassar als consells comarcals, 3.798 milions. I a més a més, en l'articulat s'ha previst poder afrontar les demandes totals amb crèdit ampliable.

El senyor Bargalló, i l'altre dia també; avui el senyor Martí Sans; el senyor Cadevall, l'altre dia en comissió, van parlar del tema de les inversions. En el tema de les inversions hem d'entendre que el pressupost és per anys naturals i la gent que ens movem en l'àmbit de l'educació, de l'ensenyament, ens movem per anys acadèmics. La nostra vida està regida pel mateix curs acadèmic. Del pressupost del 96, també s'ha dit avui, per entendre'ns, ja hi ha una part importantíssima que està gastada. Han passat els dos darrers trimestres del curs escolar que ja hem anat deixant, i hi han les despeses per al primer trimestre del curs 96-97. Això ho hem de tenir present quan parlem d'inversions, de transport, de formació, de menjador.

El diputat senyor Martí Sans –i perdoneu que em refereixi tantes vegades a aquest il·lustre senyor– ens ha dit que «a pagès endarrerit, cap anyada li és bona»; i això és veritat, i més en ensenyament. En ensenyament estem encara patint els efectes de la dictadura, i no només els efectes de la dictadura pel que va significar per a Catalunya tota la política educativa del franquisme, sinó perquè se'ns va deixar sols fins i tot en les infraestructures, se'ns va deixar amb l'«ells ja s'apanyaran, Catalunya ja s'ho resoldrà». Les infraestructures han estat fortament valorades, fortament posades al dia, en tota l'etapa de la democràcia recuperada. El tema de la LOGSE ens torna a plantejar problemes d'infraestructura escolar. I ja veurem com serà resolta tota aquesta qüestió. Però hauríem de fer una lectura una mica diferent de la que per aquí s'ha anat dient.

A l'execució del pressupost del 95 cal afegir-hi, en el pressupost inicial pressupostat, totes les incorporacions que venien de l'anterior exercici pressupostari. Del pressupost del 95, en la partida d'«Inversions en edificis i altres construccions» s'ha assolit una consolidació del 94,79 centèsimes; a la partida d'«Inversió en mobiliari i estris» s'ha consolidat un 99,99 centèsimes, i el conveni amb ajuntaments per obres en centres d'ensenyaments no universitaris es va consolidar un 92,23%.

En el Pla plurianual que correspon a l'any 96, afegint-li el Pla d'inversions públiques, és veritat que hi ha una disminució en la partida d'«Inversió en edificis»; el que s'ha via previst i, evidentment, a l'hora de licitar i de preveure és totalment diferent. Hi ha una disminució, però en canvi hi ha un augment en els convenis amb ajuntaments i en les inversions d'equipament, mobiliari i estris, que abasta un augment d'uns 800 milions.

La diferència, que no és tant com la que s'ha esmentat, està temperada per una sèrie de lloguers, que no estan en la Direcció General de Centres, perquè a la Direcció General de Centres no hi ha partida destinada de lloguers, sinó que està adscrita a la Secretaria General del Departament.

La partida de lloguers augmenta, precisament, un 30%, a causa dels lloguers d'edificis prefabricats amb opció de compra. S'ha fet un Pla plurianual de lloguers de prefabricats i d'altres edificis, ja que d'aquesta manera també es guanya temps i del que es tracta és de poder, el 16 de setembre, efectuar el desplegament total de l'ESO, tal com ens urgeixen els compromisos adquirits per tots plegats. Hi ha una previsió plurianual de lloguers per a l'any 96 de 443 milions i escaig, i per a l'any 97 de 664, gairebé 665 milions de pessetes.

Per tant, es pot entendre que el retall no és exactament el dit. A mi m'interessaria deixar constància que així com l'augment de la totalitat del pressupost de la Generalitat de Catalunya al seu Departament d'Ensenyament per al 1996 és del 4,1%, només d'aquest 4,1% hi ha un 9,96 centèsimes per cent, una quantitat de 29.943 milions i escaig de lliure disposició, i hi ha un 90%, un 90% i una mica més, 270.733 milions de condicionat. Per tant, el Departament d'Ensenyament només pot disposar d'encara no un 10% del seu propi pressupost per fer la seva pròpia política, diríem, no condicionada.

Quan parlem d'Ensenyament –ho hem dit en més d'una ocasió– estem plenament d'acord en molts aspectes, plenament diferenciats, perquè les polítiques d'ensenyament són unes de les qüestions que més ens separen als diferents partits polítics, a les diferents opcions polítiques. Jo crec que això marca, és un dels senyals que ens marca molt i molt el pluralisme polític, i això és bo.

Els exemples del debat en Comissió, de la setmana, de la quinzena passada: hi havia una partida oberta que ens diferenciava, 1.000 pessetes, un posicionament d'Iniciativa per Catalunya i nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, per a obres d'adequació en centres concertats. A la partida de subvenció per a projectes educatius, l'esmena 532, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, demanava la supressió de la partida, la deixava a zero, i en canvi l'esmena 560, del Grup Socialista, proposava afegir-hi 30 milions de pessetes.

El senyor Magí Cadevall ens ha manifestat la seva preocupació a l'entorn dels crèdits a l'ensenyament, els crèdits que després permetran o permeten els concerts educatius amb l'escola privada. Els criteris de subvencions, bé ens els assenyalen en la memòria del Departament; ara, aquests criteris de subvencions estan simplement recolzats en la Constitució, no només l'article 27 d'aquesta, estan recolzats en la LODE i estan recolzats en la LOGSE. El concert educatiu no és un caprici d'un determinat govern. En aquest moment, el concert educatiu és un dret i és un dret que, tant els governs centrals, a través dels pressupostos a les Corts Generals, com el nostre Govern de Catalunya, a través d'aquest Parlament, l'hem anat desplegant any darrere any pressupostari, any acadèmic darrere any acadèmic, aplicant-ho.

La subvenció a parvularis és una opció. La subvenció a les unitats de parvulari en els centres concertats de Catalunya, això sí que és una opció, i és una opció que aplica el Govern de Catalunya i que la suporta el nostre Grup Parlamentari en aquesta cambra. I això té referència en aquest 9,96% de lliure disponibilitat per part del Departament.

Els pressupostos tenen també una altra relació que val la pena pensar-la. En la relació entre el pressupost del 95 i el pressupost del 96 el Ministerio de Educación tenia, té un decrement del 10,58 centèsimes per cent. El pressupost del Departament d'Ensenyament té un increment positiu, per tant, d'unes 4,8 centèsimes per cent. En el marc polític estatal recordem que a final d'any es va fer la pròrroga de pressupostos i la retallada d'aquests; el canvi de Govern s'ha operat posteriorment, però els pressupostos eren els preparats pel Govern, en aquell moment, del PSOE.

El desplegament del sistema educatiu promulgat per la LOGSE és avui —i en això em sembla que també hi estem d'acord tots—, és avui un compromís social, és un compromís polític. Però aquest compromís social, aquest compromís polític, només ho són per a uns? Jo crec que el compromís és de tots i quan dic «de tots» vull dir precisament i senzillament això, tots.

Per part del nostre Grup Parlamentari, essent coherents amb els nostres compromisos electorals, les característiques els les estalvio, perquè ja han estat ressenyades per la senyora diputada d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora Carme Tolosana, i per part nostra, per part del nostre Govern, cercant-hi solucions de govern. Procurarem, senyores diputades, senyors diputats, que el nostre Govern utilitzi aquest pressupost i, lògicament, votarem en contra de les esmenes plantejades.

Res més, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem ara a la votació de les esmenes presentades al Departament d'Economia i Finances i al Departament d'Ensenyament.

Farem dues votacions, llevat que algú demani votació separada per al Departament d'Economia i Finances, i una sola votació per al Departament d'Ensenyament.

Anem a votar, en primer lloc, les esmenes a tot el Departament, que han sigut presentades pels Grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat refusada per 66 vots en contra, 49 vots a favor i cap abstenció.

Anem a la segona votació del Departament d'Economia i Finances, entorn a l'Institut Català del Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances, esmenes presentades pels Grups d'Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta esmena ha estat refusada per 20 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

Anem a votar, en votació única, les esmenes a tot el Departament i l'esmena de l'Institut Català de Noves Professions, que han sigut presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes al Departament d'Ensenyament han sigut refusades per 49 vots a favor, 66 vots en contra i cap abstenció.

Iniciem ara el Departament de Cultura. Per presentar l'esmena a la totalitat de tot el Departament, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, esmena 399, el diputat senyor Riera. (*Remor de veus.*)

Les senyores i senyors diputats que vulguin sortir de l'hemicicle, pregaria que ho fessin amb una certa rapidesa i en silenci per poder donar la paraula al diputat senyor Riera. (*Pausa.*)

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, voldria anunciar, en primer lloc, que defensaria conjuntament l'esmena 399, 404 —l'esmena número 404, s'entén—, que retirariem l'esmena número 402, a la Institució de les Lletres Catalanes, i l'esmena 409, al Centre d'Alt Rendiment Esportiu. I que el diputat del nostre Grup, senyor Fidel Lora, defensarà l'esmena 411, Turisme Juvenil de Catalunya, Societat Anònima, i l'esmena 406, a l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Senyores diputades, senyors diputats, al llarg d'aquest Ple hem tingut ocasió de parlar de moltes qüestions relacionades amb la política cultural d'aquest Govern. Hem parlat també de les noves adscripcions al Departament de Cultura, en concret de la política de joventut i de la política d'esports. És per això que m'agradaria començar aquesta esmena a la totalitat de Cultura fent alguna indicació sobre per què ens preocupa que, just en el moment en què ha canviat d'adscripció la política esportiva, s'hagi trobat amb les reduccions dràstiques amb què s'ha trobat, amb les conseqüències que això pot tenir per al futur de l'esport a Catalunya.

Per resumir, només els diré que, quan el grup d'assessors d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en matèria esportiva ens deien què havíem d'opinar sobre aquests pressupostos, ens deien: «Ja acceptem que estem en època de reduccions; acceptem, per tant, que hi ha un 20% de reduccions, que en algun cas tractaríem d'aconseguir que només fos un 10% de reduccions», i és a partir d'això que em fan aquestes consideracions. Diu: «Caldria que ens oposéssim a les parts 226.11, 226.12, "esport de base i jocs esportius", perquè es passa de 152,8 a 89 milions.» És a dir, una reducció de més menys un 40%. Diuen: «Demanem que la contenció no superi aquí el 20%, 122 milions», perquè estem parlant d'una qüestió tan important com és l'esport de base, com és, evidentment, els jocs esportius, com és el futur de l'esport a Catalunya.

La partida 461.01.06, a corporacions locals, es proposa una reducció del 60%, i ja era una partida molt reduïda: demanar –ens diuen els assessors– que no es redueixi més enllà del 20%; és a dir, que quedi, si més no, en una quantitat de 161 milions. La partida 481.02, «Jocs escolars», com a màxim, congelar 343 milions, i ells proposen una reducció del 27%; una altra vegada la mateixa consideració. 481.04, «Activitats de lleure esportiu»: redueixen un 35%; proposar la congelació només a 35 milions. 481.05, «Federacions i associacions», la reducció és d'un 28%. En aquest cas, proposar una reducció del 10%, és a dir que quedés la partida en 549 milions. La carta que ens han adreçat, suposo que a tots els grups parlamentaris, la Unió de Federacions Esportives Catalanes, ens explica què significa que hi hagi a Catalunya uns 10.000 clubs, 500 llicències arreu de Catalunya, i que prop d'un milió de ciutadanes i ciutadans de Catalunya es moguin en aquests moments a l'entorn del món de l'esport.

I continuariem així. A la partida 760.01, «Capital a ens locals», hi ha una reducció del 75,5%, i ens comenten els nostres assessors amb una sola paraula què significa aquesta reducció de la partida: «Intolerable, intolerable.» Proposen una contenció màxima d'un 20%, és a dir, que quedés la partida en 1.200 milions. I també una insistència en el tema de Badia del Vallès: cal mantenir també 125 milions per a Badia.

Se'ns diu... Posar en canvi en qüestió les parts 410.01, per a l'INEF –proposar només una reducció del 8,9%–, estudiar el seu pas a les universitats i, pel que fa a la partida que ja en comissió recordaran les senyores diputades i els senyors diputats que va ser objecte de debat, la partida 780.02, 915 milions per al circuit de Montmeló. El nostre Grup –el senyor Daniel Terradellas ho va dir, i nosaltres ho vam comentar, també– no es va oposar a aquest circuit de Montmeló, però, en tot cas, es tracta d'un compromís que seria bo que en el posicionament sobre aquesta esmena a la totalitat del Departament de Cultura, que ara inclou també política esportiva, ens aclarissin el cost d'aquest compromís perquè quedés així enregistrarat, o perquè quedés així assenyalat en el butlletí del Parlament. L'any 1993, la quantitat va ser, suposo, d'uns 1.000 milions; el 1994, a l'entorn de 1.400 milions; el 1995, a l'entorn de 1.400 milions; el 1996, de 975 milions. Bé, es tractaria de saber quant suposarà el conjunt d'aquest compromís en

un consorci en què participa el Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho repeteixo: no per dir: «Hem de sortir d'aquest consorci», sinó per saber quant està costant aquest consorci i, després, per deixar, naturalment, a l'albir de la ciutadania, saber si aquesta despesa important en aquest consorci en època de reduccions és, en tot cas, la despesa més justificable de les moltes despeses que hi ha en aquests moments en els nostres pressupostos.

Pel que fa als pressupostos de Cultura, jo volia, com que..., he fet una mena d'escrit, per deixar-lo en tot cas al senyor conseller, que també en aquest cas és nou –no com a conseller, sinó com a conseller de Cultura–, per si li interessa conèixer els nostres posicionaments, jo tractava de resumir les raons de la nostra esmena a la totalitat en vuit punts, que són, gairebé, els únics que llegiré i que glossaré.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Diem: si ens oposem als actuals pressupostos de Cultura de la Generalitat, i amb més contundència encara al Projecte de pressupostos per al 1996, és per les raons següents... Primera, l'atenció a la política cultural –traduïda en partides pressupostàries– del Govern de CiU - PP és insuficient. Què vol dir, això? Que quan a la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya llegim: «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei de la cultura com a deure i atribució essencial», un no acaba de saber si un deure i una atribució essencial poden tenir després una traducció com la que tenen. Justament, nosaltres creiem que si Catalunya es pot definir és a partir del patrimoni, a partir de la llengua, a partir de la seva activitat cultural. Estem d'acord, per tant, amb el que diu la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'autonomia; no estem d'acord amb quina traducció es fa des del Govern d'aquest deure i atribució essencials. Per tant, no podem donar suport a uns pressupostos que ja donen per fet que la cultura pot ser, ha de ser, la ventafocs i que, per tant, si no hi ha més diners, no n'hi ha per a les activitats culturals.

Segon, aquesta insuficiència resulta lesiva per als interessos de la ciutadania pel que fa a política lingüística, on el Govern de la Generalitat –ho recordàvem el primer dia d'aquest debat– rep cada any 4.500 milions finalistes de l'Estat, i que ha deixat de ser una veritable prioritat política per al Govern de Convergència i Unió. Ahir, a la porta del Parlament, hi havia representants del Consorci –en concret, del comitè d'empresa–, del Consorci per a la Normalització Lingüística. El nostre Grup ha presentat un seguit de preguntes, tenint en compte la reducció...

El vicepresident primer

A veure, un moment, si us plau. Els prego atenció i silenci, si us plau. Pot continuar, senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. El Centre per la Normalització Lingüística –que, recordin, va ser creat a partir de

la segona legislatura, i justament per iniciativa dels diputats que teníem en aquell moment responsabilitats alhora parlamentàries i alhora municipals, per resoldre una qüestió laboral..., però, després, donant a aquest Consorci un rang i una importància cultural que anava molt més enllà de la resolució d'una problemàtica laboral específica—, doncs, bé, el Consorci per a la Normalització Lingüística ha vist retallada l'aportació del Departament de Cultura al pressupost del 96 en un 20%; aquesta situació comporta que la resta dels socis del Consorci per a la Normalització Lingüística—ajuntaments i diputacions— també retallaran les seves aportacions econòmiques. Llavors, les preguntes bàsiques que ens formulem és quina és la viabilitat del Consorci per a l'any 97 i per als anys vinents; segon, si ha previst el Govern les conseqüències que la retallada provocarà en el consens de les diferents administracions; tercera pregunta, quina adequació tenen les actuacions del Consorci al Pla general de normalització lingüística, presentat tan solemnement per part del Govern de la Generalitat. S'acompleixen els terminis marcats en el Pla? Com afecta la reducció pressupostària del Consorci als terminis marcats en el Pla general? Per què el Consorci no gestiona altres partides destinades a la normalització lingüística, per exemple? —si llegeixen l'exposició de motius del Consorci, que saben que hi ha un primer decret i hi ha després un segon decret, explica que va molt més enllà del fet d'impartir cursos de català. Etcètera. Hi ha també problemes, després, del canvi de taxes. De tot això, en formularem preguntes, hem entrat ja una interpellació per parlar del tema de política lingüística, i ja des d'ara els anuncio que serà justament per reflexionar o per provocar una reflexió política sobre el futur del Consorci.

Tercer punt d'aquestes raons que ens portaven a dir no als pressupostos de Cultura de la Generalitat: pel que fa a patrimoni, ni arxius ni museus rebran, amb aquests pressupostos, l'impuls previst per les lleis aprovades els darrers deu anys pel Parlament català. En concret, el 1993 va ser un any de lleis sobre el patrimoni i, com ja altres diputats d'altres grups han plantejat —en una interpellació que va formular el senyor Dalmau fa ben pocs dies, i en la moció subsegüent, que vam tornar a debatre sobre el problema del Mapa de lectura a Catalunya—, amb aquests pressupostos què passarà?

Quatre: com a mesura de racionalitat i d'estalvi, Iniciativa per Catalunya - Els Verds proposa que totes les subvencions culturals del Govern de la Generalitat siguin atorgades pel Departament de Cultura: que aquest Departament absorbeixi, d'una banda, l'Institut Català de la Mediterrània, Estudis i Cooperació —això ja ho hem plantejat aquest matí—, com també tots els programes culturals que en aquests moments s'administren des de Benestar Social. L'esquizofrènia cultural provocada per aquest Govern és altament perillosa, perquè s'ha arribat a crear la idea que hi ha dues cultures: la cultura culta —permetin-me l'expressió— i la cultura de barri. I això és gravíssim, això és denigrant per a qualsevol política cultural. Però és que això, a més, és marginador d'autèntiques activitats culturals. Fixin-se, en aquest cas..., vagin per aquests mons de Déu i mirin, quan vegin una activitat cultural, quin segell porta al darrere. Més encara, hi ha col·lectius que, quan dema-

nen diners per a activitats culturals, segons el tipus de col·lectius, els diuen: «No, no, el teu tipus de col·lectiu no ha d'anar al Departament de Cultura, vés a Benestar Social.» Això, evidentment, és molt greu. Això ho hem denunciat una vegada i una altra en aquest Parlament, i algun dia s'adonaran que era un error molt greu fer una esquizofrènia en el món de la cultura. Justament, un concepte que fa vint anys, entre tots, havíem superat, i que l'havíem superat, justament, en el marc del Congrés de Cultura Catalana, en el qual molts de nosaltres participàvem, i que allà diem que mai més no es torni a parlar d'un doble circuit cultural. Per tant, estem amb una política regressiva amb relació a allò que en l'època de la transició havíem adoptat col·lectivament els que ens movíem ja aleshores, ja aleshores, en aquest terreny de la política cultural.

Un altre punt, el cinquè, és que l'eix d'aquests pressupostos passa per un suport a macroinstal·lacions culturals barcelonines. I amb compte: què volem dir, amb això? No estem en contra d'aquestes macroinstal·lacions; del que estem en contra és que no es puguin anar fent aquestes macroinstal·lacions amb un cert equilibri amb d'altres aspectes de l'activitat cultural. Jo havia comentat..., nosaltres havíem presentat una esmena a la totalitat del Teatre Nacional de Catalunya, Societat Anònima: jo els anuncio que retirarem aquesta esmena. Per què? Perquè estem d'acord amb el que significa el Teatre Nacional de Catalunya. Ara, jo recordo molt bé que, quan es va plantejar la idea del nou Teatre Nacional de Catalunya, vam dir —i amb compte: ens vam posar d'acord tots els que en aquells moments ho dèiem, de tots els grups polítics—: «És important, en el tema de política teatral, mantenir un equilibri fràgil» —ja ho vèiem difícil— «entre les grans infraestructures» —una d'elles és el Teatre Nacional de Catalunya—, «tot el que sigui innovació teatral i ensenyaments artístics» —encara no s'ha desenvolupat la Llei dels ensenyaments artístics— «i suport al sector de la iniciativa privada.» Clar, quan en aquests moments resulta que estan dient: «No, des del Govern de la Generalitat, nosaltres donarem suport a la iniciativa privada», però, en canvi, en aquests moments, en el moment de la reducció, el suport de la iniciativa privada, què vol dir per al Teatre Villarroel, per exemple? Vol dir una reducció fins a extrems... I el Teatre Villarroel! —que feia molt pocs mesos que havia passat per una auditoria, havien estat auditats els seus comptes, i tothom havia arribat a l'acord que aquests comptes eren comptes ben fets. Ara, en aquests moments, la reducció de partides fa que només les macroinstal·lacions culturals, les joies de la corona —i no ens referim en aquest cas a l'Arxiu de la Corona d'Aragó—, siguin les que estiguin rebent aquestes subvencions. Però, naturalment, trencant, tallant les subvencions cap a la innovació, trencant les subvencions cap a ensenyaments artístics, cap al suport per al sector d'iniciativa privada.

Però és que encara més: en aquests moments, resulta que un altre dels principis d'aquell famós intent de pacte cultural era que es compensessin les macroinstal·lacions a Barcelona, cap i casal de Catalunya, amb una política cultural reequilibradora en tot el territori. I suposo que s'hauran adonat de què significa en aquests moments aquest reequilibrament. Quan... Jo era

en aquells moments del grup d'assessors que benèvolament el conseller i senador senyor Rigol va nomenar –evidentment, jo no era aleshores diputat– per al seu grup d'assessors en matèria cultural, que vam preparar la redacció del Pacte Cultural, i recordo molt bé que el dia que aquest Pacte se signava solemnement, al Palau de la Generalitat, va haver-hi un president de diputació que va dir: «Jo no signo aquest Pacte.» Aquest president de diputació es deia Josep Gomis, i va dir: «No signo aquest Pacte perquè decanta les instal·lacions culturals només cap a Barcelona i no té en compte el reequilibrament territorial indispensable per a una política cultural nacional.» Si allò va dir en aquells moments l'honorable Josep Gomis, què diria avui, què diria avui? M'agradaria molt saber-ho, i en tot cas, com que ens uneix una extraordinària bona amistat, evidentment li ho preguntaré: «Què diries avui, Josep Gomis, davant d'aquest tipus de reinstal·lació d'una centralitat que no és una centralitat emblemàtica de tot Catalunya, sinó excloent de la resta, d'allò que no és Barcelona?»

Sis: aquests pressupostos menystenen, un cop més, els ens locals. Els consells comarcals sí, però sobretot els ajuntaments. En el debat de comissió, la diputada senyora Vinyet Panyella va parlar dels ajuntaments com a «nosa», o com a «intermediaris». Jo ho sento, però el senyor Salvatella, alcalde de Llançà, mai no serà una nosa a Llançà per a la política cultural del Govern de la Generalitat, mai. Els ajuntaments són el poder local, representen el poder de la Generalitat i el poder de l'Estat en el seu municipi. Sembla mentida que encara algú digui: «És que si això passa pels ajuntaments...», com si els ajuntaments s'ho quedessin per a ells; els ajuntaments, evidentment, coneixen millor que ningú la situació del territori, i quan nosaltres diem que passi a través dels ajuntaments no és perquè s'ho quedi l'ajuntament, ni evidentment l'alcalde. Per tant, molt en compte amb això.

No els dic xifres, però en aquests moments els impressionaria veure, per exemple, les subvencions rebudes per algun arxiu municipal important que en quatre anys ha rebut, ha destinat, perdó, no en inversions, només en funcionament 200 milions de pessetes, i ha rebut dues subvencions del Govern de la Generalitat, una de 400.000 pessetes i una de 300.000. L'acord era que hi hauria una gestió conjunta del Govern de la Generalitat i de l'ajuntament; la diferència entre 700.000 i 200 milions és relativament gran.

Setè. El projecte de pressupostos per al 1996 resulta regressiu pel que fa a les indústries culturals de Catalunya; ni música, ni disseny, ni cinema, ni audiovisual, ni arts plàstiques, ni el món del llibre, ni les publicacions periòdiques en català, ni el còmic reben, per part del Govern de CiU, el suport i l'impuls exigibles. És a dir, les polítiques culturals CiU-PP no cooperen amb el foment de l'economia productiva ni tendeixen a crear els llocs de treball que les polítiques culturals creen en la resta dels països de la Unió Europea; també en això són socialment regressius.

I finalment, vuit. La política cultural del Govern de la Generalitat és dispersa, amb xarxes culturals que depenen de conselleries tan diverses com Cultura, Presidència o Benestar Social, poc transparent, tendent a subor-

dinar, mitjançant polítiques de subvencions opaques, cultura a propaganda política.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Riera. Correspon ara el debat de l'esmena número 400, d'Esquerra Republicana de Catalunya: per substanciar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, en un to de reconciliació nacional, per no destorbar la placidesa del moment (*rialles*), el nostre Grup Parlamentari presenta, com en anys anteriors, una esmena a la totalitat als pressupostos de 1996; pressupostos que oscil·len al voltant dels 23.000 milions de pessetes, amb prou feines, doncs, una quarta part del total destinat pel Departament de Presidència, amb prou feines una quarta part, xifra que puja a 29.000 milions si hi afegim els àmbits d'esport i de joventut, que han passat de Presidència a Cultura; àmbits sobre els quals, en el seu moment, ahir concretament, el diputat del nostre Grup senyor Ernest Benach ja va defensar les esmenes respectives a la totalitat i, per tant, senyor president, ara ens estalviariem de tornar-nos-hi a referir, a aquelles que fan referència a esports i a joventut.

El Departament sofreix una baixa global del 20%; ens retorna, doncs, als pressupostos de l'any 91. Totes les partides, en general, disminueixen, amb excepció de la partida de personal, que puja allò que sembla que pertoca. Estem en uns moments en què, fetes ja les inversions als grans equipaments culturals, ara ens ha arribat l'hora de rebre: rep, i de forma molt directa, la xarxa associativa cultural de la societat civil: ateneus, corals, cineclubs, centres d'estudi, entre molts altres; alguns consellers de Cultura s'han vantat de dir que Catalunya no tenia exèrcit –no en demanem pas–, ni representació internacional –sí que ens faria gràcia tenir-ne–, però que, en canvi, teníem cultura. De fet, no tenim ni exèrcit ni diplomàcia, però en paguem.

La societat civil serveix per fer discursos, però no per canalitzar una activitat cultural viva i diversa amb el suport no dirigista de l'Administració arreu del territori, perquè hi ha comarques que no tenen res més que allò que sosté, crea i manté la mateixa societat civil i, escanyades les entitats, no els queda altre recurs que anar a parar als ajuntaments, i ja sabem com estan, a les diputacions, que també sabem com estan, tot i que sempre queda el recurs de La Caixa, Caja Madrid o la Coca-Cola, com a succedanis, és clar. Les entitats sense finalitat de lucre han rebut, doncs, una retallada zoològica en les ajudes previstes, i això per a molts pot significar pràcticament la seva desaparició, i no s'hi val a fer el discurs neoliberal de denúncia d'un pretès assistencialisme públic, si al mateix temps mantenim, amb un esperit profundament provincià i pagant-ho entre tots, plataformes guais per a *yuppies* progress, d'estètica freda, gust postmodern i amb llums de neó; actes de lluïment purament efectista, amb patums internacionals llogades que vénen a parlar a Catalunya i que en toquen

pirandó sense adonar-se que hi han estat. Comptat i debatut, complex d'inferioritat, també cultural, d'un govern assegut en el plany compungit del banc del «si no fos»: si les coses anessin d'una altra manera, si disposéssim del sistema de concert econòmic i –fins i tot agosarat, algun– si Catalunya tingués estat..., fantàstic. Potser que aclaríssim, que aclarissin si en volem tenir, d'estat; si en volem disposar, de concert; si volem que les coses vagin d'una altra manera, i, si no hi ha el coratge polític per dir-ho, per expressar la pròpia impotència més val fer servir uns altres arguments, però ja n'hi ha prou de posar-se a recer del pretext d'un mal finançament que ens impedeix de fer una política cultural moderna i rigorosa per al conjunt de la societat i dels territoris, si és que no estem disposats a canviar-ne el sistema.

Patim un mal sistema de finançament, tant que altres comunitats autònomes, amb un sistema millor, poden invertir en cultura més del doble per càpita que ho fa Catalunya, i hem patit també durant mesos la paràlisi i l'absència de perspectives i d'illusió que ha caracteritzat l'itinerari darrer de la Conselleria de Cultura. Les indústries de la cultura estan en una situació de crisi profunda; particularment el sector cinematogràfic i audiovisual, que fuig cap a Madrid, davant la manca de perspectives presents aquí, i el baix moment del cinema català coincideix amb una etapa realment creativa dels cinemes basc i espanyol, i aquests pressupostos no posen remei a aquesta situació, sinó que n'agregen la intensitat del desgavell. Hi ha també una desatenció notable en la iniciativa privada en l'àmbit cultural, com l'exemple del cas del teatre Villarroel, esmentat suara –que diria el sempre admirat senyor Raimon Escudé.

A un altre nivell, hi ha també una presència molt important del Departament en consorcis, consorcis que s'enduen el 10% del pressupost del Departament, i el 16% dels capítols 4 i 7; consorcis, però, que és imprescindible de conèixer-ne en detall la identitat, quins són aquests consorcis en què participa el Departament de Cultura i quina és l'assignació pressupostària que es destina a cadascun d'ells.

En unes compareixences recents d'un seguit d'entitats musicals, vam conèixer el panorama francament desolador, si no hi havia una reacció immediata de l'Administració, que afectava l'àrea de les entitats del sector musical. Concretament, sentíem com els representants de l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana denunciaven el tractament de música gairebé de gueto, de música indígena que es feia de la música cantada en català des dels organismes de la ràdio i la televisió públiques, al mateix temps que demanaven de participar en les diferents comissions assessores que actuaven a l'entorn del Departament de Cultura de la Generalitat.

Dèiem aquest matí, quan defensàvem la possibilitat que dins el marc dels crèdits pressupostaris es pogués promoure, dèiem –amb una frase que no ha fet segurament feliç el portaveu en aquell moment de la majoria–, alguna solució al sector de la premsa en català, dèiem que de la mitjana de les tres-centes cinquanta publicacions que hi ha habitualment en un quiosc a Catalunya, no

més tres o quatre d'aquestes publicacions estan en la llengua que utilitzem d'ençà que ha començat aquest debat de pressupostos en aquest Parlament.

Si analitzem els pressupostos que ara estem debatent, veiem amb sorpresa i amb preocupació, també, que no només no s'incrementen les partides corresponents a la promoció de la premsa i les publicacions en català, sinó que, justament, tot el contrari, aquestes partides tenen una sensible disminució respecte als anys anteriors. És encara més greu si es pensa que l'ajut genèric a la premsa catalana ja el teníem congelat des de fa quatre anys, la qual cosa ha comportat, en realitat, que progressivament s'hagi anat reduint aquest ajut.

En molts casos, també, aquests ajuts, aquests suports a la premsa no són exactament ajuts directes, com se'ns recordava també aquest matí, sinó estrictament publicitat del Departament de Cultura que per la via del contracte obliga determinades publicacions a inserir anuncis gratuïtament a compte de la subvenció. Això, si no és el cas d'algunes publicacions en què la mateixa Generalitat fa competència a l'hora de demanar també, de proveir-se també de publicitat d'empreses privades, amb la qual cosa deixa algunes de les revistes en llengua catalana sense publicitats promeses.

Mirant aquests pressupostos veiem com el sector de la cultura popular veu disminuïdes les seves partides a pràcticament la meitat, més d'un 49%, de forma dràstica i absolutament contundent. És curiós d'observar, però, com allò que sovint ha estat un dels objectes de crítica per part d'algunes forces polítiques a Catalunya i fora de Catalunya, com és l'àmbit de la política lingüística, disminueix un 26,3% en relació amb l'any passat, i en algun apartat específic, com per exemple, l'apartat del doblatge cinematogràfic o la subtitulació de pel·lícules, aquesta disminució condemna la cultura catalana a tornar a l'època ja superada del cine mut. El nervi de la nació en mans d'un govern autodenominat «nacionalista» queda, doncs, escapçat en una quarta part de nervi. Sort en tenim, és clar, que manen els nostres i, doncs, és normal que de 68 milions per a campanyes de normalització lingüística, passem a 7; és normal que de 19 milions per a despeses de cursos de català, passem a 1 milió; és normal que de 10 milions per al Pla general de normalització lingüística, passem a 900.000 pessetes; és normal que de 19 milions per a estudis i treballs tècnics, passem a 84.000 pessetes, i el nostre Grup s'ofereix al final a fer una recapta entre els distints grups parlamentaris per tal de veure si conjuntament podem potenciar una ampliació dels estudis i treballs tècnics en el sector de la política lingüística. I finalment, 98 milions de pessetes per a empreses privades queden reduïts a 36.

Si vostès, partits que donen suport al Govern en aquests pressupostos, no volen ara i tant reformar la Llei, si el Pla general de normalització lingüística, que resulta que, segons vostès, ho ha de resoldre tot, el deixen en 900.000 pessetes, tenim interès i curiositat intel·lectual i gairebé morbositat estètica que ens expliquin com s'ho faran per normalitzar alguna cosa. Obviament, tenim presentades interpellacions, tenim presentades preguntes orals sobre política lingüística, sobre el Consorci de Normalització Lingüística per tal de fer possi-

ble una normalització lingüística real ben allunyada de les que vostès ens plantegen.

L'àmbit del Consorci per a la Normalització Lingüística ha estat un dels àmbits on més fortament s'ha produït aquesta retallada; un consorci per a la normalització lingüística on treballen en aquests moments vora set-centes persones, quatre-centes vint-i-vuit de les quals són de plantilla. La Generalitat destinava l'any passat 1.283 milions a aquest Consorci; partida que enguany queda sensiblement reduïda fins a 1.026 milions. La retallada és de més de 256 milions, per tant d'un 20%. Si pensem que la Generalitat constitueix la principal institució a l'hora de fornir els diners que calen per tirar endavant les activitats del Consorci de Normalització Lingüística, que no són només, com se'ns recordava, cursos de llengua catalana, ja ens podem imaginar el panorama que ens espera. Les conseqüències d'aquesta retallada són més que evidents; retallada de cursos fets per professors contractats a hores, i no cal dir que els primers que rebran seran les poblacions mitjanes i petites allunyades de la ciutat de Barcelona, també perquè la seva situació contractual o laboral els fa òbviament més vulnerables, però també això es fa a canvi, no només de tenir la conseqüència directa de fer que hi hagi professors que se'n vagin al carrer a partir de l'aprovació d'aquests pressupostos, sinó que s'arriben a apujar els preus d'alguns cursos fins a 38.000 pessetes de matrícula.

Si s'entén que l'aprenentatge del català per a amplis, encara, sectors de la població no pot ser plantejat des del Govern com un negoci, no es tracta aquí de fer cursos de llengua com si fóssim una acadèmia, sinó que un govern no pot negligir en absolut la funció social, el caràcter civil, la voluntat d'integració nacional d'amplis sectors de la societat catalana que no tenen encara el català com a llengua pròpia, ens sembla una barbaritat enorme que justifica, òbviament, les esmenes que nosaltres vam presentar en el seu moment, en altes i baixes al Departament de Cultura, per tal d'intentar corregir aquesta barbaritat.

L'índex de lectura de la societat catalana, d'altra banda, és un índex sensiblement inferior a la mitjana de la població europea, per això resulta encara més incomprendible que, en comptes de procurar corregir aquesta situació i aproximar-la a estàndards europeus, la Generalitat opti, contràriament, per destinar 300 milions menys al Programa de biblioteques inicialment previst.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ja per acabar i pel que fa referència a l'àmbit de la vinculació dels Pressupostos de la Generalitat amb les corporacions locals, pel que fa referència a la construcció i condicionament de locals, música, teatre i dansa, la partida prevista per a enguany, per part del Govern de la Generalitat, és de zero pessetes. La campanya de normalització lingüística, en relació amb els ajuntaments, és de zero pessetes. Per als cursos de català per a adults, la transferència corrent a les corporacions locals és de zero pessetes. Per als plans de muntanya, la transferència de capital als ajuntaments és de zero pessetes. Per a la restauració del patrimoni etnològic, la

transferència corrent a les corporacions locals és de zero pessetes. I no cal dir-ho, una enorme dosi de caritat cristiana cap a arxius i museus escampats arreu del país.

És evident que amb uns pressupostos d'aquestes característiques no ens queda altre recurs a encomanar-nos a la bona voluntat de la Mare de Déu de Montserrat i que Pompeu Fabra vetlli per tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 401, del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau –l'esmena 401 i aquelles que vulgui acumular.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Si li sembla, acumularé les esmenes 401 i 405, i que vagi per endavant que penso mantenir una línia de discurs que s'assemblarà, com no podia ser altrament, considerant els pressupostos que hem vist, al tipus de raonament que han fet els diputats que m'han precedit.

Aquests dies –aquests dies primers de la setmana– el portaveu de la majoria ens ha recordat reiteradament, gairebé com a únic argument universal, que els Pressupostos d'enguany de la Generalitat són pressupostos restrictius per les raons que ja coneixem.

Dit això, sembla que ja no hi hauria gran cosa més a afegir-hi, perquè vol dir que tota les retallades dels pressupostos d'enguany són degudes a aquesta voluntat del Govern de reduir la despesa. Però és que el mateix portaveu, quan li plantejàvem de declarar crèdits ampliables algunes partides del Departament de Cultura, també ens deia que aquest Departament havia estat especialment castigat per la retallada imprescindible. I aquest és, justament, el tema que ens interessa. Hi ha hagut grans retalls al Pressupost, però alguns departaments han estat més castigats que els altres. I el de Cultura és un d'aquests; motiu que en síntesi ja justifica la nostra esmena a la totalitat.

El problema, senyores i senyors diputats, és que ja plou sobre mullat; perquè per al Departament de Cultura les contencions a les restriccions pressupostàries ja van començar, fins i tot, en els moments en què el Govern encara estava per l'eufòria expansiva. Diverses vegades hem presentat esmenes a la totalitat del Departament de Cultura, basant-nos en un fet indiscutible, i és que aquest Govern, més enllà dels discursos retòrics, més enllà de la pretesa prioritat en servei de la llengua i la identitat cultural de Catalunya, gasta molt poc en cultura. I, en termes absoluts i relatius, cada any hi gasta menys. Anem-ho a veure.

Enguany, el pes del Departament de Cultura en la distribució orgànica dels pressupostos de la Generalitat ha crescut, certament, però això és degut tan sols al fet que li han estat transferits els recursos i les competències en matèria d'esports i joventut. Si descomptem aquests dos paquets, que tots dos han sofert també retallades molt sensibles, els diners que aquest Govern dedica a

la cultura són exactament l'1,35% del pressupost total consolidat -1,35%. Lamentem, doncs, haver de reiterar una vegada més una antiga cantarella que no podem deixar de proclamar: això és molt poc.

Això desmenteix, a la pràctica, en el terreny concret on es posen a prova les voluntats polítiques, la prioritat teòrica amb què s'inflamen els discursos del Govern i del seu president en matèria de llengua i cultura. I no sols és poc, és que és menys. Podríem entendre que si s'havia de contenir la despesa, els diners destinats a Cultura experimentessin la retallada general que havia de recaure damunt de tots; però és que la realitat és que, com hem dit, s'han retallat més diners a la cultura que no pas en altres llocs. Perquè si el pes relatiu d'aquestes partides de Cultura, ja hem dit que enguany és de l'1,83%, l'any passat era de l'1,48%. Hem baixat, doncs, quatre dècimes més, respecte d'un punt de partida que ja era notòriament baix.

Hi va haver uns anys -el 90, el 91, el 92- en què el pes del Departament havia arribat a l'1,6; no era suficient, però era més, i tenia tendència a créixer. Però d'aleshores ençà, fins i tot en èpoques de pressupost expansiu, com he dit abans, el pes de diners dedicats a Cultura ha anat baixant fins a la situació actual. No és estrany, doncs, que, amb l'excepció de la Direcció General de Patrimoni Cultural, el panorama de cada sector concret sigui deplorable i, en alguns casos, francament desolador: 49% de retallada en el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional -49%!-, 26,2% a la Direcció General de Política Lingüística, 13,8% en la de Promoció Cultural, i les inversions també, un 16,2%.

El cas de la llengua és, sens dubte, un dels més sagnants, i diversos diputats ja ens hi hem referit aquests dies darrers i ara fa poc. Hi ha una contradicció brutal entre allò que es proclama, entre l'aprovació d'un Pla de normalització lingüística, entre les passions per modificar la Llei de normalització, entre les mocions que reiteradament anem aprovant en aquest Parlament, i allò que fa el Govern a la pràctica. Una retallada del 26,2%, sumada a una caiguda -que també hem comentat-, inexplicable, que la normalització lingüística sofreix al Departament de Justícia, en un terreny on, la normalització, tots estem d'acord que està més endarrerida. A Justícia, de 250 milions dedicats l'any passat, s'ha passat en un sol exercici a 60 -de 250 a 60. Això per tant, ja no té massa a veure amb la contenció necessària de la despesa. Això és una disminució absurdament exagerada que penalitza de forma directa aquells elements que configuren, més que no pas altres, aquest fet diferencial que el president Pujol vol que els altres ens reconeguim. A fora potser no ens el reconeixen; a casa, de fet, vostès, el penalitzen i el disminueixen en els seus pressupostos de forma inexplicable. I això no és retòrica, senyories, perquè això vol dir, aquest any, professors de català sense contracte, cursos de català que desapareixeran, serveis d'assessorament que no es prestaran: fre real a una normalització per a la qual vostès no cessen de reclamar un nou impuls.

Hi ha una altra cosa que ens preocupa d'una manera particular. Hem dit abans que la retallada s'estén gairebé a totes les direccions generals. Això, en els mesos que ja han transcorregut d'aquest 1996, ha tingut un

efecte directe en l'activitat cultural d'una munió gairebé in comptable d'entitats i associacions que, o bé necessiten realment el suport econòmic de la Generalitat, o bé vostès els han acostumats, al llarg de molts anys de repartidora, a refiar-se'n excessivament. Sigui un cas, sigui un altre, el cert que és que això ja ha tingut efecte directe en el teixit cultural del país, en la seva gran diversitat. Vol dir que a Girona, enguany, ja no fan festival de dansa; que la Federació Catalana de Cineclubs ja no pot fer cinema com feia abans, a molts indrets ja no tenen sales estables; vol dir que alguns teatres de Barcelona es troben amenaçats de tancament; vol dir que altres han reduït el nombre de les seves produccions; vol dir que les arts visuals i els joves creadors continuen deseparats; vol dir que la gent del festival de Cantonigròs, que han vist reduir la subvenció tot d'un cop en un 40%, han estat a punt de suspendre el seu certamen anual; vol dir que la cançó catalana continuarà sent virtualment desconeguda; vol dir que disminuirà la projecció exterior, ja tan precària, de la literatura catalana; etcètera, etcètera. I parlo només d'exemples que hem conegut les darreres setmanes.

Però això, essent molt greu, essent molt perillós, encara no és el pitjor de tot. El pitjor de tot és, al nostre entendre, que el Govern sembla assistir impassible a la consolidació d'un doble fenomen que a nosaltres, almenys, ens preocupa moltíssim. D'una banda, es retarda molt més en el temps la necessària distribució en el conjunt del territori d'aquelles infraestructures culturals que permeten un accés generalitzat de tots els ciutadans als serveis culturals. I de l'altra banda, no hi ha reacció efectiva del Govern davant de la dependència creixent que la producció cultural feta a Catalunya experimenta, no sols en relació amb les indústries multinacionals, sinó també respecte als centres de producció instal·lats a Madrid.

En el primer cas, en el del territori, vol dir que no sols farem menys festivals, menys concerts, menys produccions teatrals, menys exposicions, sinó que, un any més, continuaran mancant-nos en molts llocs de Catalunya l'arxiu comarcal, aquella biblioteca, l'auditori, aquell museu, que fa tants anys que els ciutadans d'aquella part del país esperen i mereixen. Fa pocs dies ja vaig denunciar aquí mateix que enguany el Govern pensa dedicar la xifra impressionant de 200 milions de pessetes per a l'ampliació d'una xarxa bibliotecària de tot Catalunya, que se situa molt per dessota dels estàndards culturals europeus.

En el segon cas, vol dir que no hi ha resposta del Govern a la necessitat d'ajudar, des de la Generalitat, la creació i potenciació d'un conjunt d'empreses culturals que puguin ser competitives en un mercat cultural que cada vegada mou més diners, genera noves indústries i crea més llocs de treball. Pensem, és clar, en el sector audiovisual, en el cinema, en la música enregistrada i en directe, en les galeries d'art, en el món editorial. No n'hi ha prou que el consum cultural continuï augmentant a Catalunya. Cal que Catalunya sigui un centre efectiu de producció de béns culturals. La nostra impressió és que el Govern ha tingut, fins ara almenys, una visió reduccionista de la cultura, circumscrita al consum cultural i a la recuperació del patrimoni -dos

terrenys que també reben, ja ho hem vist, els efectes de la retallada pressupostària.

Permetin-me un darrer i únic exemple per fer-me entendre millor. El dia que les televisions privades van decidir instal·lar-se a Madrid, no hi va perdre només la llengua catalana –que hi va perdre molt– sinó tota la indústria audiovisual, totes les empreses auxiliars que depenen de la televisió. En aquest sentit, hem pogut escoltar moltes queixes enraonades per la qüestió de la llengua; molt poques, en canvi, poquíssimes, per una colonització cultural que, si no hi ha un esforç molt significatiu per part del Govern, ens convertirà únicament en consumidors d'una cultura que els altres ens faran des de fora; cada vegada més.

Tots aquests problemes no troben resposta en el pressupost d'enguany. No sols perquè és època de restriccions pressupostàries, sinó per una qüestió de prioritats en la política del Govern, tal com he intentat de demostrar.

Després d'una llarga temporada d'una gestió merament rutinària, al Departament de Cultura hi ha ara un nou equip: un equip en qui nosaltres hem dipositat un vot de confiança; i lamento que no hi hagi el conseller de Cultura, justament quan es debaten en el Pressupost les esmenes a la totalitat del seu Departament. Però, tant si m'escolta com si algun dia m'arribés a llegir, que no s'enganyin el senyor conseller ni els diputats de la majoria: si el Govern no dedica més diners a la llengua i a la cultura, a la creació i a la producció, a les indústries culturals, si, ben al contrari, cada any n'hi dedica menys, ni el nou equip ni la confiança que mereix inicialment no seran suficients per redreçar una situació molt preocupant per a la cultura catalana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes 406 i 411, té la paraula el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Agruparé les esmenes 406 i 411, que fan referència a l'Institut Català de Serveis a la Joventut i a Turisme Juvenil. Presentaré sis raons diferents que expliquen les nostres esmenes, que, certament, són un esmena a la totalitat de la política de joventut del Govern de la Generalitat.

La primera de les nostres raons és que pensem, des del nostre Grup Parlamentari, que és totalment injustificada una retallada de més de 1.600 milions, que representa un 42%, respecte al Pressupost del 95. I més quan aquesta retallada està distribuïda entre ajudes a entitats juvenils –retallen 110 milions, entre el capítol 4 i el capítol 7–, ajudes a corporacions locals i desaparició de la partida d'«Ajudes al jovent per a l'adquisició d'habitatges». I aquesta, la política d'habitatge que fa el Govern, dirigida als joves, és la segona de les nostres raons que justifiquen les esmenes.

Amb les condicions socioeconòmiques que viuen els joves, marcades per les dificultats d'independència res-

pecte al nucli familiar, cal una política d'ajut per a l'habitatge de lloguer. I crec que m'avançaré, segur, a la resposta de la ponent de la majoria si explico que la Secretaria de Joventut ha posat en marxa una oficina d'informació, una borsa d'habitatges de lloguer; doncs bé, això no queda reflectit a cap lloc del pressupost. No sabem quant costa aquest servei i, per tant, quin volum tindrà. No consta ni al pressupost de Joventut ni al de Política Territorial, perquè en aquest últim no hi ha cap partida que parli d'ajut a l'habitatge de lloguer per als joves. Sembla que aquest nou servei és un de tants que té la Secretaria de Joventut, és una operació de cosmètica. Perquè el que manca és un pla concret d'ajut per al lloguer, que contempli un cens d'habitatges buits a les grans ciutats i pressions fiscals perquè es posin a disposició del jovent.

En relació amb l'habitatge i la joventut, i aprofitant l'ocasió, m'agradaria donar una bona notícia, que és que els joves que tenen ocupat el cine de la Via Laietana, l'antic cine Princesa, continuen; no han pogut ser desallotjats i continuen amb un referent d'actuació crítica entorn de la política d'habitatges i la falta d'habitatges; continuen ocupant el cine Princesa, i crec que aquesta és una actitud molt positiva del jovent català.

Tercera raó. Com és possible posar en marxa un pla integral de joventut sense la participació dels ajuntaments i els consells comarcals? Perquè és des de la institució més propera a la vida dels joves que podem conèixer millor les necessitats i elaborar polítiques més eficients. I ho dic perquè aquest pressupost de Joventut retalla les corporacions locals; però és que retalla allà on les partides del pressupost del 95 ja eren insuficients.

M'agradaria posar dos exemples. Primer, l'any 95 es van gastar en subvencions a consells comarcals i ajuntaments 1.500.000 per punts d'informació juvenil. És a dir, en un aspecte tan important com és la informació, el Govern gasta aquesta xifra astronòmica. Per a les coordenades d'actuació de la Secretaria de Joventut en matèria..., té sentit aquesta xifra, perquè el que sembla és que la Secretaria General de Joventut espera que els joves vagin al carrer Calàbria, a la seu de la Secretaria General de Joventut, a informar-se. Des del nostre Grup pensem que és a l'inrevés: el carrer Calàbria ha d'estar on estem els joves; la informació ha d'estar a l'abast de tothom, i per això els ajuntaments han de tenir recursos per a assegurar aquesta tasca. L'altre exemple, l'Ajuntament de Sant Adrià no rep ni un cèntim per política de joventut, i és una ciutat amb grans mancances, amb problemes greus per les condicions de vida dels joves i amb dificultats pressupostàries. Per això l'Ajuntament té dificultats per fer política cap als joves; ara bé –i aquí és on hi ha la contradicció–, des de la Conselleria de Benestar Social sí que s'intervé cap als joves, concretament al barri de la Mina, creant duplicitats i dificultats a la gestió de l'Ajuntament. És un exemple de centralització, de falta de participació dels ajuntaments. Calen més recursos per als poders locals, perquè estan més propers als joves.

La quarta raó –i aquesta té un pes important respecte al moviment juvenil. Nosaltres, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, continuarem afirmant que el

Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, al marge dels problemes interns, ha de tenir un tracte especial respecte a les subvencions. I no és un problema de quantitat, sinó de qualitat, de concepte. Cal una partida directa al Consell Nacional de la Joventut, perquè és un organisme impulsat des del Parlament de Catalunya, que té funcions d'interlocució entre el moviment juvenil i l'Administració, i també pressupostàriament ha de ser tractat de forma diferent a les altres associacions; si no, estem impulsant un mal precedent respecte a altres qüestions entorn a la relació entre l'Administració i el Consell Nacional de la Joventut.

Cinquena raó. Es manté una oferta de serveis, a través del Tjuuca i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, amb molt poca participació dels joves. Avui, des del nostre punt de vista, les prioritats no passen pel turisme juvenil. És una contradicció en relació amb la realitat i a les condicions socioeconòmiques que viuen els joves. Avui, des del nostre punt de vista, la prioritat de la política de la Generalitat cap als joves és el turisme juvenil, i ho demostra el pressupost. Per nosaltres això és una clara contradicció amb la realitat que viuen els joves. I ho dic perquè vostès en aquest pressupost que té una retallada –el pressupost de Joventut–, la globalitat de la política de joventut té una retallada del 42%, vostès mantenen des del Govern el pressupost, des del Grup de la majoria, es manté la partida al Tjuuca, i aquí no hi ha decrement. I tenim, a la ciutat de Barcelona, dues iniciatives que són de les mateixes característiques: una, de l'Ajuntament de Barcelona –que també és Generalitat; per nosaltres, els ajuntaments també són Generalitat–, tenim una iniciativa que és de l'Ajuntament de Barcelona, que és la Mostra de Turisme Juvenil, i després tenim el turisme juvenil de Tjuuca. Jo crec que això és crear desequilibris, i crear desequilibris perquè al costat d'això tenim un pla interdepartamental que, a nivell pressupostari, no podem quantificar ni el Parlament ni el moviment juvenil. La Secretaria de Joventut, com deia el senyor Ignasi Elena, diputat del Grup Socialista l'anterior legislatura, més que un instrument de fer política, sembla El Corte Inglés –la Secretaria de Joventut sembla El Corte Inglés.

L'última raó. No és possible tenir una concepció interdepartamental de la política de joventut i traspasar aquesta secretaria a Cultura. Això és perfilar i orientar la política cap a un terreny exclusivament. És un retrocés. És a la Conselleria de Presidència on es pot coordinar una política integral de joventut que, aprofitant l'ocasió, des del Grup no valorem el que es fa de forma positiva. Al pròleg del Pla integral de joventut –és a dir, ho diu la mateixa Secretaria de Joventut– es fan les següents referències entorn a la política de joventut que fa falta. Al pròleg es diu: «Volem apostar per una societat participativa, creativa i compromesa», i els pressupostos ho centralitzen tot al Govern, sense deixar espai als ajuntaments ni a les associacions juvenils. Aquesta és la traducció política del Pressupost. Al pròleg es diu: «Volem apostar per la formació cap als joves», i 12.000 estudiants s'han quedat sense plaça a la universitat. Bé. «Volem apostar per una joventut amb capacitat de renovació i dinamisme social.» Com?, sense habitatge?, vivint al nucli familiar?, sense pers-

pectives de futur? «Volem apostar per una joventut que continuï en l'aprofundiment de la reconstrucció nacional.» Com?, fora del sistema productiu?

Per al Grup de la majoria la nació és un concepte abstracte. Es parla de la llengua, de la cultura, però, per nosaltres, són els homes, les dones, els joves, que, amb les seves relacions socials i amb la producció de béns i valors, fan la cultura i la construcció de la nació. I, contràriament a aquests conceptes, avui els joves estem marginats socialment. El que cal és que els instruments de joventut de la Generalitat orientin i, d'alguna forma, ajudin a coordinar les polítiques cap als joves amb tres objectius molt clars: ocupació, habitatge, formació i cultura. Aquestes prioritats tenen relació amb la situació real que viuen avui els joves.

En tot cas, anuncio la retirada de l'esmena 406, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, per l'esmena aprovada de supressió, presentada pel Grup de la majoria.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel torn en contra té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Moltes gràcies, senyor president. Voldria anunciar en primer lloc que la diputada senyora Vinyet Panyella farà el torn en contra de les esmenes presentades a l'Organització d'Espectacles i Festes i al Teatre Nacional, i la diputada Meritxell Borràs, a les esmenes del tema de Joventut. Jo em referiré, doncs, a les esmenes a la totalitat del Departament; en concret les que portaven els números 399, 400 i 401, conjuntament.

L'allau de crítiques desgranades pels representants dels tres grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula m'ha recordat de cop l'amic i mestre Joan Descals, el qual avui trobem a faltar més que mai en aquesta cambra. Joan Descals, davant la pluja de retrets i disconformitats exposats pels grups d'Iniciativa - Els Verds, Esquerra Republicana i Socialista, segurament ens hauria recitat, una vegada més, aquells versos anglesos de Thom Gunn: «You know I know you know I know you know.» S'ha acusat, per part de l'oposició, aquests pressupostos de migrats, de poc funcionals, de partidistes, d'intolerables, d'insuficients, de macroencefàlics, de desequilibradors, d'antimunicipalistes, de repressius, de desoladors... Veritablement, una allau d'adjectius. I és que, és clar, tot són maneres de veure les coses; i forçosament els grup de l'oposició no poden pensar igual que el Grup que dona suport al Govern. O, si ho volem d'una altra manera, no és el mateix, com s'ha dit moltes vegades, els toros vistos des de la barreira que des de l'arena. És una qüestió de rols, evidentment. I és que també, si suméssim totes les crítiques que s'han sentit aquesta estona, resultaria que aquests pressupostos del Departament de Cultura serien la cosa més desballestada, més incoherent i més errada del món; estaríem abocats fatalment, sens dubte, al fracàs més sorollós.

El tren de la vida, com deia Horacio Sáenz Guerrero als seus seixanta anys, ens hauria deixat aturats en una estació plena de vies mortes. Nosaltres creiem que no és així. Som moderadament optimistes; tan moderadament optimistes com permet ser-ho la situació econòmica, social, política, del país, que tampoc no és xauxa, com si diguéssim.

El Departament de Cultura, és veritat, ha sortit força perjudicat en la retallada general dels Pressupostos; això ho hem constatat tots. Això és una història que sol venir de lluny; ja saben els senyors diputats que la cultura és difícilment avaluable a curt termini, que els seus resultats es recullen, en tot cas, a llarg termini, i que hi ha altres departaments d'una immediatesa molt més forta, que normalment són valorats més de cop. El pressupost corresponent a aquest Departament de Cultura, enguany ha experimentat una baixa del 7,87% respecte al de l'any 95. El de l'any passat suposava un augment de 4,47% sobre l'anterior i, per tant, entre aquest del 96 i el del 94 –dos anys enrere– hi ha una baixa del 3,40%. Això sense comptar, com sagaçment va fer notar a la Comissió el senyor Dalmau, que s'han incorporat a Cultura les secretaries generals d'Esports i de Joventut. O sigui, que plou sobre mullat.

El senyor Ignasi Riera ha parlat de la qüestió d'esports; bé, jo diria que les qüestions d'esports són, i mai més ben dit, una cursa de fons; i que, en tot cas, és difícilment avaluable si ens fixem només en els pressupostos d'aquest any, que el que s'ha fet amb l'esport és un esforç que ve de molts anys enrere, possiblement de quinze anys o més, enrere, i que realment s'han fet moltes coses en el camp de l'esport. Per altra part, la qüestió del Consorci del Circuit de Montmeló és una qüestió emblemàtica, d'una despesa plurianual, i que s'hi ha d'anar fent front pels anys que convingui.

Sovint –sovint– jo diria que els desitjos no s'acorden mai amb les realitats; perquè si fos així potser el diseg ja no seria tal cosa. Quan es donen les circumstàncies econòmiques actuals i cal fer uns pressupostos restrictius, el Departament ha de replantejar-se les seves activitats per tal d'aprofitar al màxim els recursos. Governar, s'ha dit mantes vegades, és prioritzar. Així s'ha fet, doncs, per part del Govern, que és qui en té l'obligació.

És clar que els grups de l'oposició poden proposar el que vulguin, naturalment, però convindran amb mi que aquests pressupostos no permeten fer miracles. No tornaré a parlar del ciri i la processó, que és una expressió que ha tingut un cert èxit en aquest debat, però sí que els puc dir que d'on no n'hi ha no en pot rajar, per exemple, o també diuen al meu poble que bossa buida fa mal so. I encara, temps enrere, havia sentit dir als vells que la pobresa no és vilesa però és una gran fote-sa. (*Rialles.*)

Vostès saben, senyors diputats, senyores diputades, perquè se'ls va lliurar fa uns dies, que els objectius del Departament són la consolidació i la difusió del patrimoni cultural, la promoció dels creadors, les manifestacions i les indústries culturals, el foment de la llengua catalana, la protecció i la difusió de la cultura popular i tradicional i la projecció exterior de la cultura catalana. Intentaré explicar-ho, com és costum en aquestes

situacions. Algunes prioritats en el pressupost de despeses de la Direcció General del Patrimoni Cultural són els increments de crèdit referents a la Biblioteca de Catalunya, el Museu Nacional d'Art, el Museu de la Ciència i de la Tècnica, el d'Arqueologia i el d'Història de Catalunya. Al mateix temps, es reforcen les quantitats destinades al funcionament de biblioteques, museus i arxius.

La prioritització, que ja es va fer en el pressupost prorrogat, en les estructures incloses en el capítol segon va ser: Arxiu Nacional de Catalunya, arxius i biblioteques públiques provincials –traspassades–, Centre d'Arqueologia Subaquàtica, Museu d'Art de Girona i Museu Arqueològic de Tarragona. Es pretén que aquestes infraestructures mantinguin com a mínim els pressupostos de gestió que tenien l'any passat. En tot cas, de la reducció, n'han sortit perjudicades –és veritat– les quantitats destinades a subvencions a arxius i museus privats o locals i a institucions privades de gestió del patrimoni cultural. Els capítols 4 i 7 s'incrementen per les aportacions al Museu d'Arqueologia de Catalunya, que en el pressupost del 95 no existien, per no haver-se produït el traspàs dels serveis museístics de la Diputació de Barcelona a la Generalitat. En els capítols 6 i 7 el pressupost cobreixen la part corresponent a obres plurianuals ja iniciades en altres exercicis, com ara Sant Pere de Rodes, Sant Pere de Casserres, les muralles de Balaguer, Erill la Vall, Santa Maria del Mar, el Centre de Recuperació de Sant Cugat, l'Arxiu de Vilanova i la Geltrú, el Museu del Joguet de Figueres i la Seu Vella de Lleida.

El pressupost preveu igualment les assignacions als organismes autònoms, administratius i ens públics, que s'han adaptat a llurs necessitats malgrat les restriccions. La resta es dedica a actuacions arqueològiques, construcció de biblioteques i compra de llibres i revistes per al sistema de lectura pública. En tot cas, han quedat, malauradament, sense cobertura algunes línies d'ajuts i subvencions. Pel que fa a la Direcció General de Política Lingüística, la reducció pressupostària –que és d'un 26% respecte a l'any anterior– afectarà sens dubte, també, algunes actuacions previstes. Ho sentim, ho sento, poden creure-ho. Per exemple, s'haurà de reduir el nombre de pel·lícules doblades al català, que s'hi ha referit abans el senyor Carod-Rovira, però permetrà, això sí, aquesta reducció, el manteniment dels serveis lingüístics d'aquelles entitats que han signat un conveni amb el Departament. Pel que pertoca al Consorci per a la Normalització Lingüística, la disminució d'un 20% comportarà una reducció de la plantilla de personal contractat, ja que el 85% del pressupost d'aquest organisme està destinat a les nòmines de personal. Com deia el company Raimon Escudé en el debat de les esmenes a l'articulat, la necessitat fa llei. Fins i tot quan la necessitat afecta aquelles partides o aquelles accions que tenim més a prop del cor.

Amb referència a la Direcció General de Promoció Cultural, s'ha procedit també a prioritzar les diferents actuacions programades, replantejar la seva estructura de costos i suprimir les que no semblaven essencials a la vista dels objectius fixats. La reducció afecta essencialment les activitats organitzades directament per la

Direcció General, i això per dos motius: primer, la possibilitat de compensar l'impacte de la reducció a través d'un major esforç organitzatiu; i en segon lloc, la voluntat de mantenir el suport a les iniciatives privades, motor de l'economia productiva del sector cultural.

L'aplicació d'aquests criteris comporta una reducció del 67% en el capítol 2 d'aquesta Direcció General, i només d'un 20% a les partides a través de les quals es vehiculen les aportacions a organismes autònoms i consorcis. S'ha procedit, tanmateix, a una reordenació de despeses entre el pressupost de la Secretaria General i les dels organismes autònoms. Per altra banda, s'ha mantingut l'aportació al Consorci del Gran Teatre del Liceu, en virtut del conveni signat l'any 95. L'aportació al Consorci de l'Auditori i l'Orquestra només s'ha reduït d'un 11%. Com a criteri general, s'ha procurat el manteniment de les dotacions corresponents a projectes i obligacions assumits en anteriors exercicis. Per exemple, l'esmentat Consorci del Liceu, Teatre Nacional de Catalunya, Fons d'Art de la Generalitat, Auditori - Teatre Lliure. Les partides corresponents al suport a les activitats i les inversions en entitats locals, empreses i altres organismes presenten una reducció global del 30%. Tanmateix, com que les mesures de reducció de la despesa pública sobre el pressupost del 1995 van actuar ja sobre aquestes partides, en realitat el Projecte de pressupost per al 1996 representa només una reducció del suport econòmic del Departament a les iniciatives de tercers, d'un 9,4%. La reducció, a més, no s'ha aplicat en forma lineal; les activitats prioritzades s'han mantingut. Per exemple, el Mercat de Música Viva, de Vic, la Fira de Teatre al Carrer, de Tàrraga, els festivals de teatre i de cinema de Sitges, l'Òpera a Catalunya o l'Orquestra Simfònica del Vallès, i també les programacions estables de música, teatre i dansa de les entitats locals a les quals alguns dels senyors diputats s'han referit anteriorment.

Creiem que, donades les circumstàncies, el Projecte de pressupostos arriba on pot arribar; per això és evident, suposo que s'ho pensen ja, que votarem en contra d'aquestes esmenes que s'han presentat anteriorment.

En el transcurs d'aquest Ple s'ha comparat el debat amb una representació de teatre de l'absurd, amb una pel·lícula dels germans Marx, amb una sessió de cineclub, amb un film d'Ingmar Bergman... A mi, moltes vegades, el funcionament parlamentari m'ha fet pensar en una cerimònia litúrgica (*remor de veus*), i el debat dels pressupostos potser encara més. En el fons, convindran amb mi que es tracta d'una escenificació solemne, molt codificada, en la qual cadascú juga el paper assignat d'antuvi: l'oposició, el seu, el Grup que dona suport al Govern, el que li pertoca. És un procés que se sap com comença i com acabarà, i que, com en les grans cerimònies religioses, com en un ofici de festa major d'aquells de set o vuit capellans i orquestra (*remor de veus*), el que importa, sobretot, és la litúrgia. És aquesta dada, doncs, la representació solemne, sovint incomprensible, però sempre previsible, del gran misteri anual dels pressupostos. (*Remor de veus i rialles*.) Normalment, any rere any, aquestes llargues i prolífiques sessions pressupostàries tenien lloc al voltant de Nadal: en un clima plàcid, en època de treva de Déu, es desenvolupa

aquest debat farcit de felicitacions, versos i bons desitjos —que vull pensar que eren sincers— de joia i de prosperitat. (*Remor de veus*.) Enguany, però, per una d'aquelles velleïtats de la política, o tal vegada perquè desitjar prosperitat ara semblaria un sarcasme (*remor de veus*), el debat de pressupostos es produeix immers ja en ardent desassossec de la canícula. És, en tot cas, un ambient diferent; fa pensar en aquella havanera: «Com es pot fer, amb tanta calor, la guerra de Cuba?» (*Rialles*.)

Un ambient, aquest del ple estiu, que hauria de ser favorable a tan docta tasca com és la discussió i l'aprovació, si escau, dels pressupostos nodridors. Deien els antics, els de l'antiga Grècia, és clar, que en plena canícula, més o menys de mitjan juliol a mitjan agost, *de Virgen a Virgen*, que diuen els nostres veïns, es podia adquirir el do de la saviesa concedit pel sol i refermat per la lluna. Cosa difícil, és clar; en primer lloc, calia fer una quinzena de dejuni severíssim; després, resar unes determinades oracions en una llengua morta, i finalment cantar unes estranyes melodies de cara al sol, que, evidentment, no és el mateix que cantar el *Cara al sol*. (*Rialles*.) Hom assegura que el rei Salomó, cèlebre a l'antiguitat per la seva saviesa i pel seu bon criteri a l'hora de partir i repartir (*rialles*), ho va fer d'aquesta manera. És un mètode que recull un llibre que els recomano, titulat, curiosament *La clavícula de Salomó*. Espero que totes les senyores diputades i tots els senyors diputats aprofitin aquesta canícula i puguin, per aquest o per altres mètodes menys acreditats, atresorar tota la saviesa del món. Segurament ens farà falta, a tots plegats, per anar aprovant els successius pressupostos que s'albiren ja a l'horitzó.

Que passin un bon estiu, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(*Veus de «molt bé»*.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup..., la diputada senyora Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la intervenció del company Salvatella, que m'ha precedit en la paraula, jo em sembla que seré molt avorrida; per tant, ja els demano disculpes, així d'entrada, perquè no és solament allò que diuen que la veterania és un grau, sinó que, a més, és la saviesa, la ironia i el caràcter, i aquesta intervenció que ha fet a mi em sembla que jo no seré pas capaç, ben gens, com diuen allà dalt, de competir-hi.

En qualsevol cas sí que miraré d'ésser breu, i miraré de fer algun esment al Teatre Nacional de Catalunya, també, tot i que Iniciativa per Catalunya ha retirat l'esmena, perquè em sembla important, dins de la defensa o el torn en contra de l'esmena a la totalitat de l'Organisme Autònom d'Espectacles i Festes, que també ha fet Iniciativa.

Diria que el Departament de Cultura ha optat els darrers anys per una política equilibrada d'infraestructures

nacionals pròpies d'un país culturalment civilitzat, tant potenciant i replantejant aquelles que es trobaven en una situació difícil com reflotant, d'alguna manera, les que ja existien i havien passat per èpoques realment de molta penúria de tota mena.

Ara, aquesta política d'infraestructura, jo no puc estar d'acord que s'hagi fet de manera unilateral, sense procurar el reequilibri territorial; la voluntat d'equilibri territorial ha estat també una de les constants del Govern de Convergència i Unió i, tot i que no sempre ha estat possible, perquè no es pot fer tot i s'ha de prioritzar una cosa enfront d'una altra —manar hem dit que era prioritzar—, moltes vegades, em consta que la voluntat i, també, les proves d'aquest reequilibri s'han donat a través també de la defensa d'aquests pressupostos, d'aquests i altres pressupostos que comentem.

Des d'una òptica de models de gestió, el que ha portat a terme el Departament de Cultura ha estat la creació d'organismes autònoms per tal d'atendre determinades àrees i institucions en concret, facilitant les tasques ordinàries de gestió i d'execució de les pròpies polítiques. La creació, el 1981, de l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes, i el juliol d'enguany, fa molt pocs dies, del Teatre Nacional de Catalunya, SA responen aquesta voluntat, com també hi va respondre al seu moment la creació dels organismes autònoms de la Institució de les Lletres Catalanes o de la Biblioteca de Catalunya.

El pressupost previst per a Espectacles i Festes, per dir-ho així, breument, puja enguany a un total de 1.238 milions de pessetes. És cert que hi ha hagut un decreixement d'un 20% en el global del Departament de Cultura —per cert, sembla ser que també serà un 20% el que decreixerà un pressupost de cultura com el de l'Estat francès per al 1997—, però dins el Departament de Cultura del Govern de Catalunya el decreixement d'Espectacles i Festes ha estat, precisament, només d'un 13%. És a dir, tampoc no acabo d'entendre aquesta esmena a la totalitat d'Iniciativa per Catalunya quan, relativament, el decreixement no ha estat tan gran com per a la resta del Departament.

L'activitat d'Espectacles i Festes correspon principalment a activitats de promoció i de contractació artística, i com a directriu de política cultural, el manteniment de l'oferta equilibrada, pública i privada, d'espectacles arreu del país. Per tant, no parlem de companyies estables i sí que parlem de contractacions puntuals que es fan d'acord amb el que es disposa a través del capítol primer, per a uns conceptes, i el capítol segon, per a altres aspectes.

D'altra banda, el juliol d'enguany, el Teatre Nacional de Catalunya, que formava part de l'antic organisme autònom fins ara, disposa ja d'un pressupost propi, que són uns gairebé 200 milions de pessetes; per ser més precisa, diré que són 189.000.505 pessetes, i que corresponen tant al manteniment dels treballs que cal fer habitualment en el mateix Teatre Nacional com a la producció d'aquesta primera obra amb la qual el teatre s'estrenarà, *Àngels a Amèrica*, que ha estat anunciada aquests dies a través dels mitjans de comunicació. Amb això vull dir que, a la situació de contenció, s'hi ajunta la de la transformació i creixement d'una nova

infraestructura nacional, que s'ha posat en marxa per tal que a curt termini normalitzi el seu funcionament, l'any que ve, assoleixi el seu ple rendiment. I per tant, és una situació de coincidències —en aquest cas penso que afortunades—, que fa que culminin els treballs de construcció i de posada en marxa no solament del Teatre Nacional, sinó el manteniment dels objectius d'Espectacles i Festes, com són el manteniment del nivell de qualitat, l'increment de política de col·laboració amb els ens locals, l'increment de públic tant a la ciutat de Barcelona com a la resta del territori, el millorament de l'autofinançament —fixat enguany en un 20%—, la continuïtat de la política de difusió del cinema a través de la Filmoteca i, en darrer terme, la millora de la gestió de l'esmentada entitat autònoma.

Hauria de passar la revisió del capítol primer i del capítol segon, que són els dos grans capítols del pressupost d'Espectacles i Festes, i no ho faré, per raons de temps, i voldria en aquest cas incidir breument en una observació que m'ha fet el senyor Ignasi Riera, per al·lusions, en la seva anterior intervenció, en la qual deia que jo havia dit en comissió que els ajuntaments eren una nosa. Potser vaig dir «nosa»; en tot cas, no volia dir «nosa»: miraré la transcripció del *Diari de Sessions*, però em sembla que també vaig dir «intermediaris». I és aquest el sentit, el sentit que jo volia donar a les meves paraules. I ho aclareixo aquí, perquè el senyor Riera, que em coneix de fa molts anys —no diré quants—, sap que m'he dedicat pràcticament tota la meua vida a treballar en l'àmbit cultural bàsicament local, a través d'infraestructures o d'activitats diverses, i per tant, no puc menystenir de cap manera el paper importantíssim que fan els ajuntaments en la vida cultural d'un poble i d'un país.

Dit això, torno a l'esmena de la totalitat d'Espectacles i Festes. Anunciaré que el nostre Grup Parlamentari no pot acceptar de cap manera aquesta esmena a la totalitat, i precisament ens sembla que enguany que el Departament de Cultura canvia de titular, i que es preveu que hi haurà determinats ajustaments, organitzatius bàsicament, i potser, doncs, algun altre canvi de criteri d'actuació, potser de criteri de política cultural, per donar més abast a les grans necessitats culturals d'aquest país —per a les quals, a nivell pressupostari, evidentment no en tenim mai prou—, a nosaltres ens sembla que hem de donar el nostre suport i la nostra confiança, una vegada més, al Departament de Cultura i al Govern de Catalunya, i per aquest motiu ens agradaria molt que hagués retirat aquesta esmena, perquè, en el cas contrari, hi haurem de votar en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, té la paraula la diputada senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. És per mi un honor i una gran satisfacció poder parlar per primera vegada en aquest Ple del Parla-

ment de Catalunya, la institució que representa el poble del nostre país. Ara, contestaré el conjunt d'arguments que en el marc de les seves intervencions han presentat ahir el senyor Benach en el debat de l'articulat i ara el senyor Lora. Tal com els deia, contestaré a les seves intervencions, aclarint temes que segons el nostre punt de vista no responen amb exactitud a la realitat.

En primer lloc, parlaré de l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i de fet, tal i com vostès han mencionat, el nostre Grup ha presentat una esmena a favor de la dissolució d'aquest organisme. Ahir el senyor Benach demanava quins criteris havien dut la Conselleria a aquesta remodelació, i de fet Iniciativa per Catalunya, per altra banda, manté el seu vot particular i demana que l'Institut no canviï de departament i es mantingui a Presidència. Aquest darrer punt el contestaré, però, al final de la meua intervenció, ja que el fet de pertànyer a Presidència no afecta només l'Institut, sinó el conjunt de la Secretaria General de Joventut, i de fet aquest ha estat un tema que m'han sollicitat.

Els criteris i el procediment han respost al següent: l'Institut s'estava buidant de contingut, ja que els albergs passaren a dependre de l'empresa pública Tjuuca i les activitats de vacances –que cal dir que són i seguiran sent supervisades per la Generalitat– seran en la seva totalitat dutes a terme pel moviment juvenil. És a dir, que aquí poden veure que no existeix tal marginació del moviment juvenil, i s'evita d'aquesta manera entrar en competència des de l'Administració amb aquest moviment. Per tant, en buidar-lo de competències, esdevenia un òrgan inoperant i, per tant, ens va semblar lògic fer aquesta reestructuració.

L'altra esmena a la totalitat fa referència al Tjuuca, i quan parlem del Tjuuca cal tenir en compte el següent: des de l'1 de juliol del 95, en què es crea aquest organisme, aquesta empresa pública gestiona els albergs de joventut de la Generalitat; és una empresa jove, però que en aquest curt període de vida ha demostrat l'oportunitat de la seva creació, reduint l'aportació de la Generalitat de Catalunya i simplificant, per altra banda, l'administració. Evidentment, la creació en el seu dia del Tjuuca, la societat Turisme Juvenil de Catalunya, SA, respon a una forma determinada d'entendre la gestió –en aquest cas concret, la gestió en el camp de les prestacions lúdiques als joves–, i el que s'ha aconseguit amb aquesta gestió és donar el mateix servei al jove sense encarir aquest servei i, per altra banda, abaratint la despesa per part de la Generalitat. Però, si bé acceptem que la gestió segur que pot millorar-se, malgrat que, com hem comentat, s'ha fet una bona tasca, en aquest sentit, com que s'ha aconseguit reduir l'aportació de la Generalitat, no podem acceptar alguna de les manifestacions que s'han dit des d'aquí. El senyor Benach va dir ahir que tot l'esforç econòmic per part de la Secretaria General de Joventut –i avui també ho ha dit el senyor Lora– es feia precisament en el camp del Tjuuca. I li he de dir que això no és així: es realitza evidentment un esforç, i un esforç que jo en aquest cas diria que és un esforç en el camp de la imaginació, que es troba en el sistema precisament de gestió; així,

l'aportació de la Generalitat al Tjuuca va ser l'any passat, per a un període de sis mesos, de 337 milions, i enguany serà només de 343 milions per a tot l'any.

Quan parlem del pressupost, seria important poder diferenciar diferents temes, evidentment. En primer lloc, es tracta evidentment d'un pressupost auster, però que l'esforç d'austeritat és dut a terme precisament en el que queda definit com a despeses corrents de la mateixa Secretaria General. En concret, les despeses de la Secretaria General de la Joventut disminueixen en un 54%. Aquesta reducció important es fa, doncs, precisament, en allò que no afecta les entitats juvenils de Catalunya, sinó que afecta el funcionament de la mateixa Secretaria General de Joventut, que haurà de fer un verdader esforç. És més: una reducció més important d'aquest capítol podria comprometre l'activitat de la mateixa Secretaria General, podria comprometre activitats formatives a dur a terme arreu de Catalunya, la realització dels dossiers informatius que reben els més de dos-cents punts d'informació juvenil a Catalunya, com podríem dir-ne molts altres temes.

Així, doncs, tinguem en compte que és clar que es prioritza, i precisament perquè es prioritza podem parlar que en el pressupost cal veure que, en el suport de despeses corrents, quan parlem de les corporacions locals, no han patit una disminució, en el pressupost, ans al contrari: encara han rebut un increment d'un 8%. Si bé això pot semblar insignificant, volem dir que, en el marc d'aquesta reducció d'un 50%, és si més no a tenir en compte. En la mateixa línia podem parlar quan citem els ajuts a les activitats juvenils, que, malgrat haver patit una disminució, aquesta és molt inferior a la del conjunt de la Secretaria General i, per tant, encara que la xifra global pugui no agradar-nos, aquesta és una xifra, diríem, menys sacrificada. Sí que és cert que el capítol d'inversions s'ha reduït moltíssim, pràcticament a la seva desaparició, perquè les inversions són les que han sofert la gran retallada, en benefici del manteniment i bon funcionament dels edificis que ja tenim i en benefici de les activitats que les diferents entitats juvenils d'arreu de Catalunya volen dur a terme.

Respecte al Consell Nacional de la Joventut, podríem coincidir en moltes coses, però no podem acceptar que se'ns digui que existeix un respecte institucional insuficient com aquí s'ha dit. La Secretaria General li reconeix un caràcter especial com a interlocutor, i com a representant del moviment associatiu. Cal recordar aquí la cessió dels locals de què disposa el Consell, que des de l'inici de la seva creació sempre han anat a càrrec de la Secretaria General de Joventut. Però també hem de dir que creiem que en uns moments de contenció de la despesa no correspon dotar-lo d'una partida nominativa, i el situem dins del conjunt de l'ajut al moviment associatiu.

I ara podem explicar el perquè d'aquesta retallada de 1.600 milions al pressupost de la Secretaria General de Joventut, i és precisament en el capítol de l'habitatge. L'habitatge ha passat..., les ajudes a l'habitatge, no és que hagin desaparegut, sinó que estan presents en el pressupost de Política Territorial i Obres Públiques. S'ha cregut convenient evitar la duplicitat d'estructures administratives que hi havia amb aquestes subvencions,

concedides en un 5% per cadascuna, d'una part la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge i de l'altra la Secretaria General de Joventut. De totes maneres, cal dir que les condicions continuen sent les mateixes per als joves i, per tant, el que veuen és un avantatge en poder fer les seves gestions a través d'una única finestra. Referent a la manca de partida per a lloguer d'habitatge, li he de dir que això no és així: sí que existeix una partida per al Pla d'habitatge jove, i des de fa un mes, a través de l'empresa que va guanyar el concurs, ha començat a funcionar el lloguer per a habitatge dels joves. Creiem que aquesta és un primer pas important, que segur que cal avançar-hi de forma més decidida, però abans de fer un pas més important en aquest camp cal valorar els resultats d'aquests primers mesos i, per tant, ben segur l'any que ve ens trobarem amb una partida més important.

Ara, com a tema final de la meua intervenció, vull fer especial referència a la decisió del Govern de la Generalitat d'adscriure la Secretaria General de Joventut al Departament de Cultura. Aquest no ha estat un tema gratuït. Ahir ja va comentar el senyor Escudé que ja existeixen altres països on això es du a terme, la política general de joventut es du des de Cultura. Però anem a pams. Aquí s'ha dit que aquest fet vol dir no complir el Pla interdepartamental, que vol dir reduir les aportacions de joventut a l'àmbit estricte de la cultura, deixant de banda temes tan importants com la drogoaddicció, l'atur, etcètera, i això no és així i vos- tès ho saben. El Pla va ser aprovat per acord del Govern, no és un pla de la Secretaria General de Joventut o del Departament de Presidència, és un pla de govern. Per aquest motiu, és indiferent el departament en el qual s'adscriu l'organisme que coordina la política de joventut, sigui Presidència o Cultura: el Govern és el màxim responsable del Pla. Les tasques interdepartamentals no han de dependre forçosament de Presidència. O és que la Comissió Interdepartamental per a la Prestació Social Substitutòria no farà un bon treball pel fet de no dependre de Presidència? Evidentment que el pot fer. En aquest sentit, em podria allargar més (*veus de «no!»*), però em sembla que no és prudent i, per altra banda, voldria dir-los només una última cosa: el pas de la Secretaria General de Joventut a Cultura és avançar en aquesta línia que molts de vos- tès precisament durant aquests dies han demanat, i és poder apri- mar el Departament de Presidència.

Crec, doncs, que hi han prou arguments per justificar aquesta pressupostos i els canvis duts a terme, i els demanaríem un vot de confiança a la nova situació i, per tant, que retiressin les seves esmenes; si no ho fan així, ens veurem, lògicament, obligats a votar-hi en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Iniciem el debat del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Començarem per les esmenes a tot el Departament, i aquelles que puguin agrupar els diputats intervinents. Per a l'esmena 413, d'Iniciativa - Els Verds, i aquelles que vulgui agrupar, té la paraula la diputada senyora Imma Cardona.

La Sra. Mayol i Beltran

Imma Mayol.

El president

Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Imma Cardona és una altra, em penso. Gràcies, senyor president. Jo agruparé les esmenes 413, 416, 419, 420, 421, 423, 424, 425, 426, 427, 428 i 429. (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci!

La Sra. Mayol i Beltran

Senyores i senyors diputats, els he de dir que començo aquest debat amb una certa incomoditat. Aquesta incomoditat ve motivada pel fet que sóc conscient que és tard, que portem una jornada de treball molt cansada, però al mateix temps també els he de dir que no és per molestar a ningú, la voluntat d'aquesta intervenció, sinó perquè crec que és important debatre a fons els pressupostos de Sanitat, i més amb la conjuntura política que tenim en l'actualitat. Per tant, els demano paciència, perquè entenguin que és un debat que per nos- altres és fonamental i, per tant, s'ha d'allargar necessàriament. Tot i així, jo els asseguro que no esmerçaré el temps que podria amb totes aquestes esmenes que passo a defensar, però sí que volia fer aquest advertiment perquè em semblava de rigor, també.

Jo voldria dir, en primer lloc, que estem discutint un pressupost que és una enganyifa: és irreal, és testimonial, i això ho han anat dient tots els portaveus del meu Grup, amb diferents fórmules, perquè el que vénen a dir és que estem discutint un pressupost que no és el que després realment es produeix i, per tant, això és una enganyifa a aquest Parlament i és un menysteniment d'aquest Parlament. Això, en primer lloc. En segon lloc, a més, suposa que són uns pressupostos inútils perquè no afronten la realitat de la nostra sanitat i obliguen l'endeutament constant del sector. I en tercer lloc, perquè, aquest pressupost, en ser inútil i una enganyifa, no és un instrument útil per al sector. El sector, és a dir, els professionals, els gerents, saben perfectament que el que estem discutint no és veritat, amb la qual cosa, automàticament, no esdevé un instrument de planificació per al seu treball, perquè saben que el que aquí debatem no és la veritat, amb la qual cosa es poden permetre el luxe de desviar-se'n el que convingui, perquè saben que el que aquí estem debatent és simplement un acte formal, una fallàcia.

Aquest debat es produeix en un moment polític general, en un marc polític general on la sanitat té i tindrà en el futur un protagonisme molt important. Per què? Doncs, perquè és un dels espais, diguem-ne, de la protecció social que més despeses suposa i, per tant, en un moment en què l'acord del PP i Convergència i Unió té com a objectiu prioritari reduir la despesa pública a costa del que sigui –a costa del que sigui– i, per tant, a

costa també d'un espai tan important per a la protecció social com és la sanitat, aquest guanyarà en el futur un gran protagonisme.

Jo els he de dir que és un protagonisme, en part, exportat pel Govern de Convergència i Unió, pel Grup que li dona suport, perquè tenen la voluntat –i ho trobo legítim, perquè consideren que és el model millor–, d'exportar el que s'anomena model sanitari català a la resta de l'Estat. I em consta que el PP està encantat de rebre aquest model i d'aplicar-lo allà on convingui, al preu que sigui.

En aquests moments, vostès saben –però jo ho he de repetir perquè això té més importància que el número concret que debatrem avui– que s'ha creat en el Congrés dels Diputats una ponència sobre el sistema sanitari i que, amb el plantejament de la reducció dels Pressupostos de l'Estat del 97, el PP té sobre la taula dues grans propostes: l'increment dels impostos indirectes i la reducció de la sanitat, en especial de la farmàcia. Aquest debat, per tant, es farà al Congrés dels Diputats, però l'haurem de fer a Catalunya també, centrat en tres grans eixos, que avui crec que hem de posar sobre la taula: en primer lloc, una definició de model; en segon lloc, un plantejament de la gestió –gestió privada i gestió pública–, i en tercer lloc, una discussió sobre la farmàcia.

Fent referència al tema del model, jo diria que assistim i assistirem en el futur a un debat important, amb un component bàsic d'hipocresia, on tothom s'omple la boca d'una gran defensa del sistema públic, començant –llegia aquest dia, en repassava la intervenció– pel ministre Romy i continuant pels portaveus dels diferents grups –també dels que després practiquen una altra política– amb una gran defensa del sistema sanitari com a sistema públic, i després fan propostes polítiques que deslegitimen el funcionament del sistema públic.

En aquest sentit, els voldria dir que jo dubto que en el futur assistim a un atac directe al sistema públic –jo crec que avui no estariem en condicions de defensar-lo davant ningú–, però, en canvi, sí que assistirem a una defensa que es plantegi amb radicalitat el reforç del finançament privat: «Si vols millor atenció, paga-la.» I això vol dir un escenari que ja està contemplat en la Llei general de sanitat, que significa –ho deia l'informe Abril, també–, significa dir: el sistema públic que cobreixi una banda mínima de serveis –que això ho cobreixi el sistema públic–, i els serveis complementaris, que els cobreixi el sistema privat. Per tant, qui pugui accedir només al sistema públic accedirà a un determinat nivell de serveis, i al sistema privat que hi pugui accedir qui el pugui pagar i qui pugui tenir accés a tot el conjunt de les prestacions. Aquesta pot ser una línia de futur, això sí, amb un gran discurs sobre la sanitat pública com a model.

El segon debat, el tema de la gestió, ja ha començat, ha començat també a Madrid, convalidant un decret, fa molt pocs dies, on plantegen el «modelo catalán», que diuen ells, que és la gestió privada com a paradigma. En aquest sentit, jo els vull dir que crec que a Catalunya hem estat els abanderats d'aquest discurs, i sobre

això faria falta fer algunes reflexions, perquè els pressupostos d'aquest any són una mostra, com han estat en els darrers quinze anys, de cada vegada anar cap a un pas més en aquest sentit. Jo crec que aquí, en relació amb el tema de la gestió privada i la gestió pública, hi ha una primera qüestió que he anat repetint, però crec que és bàsica, que és un error fer una avaluació a priori, de principi, en relació amb el fet que la gestió privada és bona per principi, la gestió pública és dolenta per principi. Això depèn. La gestió pública pot ser bona i la gestió privada pot ser bona; la gestió pública pot ser dolenta i la gestió privada pot ser dolenta. Però això, que, dit així, tothom diu que és evident, escolti'm, la gestió feta a Catalunya parteix d'un principi, d'un prejudici: la gestió privada és millor. I en aquest sentit, vull dir –i això és clar per mi– que el Govern s'ha desresponsabilitzat d'una funció clara, que és la de racionalitzar, reformar, fer eficients els serveis propis, l'ICS. L'Institut Català de la Salut necessita reformes, i això ho diu tothom, de l'arc parlamentari ho diu tothom, vostès no han fet aquestes reformes. A hores d'ara no han afrontat aquestes reformes, no han racionalitzat ni han fet avançar l'ICS com una empresa, com una entitat pública amb bona gestió. I això ho han de fer, i ho han de fer dialogant amb tothom, amb els grups polítics d'aquesta cambra, amb el personal, amb els professionals. I aquesta reforma ha de permetre una millor adequació. I miri que els dic –perquè això és una cosa que vostès sempre ens diuen que no hi estem disposats; jo ja li dic que sí, que hi estem disposats–: ha de permetre una millor adequació de les condicions laborals dels treballadors i treballadores als objectius i a les necessitats del Pla de salut, i en això hi estem d'acord. Posem-nos-hi, vostès no ho han fet. Vostès no han tingut voluntat política de fer eficients els recursos sanitaris propis. Això és una de les seves responsabilitats, i fan d'aquest fet, de la ineficiència, el principal argument per a la desqualificació del sector públic i, per tant, per lloar la bondat de la gestió privada. Vostès diuen: «Mirin l'ICS; l'ICS és un sector ineficient.» Efectivament, i, com que l'ICS és ineficient: gestió privada com a alternativa que l'ICS és ineficient. Escolti'm, si l'ICS és ineficient és responsabilitat seva, eh? Per tant, anem a fer una política que faci que l'ICS sigui eficient.

Els vull posar un exemple que són les llistes d'espera, i crec que les paraules del doctor Joan Guix en un article poden ser millors que les que puc expressar jo. Diu: «La disminució de les llistes d'espera als hospitals públics és una mesura impecable; ningú pot estar en contra que s'intervengui pacients que porten més d'un any en llistes d'espera. Altra cosa és si la indicació d'aquests pacients és adient, però no és aquest el tema –donem-ho per suposat–; el que sí que és criticable és que aquestes llistes d'espera siguin derivades a centres privats» –cosa que ha fet el PP i proposa el PP a tot arreu d'Espanya i que aquí es fa, en part– «en lloc d'incrementar la productivitat o la capacitat de productivitat dels centres públics. Certament aquesta mesura és positiva per als pacients en espera –això és cert–, però per a qui més és favorable, sense cap dubte, és per als professionals que, com a conseqüència d'unes incompatibilitats inadequades, es beneficien d'aquesta derivació.» Els mateixos professionals, la productivitat dels

quals no es pot incrementar als centres públics amb els seus sous segurs, malgrat aquesta baixa productivitat reconeguda, diguem-ne, intervenen als centres privats allò que no han pogut intervenir en els centres públics, i obtenen així uns ingressos complementaris. És difícil –i aquí vull posar l'accent–, és difícil que les productivitats dels centres públics puguin incrementar-se, si un grup determinat de professionals té capacitat de fer créixer les llistes d'espera, no eixugar-les i d'obtenir-ne un guany econòmic al sector privat. Això per mi és paradigmàtic, o sigui, el deteriorament del sector públic és el millor argument per, nosaltres, potenciar el que s'anomena gestió privada.

En aquest nosaltres els diem «sí» a la concertació, allà on no arribi el sector públic; sí a la concertació, no dupliquem recursos; en això ens hi trobaran, ens hi trobaran a partir de criteris objectius i a partir d'avaluació del que es fa en aquests centres. Ara, això té un límit; un límit que vam expressar amb el nostre vot negatiu en el debat de modificació de la Llei d'ordenació sanitària. El límit és l'afany de lucre, l'ànim de lucre. No estem d'acord que a la sanitat pública, amb finançament públic, es puguin obtenir guanys, no hi estem d'acord. I això no és un problema de fórmules jurídiques –societats anònimes, associacions...–, no, no, és un problema de com s'utilitzen els recursos públics, qui els gestiona i, si hi ha un guany en aquests recursos, en qui reverteix. Aquestes preguntes, a aquesta diputada no li han estat contestades, encara, a hores d'ara. Què passarà si una societat anònima que gestiona un CAP obté beneficis? Què se'n farà, d'aquests beneficis? I si té pèrdues?, què se'n farà? A hores d'ara ni el Govern ni el Grup Parlamentari han contestat aquestes preguntes.

Jo els he de dir, en qualsevol cas, per acabar aquesta qüestió, que, sobre el paper, les mesures de separació del finançament de la provisió, de models de gestió, totes són discutibles i segur que tenen coses positives; ara, els he de dir també que generen preocupació segons qui les aplica. I aquest cas, que les apliqui el PP o que les apliqui Convergència i Unió genera preocupació, i ho entendran perfectament, perquè nosaltres tenim el convenciment –i l'experiència d'aquests anys de Govern de Convergència ho determina– que darrere aquesta defensa de models de gestió hi ha també sovint defensa de determinats interessos socials. Per tant, nosaltres diem: no és el mateix un tipus de gestió que un altre, evidentment, però, sobretot, no és el mateix sobre quins interessos està basat aquest diferent model de gestió.

Aquesta preocupació no és teòrica. Jo els posaré només dos exemples, perquè és una preocupació que està en el sector i està en el carrer, i els en vull posar dos exemples. La gent, quan vostès, per exemple, prenen la decisió que un servei públic, en aquest cas gestionat des de l'ICS, com era... –esperin, que no trobo el paper...–, com era la Unitat d'Hemofília de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, vostès ara l'han convertida, han canviat el model de gestió –jo, d'entrada, no hi tinc res a dir–, ho han passat a gestionar per l'empresa pública Serveis Sanitaris de Referència; d'entrada no hi tinc res a dir, és una empresa pública, canvi de gestió. És clar,

quan la gent ens ve a veure als grups parlamentaris i es queixa no és perquè hagin canviat de model de gestió, és que què ha volgut dir el canvi de model de gestió? Desaparició de l'assistent social de la Unitat d'Hemofília, desaparició del laboratori d'hematologia de la Unitat d'Hemofília, substitució de l'assistència de vint-i-quatre hores per personal d'infermeria especialitzat en hemofília per un localitzador, un buscapersones i, sobretot, desaparició d'un pla funcional, operatiu i orientat cap al futur. Per tant, les resistències al canvi de model de gestió no son pel canvi de model de gestió, són pel que comporta el canvi de model de gestió.

I un segon exemple, el qual passaré de pressa –encara que no en tindria ganes per l'hora que és–, que és que quan vostès diuen: «Nosaltres fem una gran defensa de l'eficiència» i quan podrien perfectament assumir les llistes d'espera del Vallès Occidental amb els recursos propis, concertats amb el Parc Taulí o amb l'Hospital General de Terrassa, decideixen fer un concert amb l'Hospital General de Catalunya. És clar, jo abans li comentava al meu company Ignasi Riera que quan el senyor Salvatella deia, amb aquella gràcia que té ell: «És que d'on no n'hi ha no en raja», escolti'm, però sí que ragen 1.700 milions de pessetes per a un concert amb l'Hospital General de Catalunya, quan aquest es podria fer més barat amb els hospitals de la zona del Vallès? Raja un aval de 2.000 milions de pessetes, fa tres anys, que a hores d'ara no tenim notícia de si hi ha hagut incidències o no? Raja per donar un nou aval de 1.600 milions de pessetes en aquest Parlament? En què quedem? Raja per fer un concert amb l'Hospital General de Catalunya on el barem que s'utilitza és l'hospital C i, per tant, això vol dir 30.590 pessetes –si no ho recordo malament– per UBA, quan les característiques de l'hospital són d'un hospital que és perfectament B, B/C i, per tant, els altres hospitals, per fer el mateix, se'ls paga 26.000 pessetes? Si es fa un càlcul, 4.000 altes en un hospital del Vallès o un altre hospital qualsevol del territori de Catalunya, per fer el mateix, cobra 600 milions de pessetes menys que l'Hospital General de Catalunya. Raja o no raja? En què quedem? O raja per al que convé? Aquesta és la desconfiança que genera, quan vostès canvien de model de gestió, no el model de gestió en si, sinó a què respon avui, diguin-me vostès, a quin interès general del país respon destinar tants diners a l'Hospital General de Catalunya? Respon, exclusivament, a l'interès de les persones que estan darrere l'Hospital General de Catalunya, però no a l'interès de la població. Per tant, hi insisteixo, els prejudicis a l'entorn del model de gestió responen a com s'executa i a qui responen els interessos que hi ha darrera d'això.

I per acabar aquesta reflexió general, molt breument, la qüestió de la farmàcia. Jo els he de dir que quan vaig llegir la proposta del conseller Trias que el que s'havia de fer... Sí, ja sé ja, el veig aquí davant molt interessat, que el que s'havia de fer era que les persones paguessin cent pessetes per recepta..., li diré la veritat: jo, que això ho haguessin dit després de vint-i-cinc propostes concretes per racionalitzar la despesa farmacèutica, sobretot després d'haver-les aplicat, diria: «Escolti, estudiem-ho», però, és clar, quan s'analitza la farmàcia, quan se sap perfectament –i vostè ho sap millor que jo,

això— que l'actuació per reduir la despesa farmacèutica s'ha de fer fonamentalment sobre els metges, que són els agents que, d'alguna forma, són els que controlen l'oferta i la demanda, perquè els pacients el que fan és executar la demanda que els fa un altre, la prescripció que els fan uns altres. Com podem començar la casa per la teulada? Vostè sap —i no m'hi puc estendre, perquè m'allargaria massa—, vostè sap que en aquests moments, a Espanya, hi ha deu mil medicaments. Perquè tinguin només una dada de comparació: a Suècia n'hi ha mil. Segons l'OMS, tres-cents bastarien per guarir totes les malalties conegudes. D'un mateix producte, el mateix principi actiu, se'n comercialitzen cinquanta marques, al nostre país; els més barats no els recreen. Es registren noves especialitats de productes que ja existeixen: un de cada tres productes farmacèutics és còpia d'un altre. Dels medicaments que es prescriuen, una tercera part —una tercera part— té una eficàcia no provada. Quan el Govern fa estudis d'avaluació d'eficàcia només és retirat, a nivell de Madrid, un 1% dels productes. Els he de dir que el 95% —i això podria ser responsabilitat seva—, el 95% de la informació sobre els medicaments que arriba als metges prové dels laboratoris, el 95%. Per cada pesseta que gasta l'Estat a informar científicament sobre els medicaments, o les comunitats autònomes, els laboratoris se'n gasten 400. O sigui, per cada fullet, per cada mitjà d'informació que arriba als metges sobre les característiques del medicament, els laboratoris n'inverteixen 400. És clar que, davant d'això, i davant de la possibilitat, per exemple, en aquest país, d'implantar genèrics, o davant de la possibilitat en aquest país de fer un llistat positiu, que la Seguretat Social només decideixi donar..., «tants medicaments eficaços, els subvencionarem», o davant la possibilitat que es fa a Anglaterra, que es recreen cinc pastilles si es necessiten cinc pastilles i no una capsula sencera..., clar, davant de tot això, que surtin dient que es cobrin cent pessetes per una recepta, a mi em perdonaran, però això és començar la casa per la teulada, francament. I, sobretot, s'inscriu en un marc on tot ho han d'acabar pagant els usuaris en comptes de fer mesures que afectin, en aquest cas, l'empresa farmacèutica, que és qui se'n beneficia.

Davant de tot aquest plantejament, senyores i senyors diputats, discutir avui de números concrets, en el Parlament de Catalunya, com veuran, es fa una mica complex. Jo, en qualsevol cas, voldria acabar dient quatre raons concretes, quatre exemples concrets, de la nostra oposició al pressupost d'aquest Departament —ho vam expressar parcialment en el debat amb el senyor Escudé a l'articulat, però breument m'hi vull referir.

Perquè, clar, vull començar dient, en aquests apartats concrets, que aquí què fem? Administrem la mala gestió. És a dir, comencem dient: «Escolti, d'allà on no n'hi ha, no en raja; no ens agrada, no ens agrada reduir les ABS, no ens agrada reduir els concerts, però anem a administrar la misèria que tenim.» Però és que la misèria que tenim té unes causes, i aquestes causes són responsabilitat de vostès; per això ens porten aquests pressupostos.

Primer, aturada de la reforma de l'atenció primària. Ni un nou centre, aquest any. El dibuix que vostès posen

a la memòria són pressupostar el 94 i 95 —ja ho hem dit abans, no hi vull insistir. Per tant, estancament total de la reforma de l'atenció primària.

En segon lloc, concerts hospitalaris. Clar, vostès plantegen un increment dels concerts hospitalaris que vostès saben que el que farà serà generar dèficit automàticament en aquests hospitals. És un increment absolutament insuficient. És més: és un increment que, amb relació a la despesa gastada en els concerts anteriors, es situa a l'entorn de l'1,91%. I aquí tinc una carta del Consorci Hospitalari de Catalunya que planteja millor que jo les raons. Vostès saben que els hospitals concerts són eficients —en la seva gran majoria, no tots—, s'ha incrementat l'eficiència; a partir d'aquí, han contingut les despeses salarials els dos darrers anys. Aquesta actitud, fins i tot encara que la mantinguessin —cosa insostenible, perquè l'ICS ha augmentat els sous dels professionals amb un 3,5%—, els portaria ja a una situació molt difícil de mantenir. És a dir, vostès els demanen a ells, amb un concert que s'incrementa l'1,91%, que continuï la contenció salarial, quan ja ha estat anteriorment produïda i, per altra banda, la carrera professional necessita un decidit suport pressupostari per part del Servei Català de la Salut —es preveu que significarà un 1,5% d'increment sobre el preu actual. Què passarà, amb això? El que sempre insisteixen el senyor Carnicer, el senyor Novella, i és que vostès expulsen el dèficit cap als hospitals concertats, el que no és..., o sigui, en comptes d'assumir-lo vostès, l'expulsen, i aboquen els hospitals concertats, cada vegada, a l'increment del seu dèficit.

Les inversions. Vostès diuen que és continuïtat de les inversions... Escoltin, dels 10.000 milions de pessetes que han pressupostat per a inversions, ni un sol és per a noves actuacions, ni un de sol; tot són actuacions que tenien previstes anteriorment. Per tant, aquest any, Sanitat no invertirà ni una sola pesseta de nou; són exercicis anteriors que s'executaran.

I per acabar, nosaltres ens temem que el que vostès anomenen racionalitzar, en l'apartat de lliuraments, que és una reducció del 25%, significarà una reducció de les prestacions. Ja ho dèiem en comissió: ja ens hi avenim, a reduir, per exemple, les despeses de transport, ja ens hi avenim, a una reducció que fos, per exemple, del 5%, que això significa racionalitzar, però és que una reducció del 25% no és racionalitzar, és tancar l'aixeta a un sector. Clar, jo els deia: «Racionalitzar, sí», perquè és veritat que potser es gasten excessius taxis en el transport —és veritat, això—, però, clar, fins a un 25%..., escolti, això és una retallada de prestacions, no és una racionalització. No ens vengui una moto que no és. Com a mínim, plantegi les coses en els seus justos termes, no?

Per tant, jo els he de dir que, pel desacord amb el plantejament general, per temor —i ho parlo amb tota la franquesa— al que podrà succeir en el futur a nivell d'Estat, d'alguna forma, amb la idea aquesta d'impulsar o d'exportar el model català, i perquè aquests pressupostos no responen avui al que és la realitat de la nostra sanitat i són, a més a més, falsos, demanem el retorn d'aquests pressupostos.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena 414, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs. Amb les acumulacions que ell mateix em dirà.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Agruparia les esmenes..., totes les esmenes al Departament de Sanitat: la 14, la 417 i la 430.

Senyores diputades i senyors diputats, després d'estudiar amb deteniment els pressupostos corresponents al Departament de Sanitat i Seguretat Social, així com a l'Institut Català de la Salut i al Servei Català de la Salut, no puc estar-me de dir, com ha dit abans la diputada Imma Mayol, que ens trobem davant una planificació pressupostària fictícia, irreal, potser virtual, fins i tot. Un pressupost que, per força, ja en el moment d'elaborar-lo, s'ha de tenir el convenciment que no es correspondrà amb la realitat, que de fet es fa perquè cal fer-lo, perquè cal posar negre sobre blanc unes xifres positives i unes altres de negatives, i perquè és preceptiu presentar-lo davant d'aquesta cambra, la qual l'ha d'aprovar, però que, en tot cas, tothom ja sap, d'antuvi, que no s'ajustarà a la realitat. La dinàmica continuada de no donar any rere any compliment als pressupostos tal i com havien estat elaborats inicialment i aprovats al Parlament genera, ben segur, una actitud d'incredulitat als diferents gestors de la sanitat a Catalunya i, com a conseqüència, aquests, segurament, se senten autoritzats també a no complir-los estrictament, en tot allò que els pertoca. Es pressuposta, doncs, malament i, per tant, per molt bona gestió que es vagi fent, a posteriori es genera dèficit, i dèficit important.

S'ha parlat molt que en el context de la retallada generalitzada als diferents departaments del Govern català, el d'Ensenyament i el que ens ocupa, el de Sanitat, no pateixen la intervenció traumàtica de l'estisora. Bé, això és d'aquesta manera, potser, però només en part, perquè si bé el muntant econòmic final del Departament diguem que no és negatiu respecte a l'anterior exercici, és ben cert que es deixen d'abordar en aquest exercici pressupostari alguns dels principals reptes i objectius que el Departament de Sanitat tradicionalment ha vingut anunciant i que, en molts casos, el mateix Pla de salut fixa una data d'execució molt concreta.

Els pressupostos, no hi ha dubte, són l'expressió més clara de la voluntat de l'executiu de marcar la política i els objectius de la seva acció de Govern. Aquests pressupostos de Sanitat per al 96, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana esmena en la seva totalitat i que creu convenient que siguin retornats al Govern per tal de ser rigorosament millorats, pensem que, entre altres coses, no plantegen, en cap moment, ni tan sols com a objecte d'estudi, la reforma de l'Institut Català de la Salut; no plantegen la voluntat d'orientar la reestructuració de l'oferta sanitària i d'adaptar-la als objectius de salut de finals de segle i, per tant, d'elaborar el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris; no plantegen propostes decidides per tal d'aturar els espectaculars increments que un any i un altre pateix la partida pres-

supostària destinada a despesa farmacèutica; no plantegen propostes de reformes estructurals per tal d'adaptar els edificis i serveis creats ara fa vint o trenta anys a les demandes d'avui dia, a les demandes d'una població que ha envellit i que, per tant, té necessitats diferents a les que tenia els anys seixanta i els anys setanta.

Senyores diputades i senyors diputats, aquest pressupost de 1996 preveu, com hem dit, una despesa astronòmica en farmàcia, que es concreta en 110.000 milions de pessetes. Ara bé, ningú dubta que aquesta és una xifra irreal i que la despesa per aquest concepte no serà pas inferior als 130.000 milions. És a dir, 20.000 milions més del que està pressupostat: 20.000 milions, per tant, de dèficit. Així, doncs, abans de l'aprovació d'aquest pressupost ja sabem que, en farmàcia, gastarem 20.000 milions més. Per raons diverses, és cert, però també per manca de rigor i per manca de control. A ningú escapa que posar solució al tema de la despesa farmacèutica no és pas un exercici senzill i que es pugui dur a la pràctica així, del matí a la nit; ara bé, cal que l'Administració faci propostes rigoroses i que estableixi un control estricte en el tema de les iguals i de les receptes dels jubilats, per exemple —a qui es dona la recepta verda i vermella, amb quina s'ha de pagar i amb quina no s'ha de pagar re, qui té absolutament tots els medicaments de franc, en faci l'ús que en faci i n'adquireixi tants com n'adquireixi, i qui ha d'abonar el 40%... El que és cert és que existeix, avui per avui, una diguem-ne corruptela al voltant de les receptes, la qual fa disparar el pressupost de despesa farmacèutica, no més per aquesta raó, en uns 10.000 milions aproximadament. I, com hem dit abans, aquests pressupostos no plantegen propostes per reduir la despesa farmacèutica i per lluitar decididament contra el frau de les receptes mèdiques. 10.000 milions, senyores diputades i senyors diputats, que en aquests pressupostos del 96 anirien d'allò més bé al capítol de concerts; 10.000 milions —de fet, amb 6.000 n'hi hauria prou— que sanejarien completament la situació financera dels hospitals concertats i que serien molt ben rebuts, per exemple, pels gerents i gestors i, per descomptat, pels usuaris de la Xarxa d'Hospitals d'Utilització Pública de Catalunya, la XHUP, i serien també molt ben rebuts perquè aquest pressupost de Sanitat d'enguany posa amb l'aigua al coll les dues terceres parts dels llits hospitalaris de Catalunya, dels llits concertats.

El pressupost de l'Institut Català de la Salut, diguem, si m'ho permeten, que passa la patata calenta als centres concertats i els obliga a dur a terme una regulació, la qual en alguns aspectes no volem pas dir que no sigui fins i tot convenient, que ho és, però aquesta regulació ben segur que se l'ha d'aplicar tothom, en la part que li correspongui, és a dir, tant els centres concertats com els anomenats hospitals propis. No descobrim, doncs, re de nou afirmant que els grans hospitals, els d'alta especialització, els hospitals de nivell C, ja siguin propis, ja siguin concertats, tenen un grau d'ineficiència prou important —ineficiència, en gran part, doncs, pel nombre de personal, per les *ratios* de personal, pels deficients sistemes de control, per la frívola política de compres, etcètera, etcètera. La situació en què es troben els hospitals concertats fa pensar que l'increment de

l'1,91% que preveuen els pressupostos és del tot insuficient i els predestina a una posició molt delicada a nivell econòmic i a nivell financer, però també –i no és pas menys preocupant– a un estat de desil·lusió generalitzat pel que fa, doncs, als seus treballadors, pel que fa als seus gerents. Potser és bo recordar que els hospitals comarcals concertats han tingut les despeses salarials, en els dos darrers anys..., el 94 no hi va haver increment salarial i el 95 l'increment va ser del 3,5%. A ningú escapa que amb l'increment de l'1,91% que preveuen aquests pressupostos, ben segur –reestructuracions de les plantilles dels professionals..., difícilment podran fer front al pagament de part de les obligacions que tenen amb la Seguretat Social. Entenem, doncs, que cal dotar el capítol 2, el capítol segon, destinat a concerts, amb uns 6.000 milions de pessetes més, obtenint així un increment global del 4,68%, percentatge aquest que vindria motivat com a conseqüència del 4,3% d'IPC, del 3,5% d'increment del conveni col·lectiu i entre l'1 i l'1,5% d'increment de la tarifa pel cost de l'anomenada carrera professional, a implantar en tres anys.

Uns pressupostos, dèiem, ficticis, irreal, poc rigorosos, com vulguin. Uns pressupostos que diuen reduir la despesa financera en 5.000 milions, passant dels 11.000 del 1995 als 6.535 milions actuals. Una davallada, aquesta, que, després de mirar i remirar els diferents capítols, tan sols podrà afectar el capítol segon. És a dir, que afectarà la compra de béns i serveis i afectarà els concerts amb altres hospitals. Per tant, ens trobem que, de nou, els hospitals comarcals concertats en patiran les conseqüències en forma d'importants retards en el cobrament de les seves facturacions, retards en cap cas compensats per l'insuficient increment de les tarifes. És a dir, i en poques paraules, l'Institut Català de la Salut redueix la seva despesa financera a costa d'incrementar-la als centres concertats. Vestir un sant per despullar-ne un altre. En aquest sentit, doncs, seria bo potser aplicar la Llei de contractes de les administracions públiques en la compra de serveis dels centres concertats i, en conseqüència, pagar interessos de demora.

Voldríem també destacar, d'aquest pressupost del 96, la retallada de més del 25% en concepte de lliuraments, és a dir, de trasllats i transports sanitaris. Pensem que cal anar molt alerta amb aquesta dada i amb les conseqüències que en poden derivar. No hem d'oblidar que aquest capítol, el del transport sanitari, afecta de manera molt especial els hospitals de comarques, els centres hospitalaris més allunyats de les grans conurbacions urbanes, més allunyats, doncs, dels hospitals de nivell B, de nivell C.

La nostra pregunta és: és que hores d'ara ja es té coneixement que el transport sanitari de l'Hospital d'Aran, del de Puigcerdà, del de la Seu d'Urgell, del de Tremp, així per simpatia, ja se sap que serà un 25% més econòmic, o bé farà un 25% menys de sortides, sigui o no sigui necessari fer-les? O bé és que s'ha dotat darrerament –i nosaltres ho desconeixem– aquests hospitals comarcals amb determinada tecnologia que farà innecessaris el 25% dels desplaçaments? O potser és que ens trobem altre cop davant un exemple de pressupost, diguem-ne, com el cas de farmàcia, una mica fictici,

una mica irreal. Sigui com sigui, alerta, perquè si la retallada de 550 milions es vol efectivament complir, hi ha el perill de caure en procediments discriminatoris pel que fa a la qualitat assistencial, en funció del lloc de residència, amb tot el que això vol dir d'incompliment dels principis d'equitat, etcètera.

No cal dir, senyores diputades i senyors diputats, que ens trobem davant un pressupost que practica una retallada molt important al capítol d'inversions; tan important que, com a conseqüència d'aquesta retallada, es produirà una aturada en sec a la reforma de l'assistència primària i al Pla de salut, una aquesta que considerem molt vàlida. Una retallada en les inversions de l'ordre del 35,23%. I diem «estancament de la reforma de l'assistència primària» en part també perquè els divuit centres d'assistència primària que es preveu realitzar al llarg del present curs ja estaven de fet pressupostats en exercicis anteriors. Ja ha passat un any de la finalització del termini inicial, és a dir, es compleix un any del termini d'aplicació de la reforma i estem només a un 54% de cobertura de la població de Catalunya, i amb dades molt diferents si és segons l'àmbit territorial. A Barcelona ciutat només un 30% d'implantació de la reforma a l'atenció primària; dels 342 equips d'atenció primària, 141 estan encara per reformar. A més, no oblidem que les reduïdes inversions d'aquest pressupost de Sanitat es concentren, en certa manera, en actuacions molt concretes, per exemple, l'Hospital de la Vall d'Hebron, amb la qual cosa vol dir això també de poca orientació o de mala orientació envers la potenciació de l'atenció primària reformada.

El retard en l'aplicació del Pla de salut, de fet, ja l'anem arrossegant de força temps enrere. L'any 1994 es van deixar de realitzar inversions que ja estaven pressupostades per valor de 7.500 milions de pessetes, i l'any 1995 per valor de gairebé 6.500 milions. Caldrà veure si al ja de per si migrat capítol d'inversions d'enguany li serà aplicat a més una escapçada de darrera hora, amb la finalitat de deixar d'invertir en l'assistència primària el que a hores d'ara està pressupostat i, en bona part, també gastat. Assistim, doncs, altre cop a un pressupost, molt probablement, fictici; molt probablement, si em permeten l'expressió, prenyat d'entrada. Retornem, doncs, el pressupost de Sanitat al Govern, i ho fem, senyores diputades i senyors diputats, amb la voluntat que efectivament dinamitzin l'atenció primària de salut, entesa com la prestació d'una àmplia gamma de serveis preventius, juntament amb el tractament de malalties comunes; el retornem també amb la voluntat que es redueixi la despesa farmacèutica, que es faci viable econòmicament el funcionament de la xarxa d'hospitals comarcals concertats, que s'impulsi la carrera professional, amb suport decidit, per part del Servei Català de la Salut, i amb la voluntat també que s'incrementi l'eficiència dels hospitals de nivell C, ja siguin propis, ja siguin concertats, amb la voluntat que s'abordi d'una vegada per totes la reforma de l'Institut Català de la Salut, entès com un organisme de gestió, si voleu, de manera no tan administrativa i de manera més empresarialitzada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 415, i aquelles que vulgui acumular, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada Carme Figueras.

Em dirà les esmenes que acumula?

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. La número 677...

El president

No, la 415.

La Sra. Figueras i Siñol

Ah, doncs porto els números antics... Doncs són l'esmena al Servei Català de la Salut, a l'Institut Català de la Salut, al Departament de Sanitat i a l'empresa de Gestió de Serveis Sanitaris, SA.

El president

D'acord.

La Sra. Figueras i Siñol

Són aquestes quatre esmenes. Disculpin que no porti la numeració adequada. Bé, el Grup Socialista ha presentat aquestes esmenes a la totalitat als pressupostos de Sanitat per al 1996, com he dit, al Departament, al Servei Català de la Salut, a l'Institut Català de la Salut i, a més, l'esmena a l'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, de la qual en parlaré a part més endavant.

La tònica general en aquests pressupostos és l'augment de la despesa corrent, en despeses d'administració, despeses de personal, en alguns casos, despeses generals i de gestió. En canvi, hi ha una gran davallada de les despeses d'inversió i de capital. Pel que fa al Departament de Sanitat, que és on més reflecteix l'augment de les despeses d'administració i generals, aquestes tenen un increment, respecte a les obligacions reconegudes a la liquidació de 1995 del 7,9%, mentre que les despeses d'inversió disminueixen en més del 30%.

El Programa d'avaluació i acreditació sanitària, tan necessari per al control de la gestió que es porta a terme per part dels proveïdors del Servei Català de la Salut, veu els seus recursos d'enguany disminuïts a la meitat; quelcom de similar passa amb el Programa de control de qualitat assistencial.

El Grup Socialista, en la interpellació feta a l'honorable conseller de Sanitat i la posterior Moció presentada en aquest plenari, ja alertava que no es veia que la prioritat del Govern vagi pel camí d'introduir els mecanismes de control i avaluació de les societats de professionals sanitaris, dels consorcis, etcètera, que portin a terme la gestió dels serveis sanitaris. Aquests pressupostos, malauradament, ho corroboren. També les delegacions territorials del Departament de Sanitat veuen disminuïdes les seves dotacions en un 13%, anant així en contra de la descentralització de l'Administració, de la qual tan parlem sovint.

Crida l'atenció la manca de consignació –només una partida oberta de 1.000 pessetes– per al Programa de protecció i promoció de la salut. A la memòria s'explica que amb aquest Programa es pretén promoure les actuacions relatives a la salut realitzades per corporacions locals i institucions sense finalitat de lucre, i aquí, com a tots els departaments, quan es tracta de programes a desenvolupar amb els ajuntaments, aquests només hi són sobre el paper, ja que hi manca la consignació pressupostària.

Entrant ja a explicar per què el Grup Socialista ha presentat esmena a la totalitat dels pressupostos de l'Institut Català de la Salut, constatem que aquests pressupostos són clarament insuficients i que podem parlar, com deia ahir, de l'escanyament de l'Institut Català de la Salut. Aquests pressupostos incrementen globalment, respecte als drets liquidats del 95, un 2,8%. I respecte al pressupost inicial del 1995, un 1,4%. Si tenim en compte que els sous tenen l'increment que corresponen a tot el personal de l'Administració, un 3,5%, es veu clarament que tota la resta disminueix; destacant l'atenció especialitzada, que està molt infradotada, i l'atenció primària, que també té unes dotacions clarament insuficients.

Val a dir que en el tema de l'Institut Català de la Salut la tan promesa reforma que nosaltres ahir proposàvem..., la transaccional que ahir es va aprovar –l'esmena transaccional que va fer el senyor Escudé– preveu que abans del 30 de juny de 1997 s'haurà de portar a aquest Parlament, s'haurà de presentar a aquest Parlament el projecte de reforma de l'Institut Català de la Salut; l'esperem. Desitgem poder debatre aquest projecte de reforma i, per tant, que aquí podrem iniciar aquest nou camí, pel que fa a l'Institut Català de la Salut, de la seva modernització i la seva gestió més empresarialitzada.

Ara bé, l'anàlisi real dels pressupostos de Sanitat que volem aprovar és comparar el pressupost consolidat de l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, d'aquest any 96, amb el liquidat efectivament, amb el que s'ha gastat efectivament l'any 95, però també consolidat; és a dir, consolidar l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut. Si fem això, les xifres són..., els estalviaré els números, només els diré que l'increment real entre el 96 i l'efectivament gastat el 95 és del 0,04%. Per tant, com a corollari, senyores i senyors diputats, és fals que en aquests pressupostos incrementin les dotacions per Sanitat. S'incrementen respecte al pressupost inicial de 1995, però es queden igual respecte al que realment s'ha gastat l'any 1995. I si tenim en compte, com deia abans, que els sous s'incrementen un 3,5%, traiem la conseqüència clara d'un retall important de la Sanitat.

Entrant concretament a l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Servei Català de la Salut, cal fer-ne força objeccions, però, en primer lloc, vull formular una pregunta. I es tracta de la partida d'«Ingressos per a compensació de fluxos de malalts d'altres comunitats autònomes». El 1995 era una partida de 5.591 milions de pessetes, i ara, el 1996, vostès en pressuposten 7.200 milions. De fet, sempre s'ha parlat –el senyor Trias ho ha dit en algunes entrevistes– que els desplaçats costen

al voltant de 15.000, 20.000 milions de pessetes. Si en els pactes amb el Partit Popular, per a la investidura del Partit Popular en el Govern de l'Estat, no van arribar a cap acord en aquest tema, i sí a l'acord d'estudiar-ho, jo preguntaria a quins càlculs obeeix aquest increment que vostès pressuposten per a aquest any 1996.

Passant ja a les objeccions, aquests pressupostos de 1996, com tots els anteriors, afegiran més dèficits al ja voluminós dèficit de la sanitat catalana. Enguany es pressuposten 6.500 milions en concepte d'interessos. És d'agrair, perquè en els pressupostos 1995 no se'n va pressupostar cap i, en canvi, se'n van gastar 11.000 milions; ara bé, no sembla precisament que enguany es pugui estalviar en aquestes despeses, donada la greu situació financera en què tenim el nostre sistema sanitari.

S'afegirà més dèficit també per l'escassa consignació de les despeses farmacèutiques. Si l'any 1995 es van gastar realment 116.000 milions de pessetes per aquest concepte i aquest any ja portem un increment, respecte al mateix període de 1995, al voltant del 13%, això vol dir que sense remei, perquè vostès no hi estan posant els veritables remeis, la despesa farmacèutica se'n pot anar al voltant de 130.000 milions de pessetes, i, en canvi, en aquests pressupostos que ara aprovaran només en consignem inicialment 110.000 milions. És a dir, la diferència és la futilesa de 20.000 milions de pessetes de menys.

No repetiré el que ja vaig dir ahir sobre les mesures que s'han d'adoptar urgentment per reduir la despesa en medicaments, i que no són precisament, com deia ahir, la de posar les cent pessetes per recepta. Només vull afegir que en despeses farmacèutiques gastem més d'una cinquena part de les despeses en Sanitat, i que, per tant, fer una política ferma i seriosa per controlar-les incideix en gran mesura en el conjunt dels comptes sanitaris.

A tot això hem d'afegir que en l'anàlisi de l'evolució pressupostària del primer trimestre d'aquest any 1996 hi ha un increment realment preocupant del dèficit, de manera que el Servei Català de la Salut i l'Institut Català de la Salut, d'un superàvit, a finals del primer trimestre de 1995, comparativament, tenien un superàvit sumat de 34.000 milions de pessetes, ha passat –comparativament– a un dèficit d'11.000 milions de pessetes. És a dir, l'increment del dèficit, pel que fa al conjunt d'aquests dos organismes –Servei Català de la Salut i Institut Català de la Salut– ha estat de 45.000 milions de pessetes més que l'any passat.

Val a dir que de l'anàlisi d'aquestes dades comparatives del primer trimestre de 1996 respecte al primer trimestre de 1995 es desprèn que les despeses sanitàries, en mitjans aliens, han incrementat un 50%; donat que els concerts només han incrementat un 1,9% en aquests pressupostos del 96, això fa pensar que s'han imputat, aquest any 96, pagaments dels últims mesos de 1995 i, com a conseqüència, tindrem problemes importants a finals d'any per fer front als pagaments dels concerts hospitalaris. Això també demostra que el que el Govern ha fet en relació amb els pressupostos de 1995 és deixar despeses pendents d'imputar per a l'any següent i

així maquillar el dèficit a 31 de desembre de 1995. Per això, és una gran bola de neu que cada vegada es fa més gran.

En els pressupostos del Servei Català de la Salut hi ha una important i greu reducció de la inversió, com deia abans; es manté una desproporció dins del territori i no es respecta la distribució poblacional, i, sobretot, hi ha una desproporció entre els nivells de primària i d'hospitalària. Continua sent aquest, el sector hospitalari, el sector més beneficiat pel que fa a la inversió –aproximadament 4.000 milions–, que no pas el de la primària, que són 9.000 milions de pessetes en inversions. Nosaltres creiem –i ho deia ahir en la presentació de les esmenes a l'articulat– que cal incrementar les dotacions per a noves inversions i instal·lacions en centres d'atenció primària i, si més no, caldria avançar en la reforma de l'atenció primària encara que només fos per criteris de racionalitat de la despesa, ja que està demostrat que hi ha un important estalvi de despesa de farmàcia, en el cas de l'atenció primària reformada: són 8.000 pessetes per habitant i any respecte de la no reformada: 12.000 pessetes per habitant i any en medicaments, i que, també, la reforma de l'atenció primària repercuteix en un decrement de la utilització dels serveis hospitalaris, que són més costosos. Resumint, un esforç d'inversió en atenció primària significaria treballar per una contenció de la despesa sanitària a curt i mitjà termini.

Deia ahir, també, que és urgent la revisió del sistema de concertació hospitalària, que cal canviar els criteris. Avui en dia, en el sector hospitalari regeix el principi del dèficit en gairebé tots els comptes d'explotació dels seus centres. Hem d'acabar amb aquesta cultura tan estesa, conseqüència de les polítiques de subvencions portades a terme per part del Servei Català de la Salut, en què només tenen accés a aquestes línies de recursos aquells que produeixen dèficits i no aquells que millor i més eficientment gestionen. Estem immersos en un mecanisme pervers i cal donar-li la volta, ja que ningú, sensatament, busca l'eficiència si aquesta no és reconeguda i no incideix positivament i discriminadament en l'assignació de recursos.

Com deia també en la defensa de les esmenes a l'articulat, cal fer una política seriosa de consens i de diàleg amb els grups parlamentaris, amb el conjunt del sector sanitari, amb els sindicats i amb les institucions per a abordar amb fermesa l'elaboració del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris. La revisió de l'atenció especialitzada d'alt nivell a Catalunya, pels motius que ja vaig exposar de canvi de necessitats de la població, fa que calgui iniciar la necessària reconversió de llits d'alt cost cap a altres recursos més necessaris per a la població a l'actualitat, més llits i serveis per a crònics i gent gran, fent, lògicament, un primer esforç pressupostari per a aquesta reconversió, que més tard es recuperaria.

Ja, finalment, per acabar em referiré a la darrera esmena a la totalitat, la dels pressupostos a l'empresa de Gestió de Serveis Sanitaris, SA, que gestiona l'Hospital Provincial de Sant Maria, de Lleida. El pressupost és poc clar, igual que passa amb totes les altres empreses que configuren el *holding* d'empreses sanitàries, mitjançant les quals s'eludeix el control parlamentari.

De fet, en aquests pressupostos, al contrari que en els esmentats abans, no hi trobem definició d'objectius, ni memòries explicatives, ni explicació de programes. Tampoc s'explica, com creiem que s'hauria de fer, si realment la creació d'aquestes empreses ha portat avantatges en la gestió, si s'ha aconseguit una millora en els serveis proveïts, ni se'n demostra l'eficiència. Vull formular i aprofitar aquest moment per a formular una queixa formal al conseller d'Economia i Finances i és en relació amb el tema de la documentació que es dona en aquest sentit de les empreses de la Generalitat: la manca total d'informació sobre els programes i els objectius de les empreses públiques de la Generalitat. En aquests pressupostos no hi trobem –n'hi ha nou en el cas de les empreses sanitàries–, no hi trobem, com deia, en tota la documentació, no es proporciona ni memòries, ni objectius, ni descripció de programes. Només es dona la relació de partides de l'estat d'ingressos i de l'estat de despeses.

Bé, entrant ja en el cas concret de l'empresa de Lleida, l'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, SA, observem una disminució de la inversió en un 45% respecte dels pressupostos de l'any passat, quan té tot un seguit d'obres encara pendants. Trobem a faltar un pla de reordenació dels serveis hospitalaris entre l'Hospital Arnau de Vilanova i l'Hospital Provincial de Lleida. Al contrari, hi ha una indefinició absoluta en relació amb el futur d'aquest últim hospital; s'estan prenent decisions com ara el traspass dels serveis de laboratoris i de les urgències en l'Arnau de Vilanova sense que això obedeixi a un pla director conegut. D'altra banda, les obres de les noves unitats d'hospitalització que hi estaven previstes estan aturades sense que hi hagi cap planificació respecte del seu futur. Tanmateix, sembla que aquest hospital provincial, que la Diputació de Lleida va procedir a modernitzar i reformar en l'època democràtica de manera certament modèlica, després de molts anys de deteriorament sense ser objecte d'inversions ni de recursos com a hospital de beneficència, sembla que segueix sense ser la prioritat de la Conselleria de Sanitat, malgrat tenir en funcionament més de cent llits, ser l'únic equipament en psiquiatria de Lleida, tenir una unitat penitenciària, gestionar diversos centres d'atenció primària i, des de fa poc, el centre de planificació familiar de la ciutat, disposar de diverses especialitats de quiròfans equipats i d'una plantilla de 426 persones i també d'un acord amb la universitat per a la ubicació de la Facultat de Medicina i d'una escola de diplomats d'infermeria en el seu recinte i esdevenir hospital universitari. El que reclamem, doncs, és més control polític, planificació, pla director i la voluntat política i decidida de potenciació de l'Hospital Provincial de Lleida dins d'un marc de reordenació i definició dels equipaments hospitalaris de la ciutat.

Tot el que he exposat ara, en aquests moments, i ahir en la defensa de les divuit esmenes a l'articulat, que vam fer el Departament de Sanitat són, senyor president, senyores i senyors diputats, les nostres objeccions als pressupostos de Sanitat per a 1996. Una vegada més, demanem al Grup de la majoria i al Govern de la Generalitat que les tinguin en compte i que rectifiqui.

Agraeixo també, finalment, a l'honorable conseller de Sanitat que hagi estat present en aquest debat d'avui, que si bé, al meu entendre, és la seva obligació, altres companys que m'han precedit no han disposat de tenir la presència del conseller corresponent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja ho poden veure, ja passo full, això és bo perquè és tard i serà agraït. De fet, podríem començar dient que sembla ser que m'han explicat una sanitat diferent i no gaire bona, pel que aquí s'ha parlat. I, per tant, més que parlar de partides, que, més o menys, els companys diputats ja les han mencionat, potser parlarem de l'altra visió, la visió nostra, de recolzament del Govern i de com veiem nosaltres el problema.

En principi, en el que sembla que tothom havíem d'estar d'acord és que són uns pressupostos que han de ser summament restrictius per assolir la disminució del dèficit públic i, per tant, complir els criteris de Maastricht. I això –tota la resta és retòrica– és el més important. De fet, han de ser uns pressupostos restrictius. I dintre d'aquests pressupostos s'ha intentar fer un esforç –tal com ja es va comentar en les esmenes a la totalitat– que la sanitat i altres serveis socials es primaven envers altres que, fa poc, els mateixos companys diputats es queixaven també que es disminuïen massa. És cert que l'augment és un augment global del 3,5% inicial –i els pressupostos es comparen sempre d'inici a inici– i que no és uniforme, sinó que en algunes partides és un augment més gran i en altres hi han davallades.

Però quan sentia la diputada Imma Mayol parlar de la sanitat que m'explicava –i després ha continuat amb els companys diputats–, m'he quedat parat. Fa poc, quan el company Raimon Escudé defensava l'articulat, se li estava constantment demanant prorrogables i nosaltres anaven dient constantment que hem de ser, aquesta vegada més que mai, absolutament rigorosos en la contenció i, per tant, no intentar fer un pressupost hipotètic, sinó un pressupost que s'acosti al més possible a la realitat i al qual ens hem de cenyir tant com sigui possible. De totes maneres, sempre es diu que en sanitat... Mirin, la sanitat és finalista; es pot demorar el fet de nomenar un parc natural o es pot demorar, fins a cert punt, construir alguna obra pública, el que no es pot dir a l'usuari és que no se'l pot atendre. Per tant, Sanitat té aquesta connotació que fa que moltes vegades, molt a pesar nostre, s'escapin dels pressupostos reals.

També s'ha dit i s'ha parlat molt de la farmàcia –i després en parlarem–, però realment en farmàcia, intentant –ja, precisament després de tants anys d'escoltar el mateix– ser al més realistes possible, hi ha hagut un augment d'un 10,45%, intentant acostar-nos una mica més a la realitat del cost farmacèutic.

Quant a la gestió privada i pública, miri, ja s'ha dit moltes vegades, no és privatitzar; és... Realment no és que s'hagi dit això, no és que s'hagi dit això, però, no es correspon exactament a la realitat, tal com l'ha presentat, en cap de les tres coses. Nosaltres no hem intentat exportar el model sanitari català; ens l'han vingut a buscar, i ens l'han vingut a buscar no solament d'altres indrets de l'Estat, com pot ser Galícia o fins i tot també Andalusia, que no és del PP, sinó també d'altres indrets europeus, a assabentar-se de com és i, evidentment, saben i és perfectament definit com un model mixt, mixt que alguns tampoc el podrien fer perquè no disposen de la diversitat de proveïdors que tenim aquí. Saben que, l'any passat, hi ha una enquesta del 1995 en què el 80% de la població de Catalunya deia que la sanitat de què disposa és molt bona o bastant bona. Per tant, no és tampoc aquesta sanitat que sembla que estem aquí mencionant. Tenim –i ho defensem– entitats públiques pròpies de la xarxa pública de gran qualitat, de gran qualitat assistencial, i és la majoria, i a més, sembla ser que el aquí s'estava més o menys presentant d'aquests hospitals de nivell C de la xarxa pública, és un panorama que potser en un passat més o menys proper era alguna cosa que se semblava a la realitat, però que això ha canviat radicalment, i li puc dir radicalment i, si vol, anem a visitar-los i veuran com en els últims anys aquesta gestió de tipus empresarial que em demanen ja hi és, ja hi és. I si es miren les dades d'estades mitjanes, nombre d'intervencions, rendiment global..., això ha millorat any rere any en els últims tres anys i això és una realitat; i tampoc és realitat que la gran majoria dels metges no operin allà però ho facin en el camp privat perquè quasi el 80% dels metges hospitalaris hi estan a temps total; surten d'allà a les sis de la tarda i la gran majoria d'ells no es dediquen a altre tipus de medicina; per tant, tampoc això ho veia com una realitat actual. L'augment de l'eficiència amb els hospitals propis, igual que també s'ha de reconèixer i, de fet, ho han reconegut, amb els concertats en els últims temps és evident.

M'ha dit –no sé si ho he entès bé–: «Hem basat la importància en aquella entitat que presta uns serveis i que cobra, quan, en realitat, el que és important és la qualitat global de l'assistència que rep l'usuari.» El que una entitat ics tingui interès o no de lucre, guany i o no guanyi, és el de menys si l'usuari està ben atès amb una medicina de qualitat i en el seu temps. Això és el que realment importa, això és la finalitat última de l'assistència sanitària.

Bé, hem tornat a parlar també –o han parlat– de l'Hospital General de Catalunya. I també hauríem de dir, de l'Hospital General de Catalunya, aclarir una mica... Miri, li diré només uns resultats, després de l'aval concedit per poder continuar amb aquest hospital, que és d'alta qualitat, obert, i gràcies a aquest aval es va poder dur a terme la reestructuració del personal inclòs en el Pla de viabilitat. Per aconseguir salvar els dèficits de tresoreria existents, per afavorir l'obtenció d'un conveni de creditors molt favorable per a l'hospital, i això va fer que pogués continuar. Jo li diré una cosa molt important i que llavors me la valorarà vostè més: si no, tindríem cinc-cents vint-i-dos aturats més del món sanitari, mentre que ara les dades, les dades de què es

disposen, entre 1993 i 1995, han millorat les dades de gestió. Per tant, els fons propis han tingut un augment d'un 16,67%; s'ha passat d'exigible curt a exigible llarg, passant de menys 29 a 303%, el resultat de l'exercici, que era bastant negatiu, ha passat a discretament positiu, per tant, amb un 193%, i la facturació ha passat de 4.492 a 5.323,2. Per tant, aquest hospital ha continuat, amb un personal de cinc-cents vint-i-dos actuals, donant una sèrie de serveis importants. Perquè, miri, tenen una sèrie de característiques, les actuacions que té aquest hospital. Li diré els motius de contractació que fa el Departament o, millor dit, el Servei Català de la Salut en l'Hospital General de Catalunya: l'existència d'un volum important de pacients en llista d'espera, el 17%, per a determinats processos, no qualssevol, per a determinats processos, els que de veritat no poden ser absorbits per la xarxa pública en un moment determinat; la problemàtica sorgida a la ciutat sanitària de Bellvitge pel que fa als aparells de radioteràpia, així com una falta de serveis de radioteràpia al Vallès, puntualment també s'han pogut utilitzar en aquest hospital; la demanda creixent d'exploracions complementàries a la XHUP, i estem també parlant, no solament de llistes d'espera, sinó de llistes d'espera per a exploracions complementàries, que s'han d'accelerar el màxim que es pugui, a més del concert, racionalitzant-lo, evidentment.

(Remor de veus.)

Les insuficiències temporals de la mateixa XHUP, estacionals, horàries, per brots epidèmics o per atendre la demanda d'atenció urgent en un moment determinat; són puntuals, després en parlarem perquè no és com un hospital concertat que té una aportació fixa i que pot, fins i tot, programar-se; aquí són coses, concerts puntuals en el moment que siguin necessaris per a la bona assistència sanitària, que no pugui ser atesa correctament amb la Xarxa d'Utilització Pública.

(Remor de veus.)

El president

Volen fer el favor de guardar silenci, si us plau?

El Sr. Fernández i Burgui

Aquest hospital general disposa d'una infraestructura necessària per prestar atenció sanitària urgent, així com capacitat d'assistència a patologies que requereixen gran intensitat de recursos, perquè aquest hospital també té algunes de les seves especialitats d'una alta qualitat, i algunes úniques, fins fa molt poc, com és la neuroradiologia. Per cert, per dedicar-se a una patologia que, per desgràcia, va *in crescendo* i que fins fa molt poc ara també es comença a fer a Bellvitge, només es feia a l'Hospital General de Catalunya. I aquests pacients que havien d'anar allà, evidentment a un cost una mica més alt que a l'UBA normal, però és que aquests pacients s'estalviaven moltes vegades una intervenció de neurocirurgia, que és, a part de tenir riscos molt més alts per al mateix pacient, per tant ells mateixos demanaven que hi tenien dret i volien anar a aquesta mena d'exploració, els costos per pacient eren molt més minsos, perquè qualsevol intervenció de neuroci-

rurgia és molt més alta que el que es paga per fer aquesta exploració-actuació per pacient.

Quant a la contractació, la justificació de la contractació, la contractació d'activitat en l'Hospital General de Catalunya es justifica per la necessitat de proveir —com li he dit— una determinada atenció quan la XHUP no disposa de la suficiència de recursos necessària. Per tant, és una contractació excepcional; no contracta activitat global per nivell, sinó que contracta productes concrets, que la XHUP no està absorbint en aquell moment concret. No representa una contractació d'activitat global, com en els centres de la XHUP, per tant, les tarifes no es poden contemplar d'igual manera, ja que existeix una limitació dels productes contractats. I existeix limitació i imprevisibilitat del nombre de casos contractats.

El fet de contractar a demanda sense possibilitat de planificació per part del centre encareix el producte, evidentment, per al manteniment dels costos fixos. L'actual sistema de pagament que s'utilitza en els centres de la XHUP ha fet palès en els darrers anys la seva inadequació —en això té raó— a la realitat evolutiva canviant, que ha fet necessari l'establiment de contractacions addicionals per reconèixer allò que el sistema de pagament actual no és capaç de discriminar i reconèixer. Prova d'això és la proposta d'aquest nou sistema de pagament, que el Servei Català de la Salut està analitzant perquè s'ajusti a les noves realitats, que és el que està preparat i aviat estarà.

Si, a més, vol saber la contractació específica que fa l'Hospital General de Catalunya, es fa l'assistència hospitalària a pacients derivats del SEM per motius de gravetat, és a dir que no poden ser atesos en un hospital de menys nivell de la regió sanitària centre; els tractaments de radioteràpia, que dèiem, quan Bellvitge ha tingut problemes en els seus aparells; l'atenció a intervencions en llistes d'espera de la regió sanitària centre, però quan són llistes d'espera concretes que convé alleugerir; procediments diagnòstics i terapèutics en la patologia coronària urgent, que és un greu problema de llista d'espera, aquesta encara més angiosa, i que s'ha fet també a la XHUP, concretament a hospitals de nivell C, concretament, del que li estava parlant i que també mencionarem del de la Vall d'Hebron, perquè s'ha mencionat —i no s'ha mencionat bé— que el de la Vall d'Hebron és, com en tota cosa canviant de la medicina..., ens ha canviat en un sentit estructural greu, que ha obligat a fer inversions a la Vall d'Hebron, però que tampoc tenia la possibilitat de canviar-ho.

Però continuem amb l'Hospital General de Catalunya. Aquests procediments diagnòstics i terapèutics en patologia coronària urgent són absolutament imprescindibles, perquè, a pesar que a la Vall d'Hebron també s'han posat horaris de tarda en intervencions per disminuir aquesta llista d'espera, ni així és suficient, i és alarmant i és angiosos per al pacient, i per tant, en un lloc en què és de qualitat, perquè es fa de qualitat i, a més, es pot fer, s'havia de fer la contractació de la manera que ara nosaltres hem mencionat.

Per cert, el conjunt de la patologia tractada de forma hospitalitzada, si es tenen en compte els *ratios* de l'es-

tada mitjana real de la XHUP en conjunt, dels centres de referència i dels centres d'alta tecnologia, per a les tarifes dels nivells B i C, tindrien un cost mitjà que va des de les 150.000 a les 200.000 pessetes, aproximadament; la tarifa d'aquest hospital s'ajusta a la banda baixa, per tant, dels costos estimats.

Podríem continuar parlant, però em sembla que estan tots cansats, ja s'ha vist. (*Remor de veus.*) Continuarem, doncs..., amb un altre tema. (*Remor de veus.*)

Ja hem dit que la sanitat és fonamentalment serveis amb una gran repercussió social i, per tant, no es poden posposar. (*Remor de veus.*) Ja hem dit que estem parlant del passat, responent al company Ausàs, d'Esquerra Republicana; pràcticament ha vingut a dir el mateix, penso que amb això se li contesta en part.

També s'ha parlat del pagament. El pagament es fa a seixanta dies, es fa a seixanta dies, i moltes vegades, fins i tot, es fan avançaments de pagament. Per tant, no és cert que hi hagi un gran retard del pagament. (*Remor de veus.*)

Tenim el tema tan mencionat de la farmàcia. Anem a veure la farmàcia. Jo, pràcticament, no hauria de dir gaire cosa, perquè en parlar de les esmenes a la totalitat vam poder escoltar el meu company, que va fer una llarga llista, la va llegir tota i no els la llegiré perquè encara ens allargaríem bastant més (*remor de veus*), de tota la sèrie d'actuacions que també, tal com s'ha dit, busquen actuar sobre el tema de les despeses farmacèutiques per a tots els seus punts d'origen.

Aquí només s'ha parlat de les famoses cent pessetes per recepta, perquè això és com aquell exemple que surt així o que es diu i que allò sembla que és el fonamental. No, en Raimon Escudé va llegir una llarga llista d'actuacions, que anaven des de tots els estaments, i per descomptat, estem d'acord que el cost de la despesa farmacèutica està a la mà del metge, i que en el metge és en el que més s'ha d'incidir quant a informació.

També s'ha comentat la diferència entre l'assistència primària reformada i la no reformada, i evidentment, aquí, a més d'altres factors, és molt probable que hi incideixin factors també d'hàbits socials; hàbits socials per part del metge i de l'usuari, no solament del metge, cosa que pot no passar tant, no passa tant en la reformada, pel fet que els hàbits són molt més moderns, són d'una altra manera, i també s'estan notant els seus efectes sobre el mateix usuari. Efectivament, ja hem mencionat que es fa un augment d'un 10,45 per intentar ser una mica més acurats en la dispensació de farmàcia. I a més s'està dient aquí..., i al principi la veritat és que m'ha fet la impressió que estàvem —tal com ha dit— al Congrés dels Diputats, perquè es parlava quasi més de Madrid, i estem aquí en el Parlament de Catalunya, però, miri, la veritat és que moltes de les coses que s'han dit en dispensació farmacèutica no depenen de nosaltres, depenen de Madrid, i ja fa temps que es parla del problema, i ja fa anys que allà s'havien d'anar fent moltes d'aquestes coses, que hi estem d'acord, en això estem perfectament d'acord que s'han de fer a tots els nivells. I tant són les que s'han proposat com les que va dir el meu company Raimon Escudé, l'important és fer-les, és fer-les, és fer-les.

1310

Bé, més inversions en l'atenció primària. Podria llegir-los també totes les inversions ja aprovades, que, efectivament, en un pressupost summament restrictiu, que s'ha intentat de cobrir fonamentalment el que és l'assistència sanitària i acabar totes aquelles coses que s'han d'acabar, que tenen repercussió en aquest pressupost i que, tal com molt bé han dit, vénen de darrere, però és que s'han d'acabar. Algunes s'han d'acabar, les altres s'han de posar en marxa, i hi ha una llarga llista d'actuacions que en un pressupost com el que hem de fer, summament restrictiu, el que és important és acabar tot allò que tenim; també hi ha noves inversions a fer, naturalment menys de les que ens agradaria, com a vos-tès, de poder fer si no ens trobéssim en aquesta conjuntura econòmica.

I jo pràcticament..., em quedaran cinc minuts simplement... (*Remor de veus. Veus de: «No...»*) Sí, perquè hi ha una esmena a la totalitat del... (*Pausa.*) L'ha retirat? (*Pausa.*) No. (*Rialles.*) Jo espero que la retiri i li donaré aquestes dades que diu que no tenia i espero que la pugui retirar, sobre l'empresa pública de Gestió de Serveis Sanitaris. Ja no fem una cosa global de totes les empreses públiques; fem només aquesta. (*Remor de veus.*) Anem a veure, aquest pressupost per a les empreses públiques, incloent-hi aquesta, es presenta, es debat i es parla amb el consell de direcció de la regió sanitària; per tant, els representants que estan en aquesta regió sanitària podien informar, poden informar. No cal dir el que són els objectius i tal. Jo més aviat li diré actuacions més destacades que ha fet en salut mental: posar en marxa un centre de dia a la ciutat de Lleida; assumir la gestió del CAP de salut mental de Tremp i Tàrraga; posar en marxa el CAP de salut mental de Lleida ciutat, les Borges Blanques i Balaguer; la posada en marxa del servei de metadona a Tremp i Tàrraga. També sociosanitaris: trenta llits de cures palliatives i convalescència a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova; la posada en marxa d'un PADES al Segrià i a l'Alt Urgell. En assistència primera: la posada en marxa del CAP d'especialitat de Tàrraga - Balaguer, amb integració d'especialistes, incorporació de quotes o bé redistribució de contingents, en cap cas doblant despesa.

De l'assistència hospitalària, de 3.000 altes l'any 92 ha passat a 4.500 l'any 1995, en aquests dos anys de gestió d'aquesta empresa pública.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps convingut...

El Sr. Fernàndez i Burgui

Sí, senyor president. Li podria..., si vol, després li passaré dades de... (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci!

El Sr. Fernàndez i Burgui

De la gran variació, en millora totes elles, de les dades sanitàries que ha desenvolupat aquesta empresa pública. (*Remor de veus.*)

Jo ja els ho he dit: penso que és una sanitat diferent de la que hem parlat; nosaltres pensem que pensem com aquest 80% de la població de Catalunya. Per tant, tenim una gran sanitat i la continuarem defensant igual. Per tant, hem de rebutjar les esmenes a la totalitat dels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, dels socialistes i d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, procedirem ara a les votacions de les esmenes a la totalitat, primer del Departament de Cultura i després del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Anem a les votacions del Departament de Cultura.

Esmenes a la totalitat de tot el Departament, presentades pels grups d'Iniciativa - Els Verds, d'Esquerra Republicana i Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes a tot el Departament han sigut refusades per 65 vots en contra, 50 vots a favor i cap abstenció.

L'esmena sobre Organització d'Espectacles i Festes, presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pels socialistes, anem a votar-la.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus?

Abstencions?

Aquesta esmena ha sigut refusada per 66 vots en contra, 38 a favor i 12 abstencions.

L'última esmena al Departament de Cultura és sobre Turisme Juvenil a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin conformes amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i diputats que estiguin en contra d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 66 vots en contra, 21 vots a favor i 30 abstencions.

Procedirem ara a votar les esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Primer, les esmenes a tot el Departament, al Servei Català de la Salut i a l'Institut Català de la Salut i Seguretat Social, que han sigut presentades pels grups d'Iniciativa - Els Verds, d'Esquerra Republicana i Socialista.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin en contra d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 66 vots en contra, 51 vots a favor i cap abstenció.

La segona votació del Departament de Sanitat i Seguretat Social serà sobre Gestió dels Serveis Sanitaris. Esmenes presentades per Iniciativa - Els Verds i el Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat refusades per 66 vots en contra, 39 a favor i 12 abstencions.

I anem a votar ara les restants esmenes, que en són vuit –Institut de Diagnòstic per la Imatge; Energètica d'Installacions Sanitàries; Institut d'Assistència Sanitària; Gestió i Prestació del Servei de Salut; Sistema d'Emergències Mèdiques; Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica; Institut Català d'Oncologia, i Centre de Transfusió i Banc de Teixit–, presentades totes elles pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquest grup d'esmenes han estat refusades per 66 vots en contra, 9 a favor i 42 abstencions.

Es suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.